Chương 101: Vui mừng Đề bạt Văn Viên cấp Năm

Nếu đã quyết định đi Cục Quân giới, Vương Trung liền tính toán nhanh chóng hoàn thành quy trình trường học.

Vì thế hắn quét mắt nhìn toàn bộ phòng diễn tập đối kháng trên bản đồ, hỏi: "Còn có vấn đề gì không? Mọi người cứ việc hỏi, súng của tôi đang đóng chốt an toàn đấy."

Rất nhiều học sinh cười rộ lên, từ bề ngoài nhìn không ra bọn họ là quý tộc hay là xuất thân bình dân. Nhưng Maslo Bower xuất thân bình dân cùng một đám học sinh xung quanh hắn cười đến càn rỡ nhất, Vương Trung phỏng đoán đó đều là xuất thân bình dân.

Mà học sinh vẻ mặt xanh mét, đều vây quanh Aleksei Petrovich công tước - nếu là người thừa kế, dựa theo quy củ của Ant, cha chưa chết sẽ xưng hô tước vị cha.

Vương Trung nhìn tình cảnh này, trực quan hiểu được tình huống hiện tại của Ant phức tạp đến mức nào.

Hắn quyết định đợi khi tham quan kết thúc trở lại phòng hiệu trưởng, sẽ cùng hiệu phó Valery hỏi thăm mâu thuẫn giữa học sinh quý tộc và học sinh bình dân.

Vương Trung: "Không có vấn đề gì chứ?"

Lúc này Maslo Bower giơ tay: "Tướng quân! Ngài thật sự tiêu diệt nhiều tướng quân của kẻ địch như vậy sao?"

"Không. Tôi có thể xác định có hai người bị tiêu diệt, có thể xác định có một người bị thương, còn lại đều là một loạt tù binh trong trận chiến phản kích vào tháng 11. Tôi không tiêu diệt rất nhiều tướng quân của địch, nhưng bắt được không ít."

Vương Trung ngừng một chút, lại bổ sung một câu: "Chờ tương lai khi chúng ta bao vây tiêu diệt bọn chúng, sẽ có càng nhiều tướng quân của bọn chúng bị bắt. Cuối cùng chúng ta còn phải bắt được hoàng đế Reinhardt của bọn chúng."

Maslo Bower hưng phấn hỏi: "Ngài muốn xử bắn Reinhardt hoàng đế sao?"

Vương Trung theo bản năng muốn nói bắt được sau đó công thẩm, sau đó công khai xử phạt, nhưng một khắc trước khi ra khỏi miệng, hắn nhớ tới rất nhiều gương mặt người đã khuất.

Sau đó hắn nhớ tới bộ phim "Du kích chiến trên đồng bằng" mà hắn rất thích khi còn bé, bên trong có một đứa bé luôn cầm một viên đạn chơi, sau đó đứa bé này bị kẻ địch tàn bạo sát hại.

Nhân vật chính Lý Hướng Dương cất viên đạn này đi, mãi đến cuối phim, mới nạp viên đạn này vào súng lục ổ xoay.

Vương Trung vẫn khắc sâu ấn tượng đối với cảnh tượng này, lớn lên cũng không quên.

Reinhardt, ngươi ngàn vạn lần phải chống cự đến cuối cùng, sau đó để ta tự tay bắn chết ngươi.

Quên thủ tục chính nghĩa đi, đây là quốc thù gia hận, càng là thù riêng của ta.

"Đúng vậy." Hắn nói, "Tôi sẽ tự tay bắn chết hắn."

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay như sấm dậy, ngay cả học viên xuất thân quý tộc cũng vỗ tay.

Vương Trung: "Còn có gì muốn hỏi?"

"Ngài sẽ lấy Olga I bệ hạ sao, tướng quân?"

"Sẽ không." Vương Trung dứt khoát phủ định: "Vị hôn thê của tôi cùng tôi chiến đấu hăng hái cho tới bây giờ, tôi sẽ không phản bội cô ấy, tựa như tôi sẽ không phản bội mẹ Ant."

Lần này không phải tiếng vỗ tay mà là tiếng xì xào bàn tán, xem ra đám trẻ con chưa từng ra tiền tuyến này còn hứng thú với chuyện phiếm lắm... Không đúng, người từng ra tiền tuyến cũng thích loại chuyện phiếm này.

Vương Trung vỗ bàn một cái: "Còn có vấn đề gì sao? Về phương diện quân sự!"

Nhưng mà mọi người một bộ chỉ muốn quan tâm cuộc sống riêng tư của vị tướng quân.

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao về sau còn nhiều thời gian truyền thụ kinh nghiệm thực chiến tâm đắc cho bọn họ, liền nói: "Mọi người đã không có muốn hỏi, vậy hôm nay đến đây thôi, mọi người tiếp tục thực hành diễn tập công thủ trên bản đồ, dựa theo đặc điểm địch nhân tôi vừa mới nói mà làm!"

Nói xong Vương Trung trực tiếp xoay người đi ra cửa, các giáo sư vội vàng đuổi theo.

Vương Trung vừa ra khỏi cửa, một thẩm phán quan liền tiến lên chào: "Hiệu trưởng các hạ, tôi là đại biểu của Tòa án đóng tại học viện quân sự, về vị tiểu công tước Aleksei Petrovich Valkov kia, cha con bọn họ đã được chúng tôi chú ý trọng điểm.

"Nhưng gần đây chúng tôi đã xử quyết rất nhiều kẻ đầu hàng, cấp trên phán đoán nên tạm hoãn hành động, tránh cho tình thế tiến thêm một bước mất khống chế. Cho nên bây giờ chỉ có thể tìm được chứng cứ có thể chứng minh bọn họ cấu kết với Prosen, mới có thể hành động."

Vương Trung gật gật đầu.

Hắn đã có thể tưởng tượng được tình huống bắt đầu hàng trước đó như thế nào, dù sao hắn cũng là tự tay bắn chết Skorobo đại tướng, bản thân vị đại tướng này không bị bên ngoài đánh dấu là màu đỏ, vậy hẳn không phải là gián điệp thật. Nhưng bây giờ hắn ta là gián điệp.

Vừa lúc giáo sư Valeri đi theo ra ngoài nghe được lời của đại biểu Tòa án, lập tức lui về phía sau một bước.

Vị đại biểu nhếch miệng cười nói với ông ta: "Phó hiệu trưởng Valery, ngài trung thành, chúng tôi có thể xác định điểm ấy."

Valery thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy lại tinh thần, nói với Vương Trung: "Vậy chúng ta tiếp tục tham quan sân trường."

Vương Trung gật đầu.

————

Sau đó Vương Trung đi dạo khắp sân trường một lần, sau đó phát hiện sân tập xe tăng của học viện quân sự Suvorov rất nhỏ, hơn nữa giáo cụ là T35, là thứ đồ chơi bọc thép mỏng manh nhiều tháp pháo.

Vương Trung hỏi về giáo cụ, phó hiệu trưởng Valery vỗ ngực nói, rất nhanh sẽ có T26 và BT7 được đưa tới.

So với sân tập xe tăng đơn sơ, Học viện quân sự Suvorov có cơ sở dạy học kỵ binh vô cùng hoàn mỹ, chương trình học cũng từ nhân giống ngựa tốt đến chiến thuật kỵ binh, cái gì cũng có.

Tuy trong trận phản kích Kalanskaya vừa rồi, kỵ binh quả thật có tác dụng rất lớn, bản thân Vương Trung cũng đã hai lần được sự giúp đỡ của kỵ binh.

Nhưng mà tác dụng của binh chủng này, trên cơ bản là ở vào trạng thái "dự phòng".

Vương Trung hỏi chuyện kỵ binh, phó hiệu trưởng Valery nói như vậy: "Chúng ta coi trọng lực lượng xe tăng, là chuyện sau khi Tukhachev đảm nhiệm chức vụ Tổng tham mưu trưởng. Trước đó tư tưởng quân sự chủ yếu của chúng ta, vẫn cho rằng kỵ binh mới là nhân tố quyết thắng, xe tăng giống như xe bọc thép thời kỳ nội chiến, là phiên bản nâng cấp của xe bọc thép gắn súng máy."

Được lắm, Ant còn lạc hậu hơn cả tưởng tượng của hắn.

Trạm tham quan cuối cùng là phòng hiệu trưởng.

Vương Trung vừa vào phòng hiệu trưởng, đã nhìn thấy trên vách tường trống rỗng một mảng lớn, hơn nữa màu sắc của mảng tường này rõ ràng nhạt hơn xung quanh, hẳn là trước đó có một bức tranh treo ở đó.

Vì vậy hắn chỉ vào khoảng trống hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Giáo sư Valeri: "Là như thế này, bình thường nơi này sẽ treo chân dung toàn thân của hiệu trưởng, vị hiệu trưởng tiền nhiệm có quan hệ không tốt với ngài, ông ta từ chối lời mời ở lại trường dạy học, cáo lão hồi hương."

Vương Trung: "Sao lại thế được? Ông ta là công chức cấp sáu sao?"

Giáo sư Valeri có chút xấu hổ: "Chúng tôi đều là quân nhân."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải ông ta đã giải ngũ rồi sao? Sau khi giải ngũ ông ta có công việc ở địa phương đúng không? Công việc đó cấp mấy?"

Valeri nhìn trần nhà, có thể là đang nhớ lại hệ thống cấp bậc của công chức, sau một lát ông ta nói: "Cái này tôi thật sự không biết. Nhưng dựa theo quân hàm để tính, lão hiệu trưởng hẳn là công chức cấp năm."

Vương Trung mừng rỡ: "Vậy thì càng tốt, mau mời ông ta đến bộ tư lệnh phòng thủ thành phố của tôi, làm công chức! Không đúng, ủy ban kiểm tra vũ khí của tôi cũng cần công chức, ông bảo ông ta đến đó đi."

Sau khi ông lão hiệu trưởng kia gia nhập cơ quan Sư đoàn của Vương Trung, khí sắc Pavlov lập tức trở nên tốt hơn hẳn.

Loại lão niên có kinh nghiệm làm việc nhiều năm trong cơ quan như này đều là bảo bối, cứ để bọn họ xử lý văn kiện và đóng dấu.

Không am hiểu quân sự thì đừng để ông ta nhúng tay vào quân sự là được rồi.

Giáo sư Valeri lúng túng: "Thật sự, thật sự phải như vậy sao? Như vậy có khi nào là sỉ nhục người quá đáng hay không?"

Vương Trung: "Cống hiến sức lực cho Ant sao lại là sỉ nhục? Chú ý lời nói của ông đấy!"

Giáo sư Valeri: "Vậy... xin ngài đừng phái thẩm phán đến 'mời' ông ấy..."

Vương Trung: "Không phái thẩm phán đến thì ông ta chịu ra mặt sao?"

Valeri trầm mặc vài giây nói: "Hay là để tôi viết một bức thư khuyên nhủ ông ấy trước, được không?"

Vương Trung ranh mãnh nói: "Ông viết một lá thư, tôi sẽ để thẩm phán mang thư đến mời ông ta."

Giáo sư phó hiệu trưởng Valery: "Vậy... xin phép cho tôi gọi điện thoại cho ông ấy trước."

Vương Trung: "Vậy thì ông phải nói rõ với ông ấy, nếu như ông ấy chạy trốn, sẽ bị coi là phản quốc, là gián điệp của Prosen. Bảo ông ta ở nhà chờ."

Vương Trung cũng không phải là loại người sau khi phát đạt trở về ức hiếp người khác, hắn chủ yếu là muốn xem thử công chức cấp năm lợi hại như thế nào.

Cấp sáu đã có thể sắp xếp đâu ra đấy tất cả mọi việc của cả Sư đoàn, chỉ huy toàn bộ cơ quan Sư đoàn vận hành, công chức cấp năm lợi hại thế nào hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Vẻ mặt giáo sư Valery buồn bã, có vẻ như là đã nghĩ lệch đi đâu. Biểu tình kia của ông ta thậm chí có chút cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Vương Trung giả vờ như không nhìn thấy, chỉ vào vị trí khung tranh trống nói: "Vậy chỗ này xử lý thế nào? Trống trơn thế này khó coi quá."

Giáo sư Valeri lập tức nói: "Có thể vẽ cho ngài một bức chân dung, chúng tôi đã liên hệ với họa sĩ, chỉ cần ngài có thời gian, ông ấy có thể đến vẽ ngay."

Vương Trung lắc đầu: "Tôi không có thời gian. Vậy đi, để họa sĩ đến Sư bộ Kubinka, tìm xe jeep của tôi và con ngựa yêu Bố Cáp Phát Lạp của tôi, vẽ cả hai vào chung một bức tranh, sau đó treo nó trong phòng này."

"Vâng, tôi sẽ thông báo cho họa sĩ." Giáo sư Valeri nói.

Vương Trung quay đầu nhìn những đồ trang trí khác trong phòng, nhìn một hồi cảm thấy nhàm chán, liền nói: "Tháo hết những bức tranh này xuống, treo cho tôi một tấm bản đồ, bản đồ Ant, tốt nhất là có cả bản đồ Prosen."

"Vâng."

Vương Trung xoay người về phía Nam, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, bên ngoài là sân tập cưỡi ngựa rộng lớn của học viện quân sự Suvorov, xa hơn nữa có thể nhìn thấy rừng Hoàng gia.

Vương Trung: "Sân tập cưỡi ngựa bên ngoài phải cải tạo toàn bộ thành sân tập xe tăng, chương trình học cưỡi ngựa và các chương trình liên quan đến kỵ binh chuyển đến trường đua ngựa gần đó để tiến hành. Gần đây có trường đua ngựa đúng không?"

"Có, là nơi chuyên cung cấp ngựa cho chúng tôi." Valeri cung kính nói.

Vương Trung gật gật đầu, đi đến bàn làm việc, nhìn thấy trên bàn có ba chiếc điện thoại, liền hỏi: "Ba chiếc điện thoại này có công dụng gì?"

"Chiếc màu đỏ kia có thể gọi thẳng đến Cung điện Mùa Hè..."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại màu đỏ, sợ nó bỗng nhiên vang lên.

Valery: "Hai chiếc màu đen là điện thoại bình thường, dùng hai đường dây khác nhau, như vậy ngài sẽ không bị lỡ các cuộc gọi quan trọng."

Vương Trung: "Tôi thấy có bàn xoay số, vậy là phải quay số để gọi sao?"

"Không, ngài có thể trực tiếp yêu cầu tổng đài kết nối đến số ngài muốn."

Vương Trung nghe xong, lập tức cầm lấy ống nghe của chiếc điện thoại màu đen: "Tổng đài viên, kết nối cho tôi đến Lữ đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số

1 Kubinka."

"Vâng." Giọng nữ dễ nghe đáp.

Một lát sau bên kia truyền đến thanh âm của Pavlov: "Lữ đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số 1, xin nghe."

Vương Trung: "Là tôi. Số xe tăng hạng trung Panzer Typ III Ausf. G và xe tăng hạng nặng Panzer Typ IV Ausf. E mà chúng ta thu được còn không?"

Pavlov: "Còn, tướng quân. Còn có pháo tự hành Sturmgeschütz III. Mỗi loại chúng tôi đều giao cho Tổng cục Quân giới ba chiếc, số còn lại giữ lại trong kho. Tôi làm vậy có đúng không?"

Vương Trung: "Ông làm rất đúng. Bây giờ mỗi loại chuyển một chiếc đến học viện quân sự Suvorov, ngày mai... Không, ngày mốt phải chuyển đến nơi, tôi muốn cho các học viên tự mình xem qua ưu điểm trong thiết kế xe tăng của địch. Ngoài ra, chuyển thêm một chiếc T-34 và một chiếc T-34M đến đây."

Pavlov: "Rõ. Đảm bảo trước ngày mốt sẽ chuyển đến nơi."

(Hết chương)

Chương 102: Rokossovsky đại náo Cục Quân Giới

Buông ống nghe xuống, Vương Trung nhìn giáo sư Valeri: "Gọi điện thoại và viết thư cho lão hiệu trưởng cứ giao cho ông. Chờ ông làm xong thì đưa thư cho tôi, tôi sẽ lệnh cho thẩm phán mang thư đến mời ông ta đến ủy ban của tôi."

Valeri gật đầu.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nhớ tới chuyện vừa mới nảy ra trong lúc tham quan, liền hỏi: "Mâu thuẫn giữa học sinh xuất thân quý tộc và học sinh xuất thân bình dân trong trường rất gay gắt sao?"

"Rất gay gắt. Lúc ngài và Ivan hoàng thái tử còn ở trường học còn có thể hòa hoãn mâu thuẫn đôi chút. Nhưng hiện tại..."

Chúng ta, một người là quý tộc, một người là hoàng thái tử, vậy mà có thể hòa hoãn mâu thuẫn với bình dân?

Hai tên kia thật sự chỉ là công tử bột thôi sao?

Không, điều này không quan trọng, hai tên đó hiện tại đã không còn ở đây.

Vương Trung: "Tình huống căng thẳng như vậy đã kéo dài bao lâu rồi?"

Giáo sư Valery gật đầu: "Đúng vậy, bắt đầu từ sau khi nội chiến kết thúc, theo quy định của Giáo hội, mỗi năm học sinh trong trường ít nhất phải có một nửa là xuất thân bình dân.

"Ban đầu, đám quý tộc cố tình đề cử những học sinh bình dân ngu dốt vào trường, sau khi Giáo hội phát hiện thì bắt đầu tự mình đề cử học sinh nhập học.

"Từ đó về sau mâu thuẫn vẫn luôn tồn tại, thậm chí còn lan đến cả quân đội. Gần đây, binh chủng nào có yêu cầu càng cao về trình độ kỹ thuật chuyên môn thì tỷ lệ binh sĩ xuất thân bình dân càng lớn. Ví dụ như lực lượng xe tăng có rất nhiều sĩ quan xuất thân bình dân."

Vương Trung kinh ngạc: "Vì sao?"

Biểu cảm của giáo sư Valery lúc này có thể dùng một câu để miêu tả: "Vì sao ngài lại không biết?"

Vương Trung phỏng đoán: "Là bởi vì đám quý tộc dành quá nhiều thời gian vào các thú vui như khiêu vũ, đua ngựa..."

Giáo sư Valery gật đầu: "Đúng, chính là như vậy. Nhân tiện nói thêm, tỷ lệ quý tộc trong lực lượng kỵ binh là cao nhất."

Vương Trung: "Dù sao cũng dành rất nhiều thời gian để luyện tập cưỡi ngựa mà, có thể hiểu được."

Nói xong, Vương Trung suy nghĩ một chút, phát hiện sau khi hỏi xong chuyện này, dường như hắn không còn việc gì để làm ở trường học nữa, vậy thì đi Cục Quân giới thôi!

Lúc này, Valery mở miệng hỏi: "Ngài định tiến hành cải cách quân đội Ant sao?"

Vương Trung: "Hẳn là vậy, tôi vẫn chưa có kế hoạch hoàn chỉnh, trước mắt định sẽ bắt đầu từ chiến thuật và vũ khí trang bị, sau đó dựa theo kết cấu của Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ xây dựng một số sư đoàn chủ lực."

Valery cân nhắc một chút, sau đó nói: "Vậy ngài nên tranh thủ lúc đang ở hậu phương bắt tay vào việc biên soạn cẩm nang chiến thuật mới. Ngài ở đây có thể dạy bảo trực tiếp cho những người đến trường học, nhưng cẩm nang chiến thuật được phổ biến trong toàn quân có thể giúp cho nhiều người học hỏi hơn."

Lúc trước Vương Trung cũng từng nghĩ đến việc này, kỳ thực vào tháng 8, khi hắn đến Yekaterinburg đã từng viết một quyển sách nhỏ, ấn tượng lúc đó là suýt chút nữa thì bị chuột rút tay, may mà có Lyudmila giúp đỡ.

Lúc này, thấy Vương Trung nghiêm túc suy nghĩ, Valery vội vàng nói: "Ngài nên thuê một người đánh máy, thông qua hình thức đọc cho họ ghi chép lại để hoàn thành những quyển cẩm nang này, nếu có thể, nên tìm một biên tập viên am hiểu kiến thức quân sự để chỉnh sửa và vẽ minh họa."

Vương Trung: "Ý ông là tôi nên tìm người giúp đỡ?"

"Đúng vậy, thừa dịp ngài còn đang ở hậu phương."

Vương Trung: "Ừm, đề nghị này rất hay, tôi sẽ suy xét."

Nói xong, hắn xem đồng hồ, nói: "Tôi muốn đến Cục Quân giới, chuyện này để sau hẵng hay."

————

Vương Trung vừa bước vào Cục Quân giới đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đột nhiên, có một người ăn mặc như công nhân, đeo cặp kính dày cộp chạy xông về phía Vương Trung.

Các thẩm phán lập tức hành động, hai người tiến lên ngăn cản người này, một người chĩa súng về phía hắn ta.

"Tôi là nhà thiết kế! Hôm nay tôi đến tham gia đấu thầu của Cục Quân giới! Trong tay tôi là bản thiết kế súng trường bán tự động sử dụng loại đạn giảm liều, có thể bắn liên thanh, tầm bắn hiệu quả 700 mét!"

Vương Trung: "Vậy súng của ông nặng bao nhiêu?"

"Súng không đạn nặng 6 kg, nhẹ hơn nhiều so với súng máy!"

Vương Trung: "Giảm tầm bắn hiệu quả xuống 400 mét, chỉ cần có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 400 mét là đạt yêu cầu, sau đó giảm trọng lượng xuống còn 4,5kg khi lắp đầy 30 viên đạn. Ngoài ra, tỷ lệ kẹt đạn phải thấp, cho dù không tra dầu, vùi trong cát phơi nắng cả ngày, đào lên cũng có thể bắn ngay."

Thực tế, độ tin cậy của AK không khoa trương đến vậy, vẫn cần phải bảo dưỡng và tra dầu thường xuyên, nhưng khi đưa ra yêu cầu, nói quá một chút cũng không sao.

Dù sao Lỗ Tấn cũng từng nói, muốn mở cửa sổ thì phải dỡ nóc nhà trước đã.

Lúc này, rất nhiều nhà thiết kế ngồi trên ghế dài trong đại sảnh đều cúi đầu nhìn thiết kế của mình, xem ra tất cả bọn họ đều đến ứng tuyển thiết kế súng trường kiểu mới - chắc hẳn là Olga đã chuyển yêu cầu lần trước của Vương Trung cho Cục Quân giới, kết quả là cô nàng đã biến thành nữ hoàng, Cục Quân giới lập tức vội vàng phát động dự án, bắt đầu tổ chức đấu thầu.

Vương Trung nghe thấy có nhà thiết kế lẩm bẩm: "Yêu cầu như vậy chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, không thể nào làm được."

Lại có nhà thiết kế lẩm bẩm: "Hy sinh tầm bắn để đổi lấy tốc độ bắn sao, hơn nữa còn yêu cầu trọng lượng nhẹ như vậy, đây là muốn thiết kế súng cho bộ binh mang theo, vậy thì ngay từ đầu đã sai lầm khi coi dự án này là thiết kế súng máy hạng nhẹ, chúng ta phải thiết kế lại từ đầu."

Vương Trung không để ý đến đám nhà thiết kế vũ khí này, hắn đi thẳng đến thang máy ở cuối đại sảnh, mục tiêu của hắn là Cục trưởng Cục Quân giới Sergei đại tướng.

————

Văn phòng Cục trưởng Cục Quân giới cũng giống như văn phòng của các quan chức cấp cao khác của Ant, đó là rất rộng rãi - văn phòng hiệu trưởng của Vương Trung cũng rất lớn, bàn làm việc lớn đến mức có thể nằm ngủ trên đó.

Lúc Vương Trung bước vào, trong phòng ngoài Sergei đại tướng với quân hàm năm sao trên cầu vai, còn có một người đàn ông tóc tai bù xù, đeo cặp kính dày cộp trông rất giống kỹ sư.

Sergei đại tướng nhìn thấy Vương Trung, câu đầu tiên là: "Tôi chưa nhận được thông báo hôm nay có người đến thị sát?"

Vương Trung: "Đó là bởi vì Ủy ban Kiểm tra Trang bị vẫn chưa chính thức đi vào hoạt động, chưa có ai thông báo cho ông."

Sergei đặt bức ảnh trong tay xuống: "Vậy Ủy viên trưởng đến đây có việc gì?"

Vương Trung: "Tôi đến chào hỏi ông trước, dù sao sau này tôi nhất định sẽ gây ra không ít phiền phức cho Cục Quân giới. Mong ông hiểu cho, tôi làm vậy là vì muốn giảm thiểu số binh sĩ Ant hy sinh oan uổng vì vũ khí lạc hậu."

Sergei còn chưa lên tiếng, người đàn ông ăn mặc như kỹ sư đã lên tiếng: "Nói vậy là sao? Tôi thừa nhận dòng BT và T-26 có nhiều vấn đề, quả thật đã gây thương vong không nhỏ, nhưng chẳng lẽ T-34 không phải là kiệt tác sao?"

Vương Trung: "Ông đang nói đến kiệt tác không thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1000 mét sao?"

Kỹ sư: "Đó là bởi vì thiết bị ngắm bắn được thiết kế để giao chiến ở khoảng cách 600 đến 800 mét. Cậu đánh ở cự ly 1000 mét chứng tỏ cậu không hiểu gì về vũ khí."

Lông mày Vương Trung nhíu lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói thiết bị ngắm bắn của T-34 được thiết kế để giao chiến ở khoảng cách dưới 800 mét.
Cũng không biết đây là đặc điểm mà hai thế giới đều có, hay là vấn đề chỉ có ở Ant.

800 mét?

Lính tăng Prosen thiện chiến có thể bắn trúng cửa sổ tháp chuông ở khoảng cách 2000 mét, vậy mà ở đây hắn dám nói với Vương Trung rằng khoảng cách giao chiến được thiết kế chỉ là 800 mét?

Vô lý hết sức, Vương Trung không nhịn được mà mắng: "Tên ngốc nào thiết kế ra cái thứ này vậy?"

Vị kỹ sư ngẩng cao đầu, ưỡn ngực: "Tôi thiết kế, tôi đã nghiên cứu các trận đánh xe tăng của Castilla, khoảng cách khai hỏa của xe tăng phần lớn đều trong vòng 800 mét, cho nên thiết kế ống ngắm đến mức này là đủ rồi."

Vương Trung sải bước xông lên, cho hắn ta một cái tát, đánh hắn ngã nhào xuống đất, sau đó rút súng lục ra: "Tên gián điệp khốn kiếp của Prosen, chính hắn đã hại chết một nhóm lính tăng thiện chiến nhất của chúng ta!"

Sergei lên tiếng: "Trung tướng, nếu ngài muốn cải tiến xe tăng T-34, không có nhà thiết kế nào thích hợp hơn Valentino đâu. Nếu như trong thực chiến khoảng cách giao chiến xa hơn so với dự đoán của cậu ta, ngài có thể nói mà."

Vương Trung: "Trong thực chiến, quân ta rất ít khi tiêu diệt được xe tăng địch ở khoảng cách trên 800 mét."

Vị kỹ sư nằm trên mặt đất dù bị chĩa súng lục vào mặt, vẫn phát ra tiếng cười đắc ý.

Vương Trung: "Nhưng quân địch lại thường xuyên tiêu diệt xe tăng của chúng ta ở khoảng cách 1000 mét. Chúng ta đã thu được xe tăng của quân địch, còn nguyên vẹn, ông xem thử xem thiết bị ngắm bắn của chúng tiên tiến đến mức nào kìa!

"Trong trận Olaci, lúc tôi phục kích quân địch, tỷ lệ bắn trúng chỉ có một phần ba, nguyên nhân chủ yếu là do ống ngắm quá tệ hại, một nguyên nhân khác là do nòng súng được hiệu chỉnh kém!

"Tên này dám mạnh miệng nói là đã nghiên cứu tài liệu về chiến tranh xe tăng của Castilla, vậy tại sao các nhà thiết kế của Prosen lại đưa ra kết luận khác với hắn? Hắn ta hoặc là một tên gián điệp có dụng ý khác, hoặc là một tên ngốc. Bất kể là loại nào thì hắn ta cũng không nên tiếp tục làm nhà thiết kế của T-34 nữa, đuổi hắn đi!"

Sergei sa sầm mặt mày, nói với Vương Trung: "Ngài có quyền đưa ra yêu cầu như vậy. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ngài, hiện tại chúng ta đang rất cần xe tăng, mà dây chuyền sản xuất của nhà máy muốn chuyển sang sản xuất loại xe tăng khác cần rất nhiều thời gian, hơn nữa hiệu suất sản xuất ban đầu sẽ rất thấp."

Vị tướng quân nhìn vào bảng biểu trên bàn: "Lúc nhà máy ở Raul khôi phục sản xuất, chúng ta có thể điều động một lượng lớn nhân lực sang sản xuất T-34W của ngài, điều kiện tiên quyết là phải có đủ thiết bị vô tuyến điện. Hiện tại, sản lượng thiết bị vô tuyến điện gần như đều bị không quân lấy hết rồi."

Vương Trung: "T-34W là không đủ! Quân địch lần này đã chịu thiệt thòi trong việc đối kháng giáp - đạn, chắc chắn chúng sẽ nghĩ cách để thay đổi cục diện này."

Vị tướng quân: "Đúng vậy, nhưng mà cần có thời gian. Tôi đoán chừng phải ba năm nữa thì loại xe tăng mà quân địch nghiên cứu riêng để đối phó với T-34 mới có thể được đưa vào chiến trường. Mà lúc đó thì bọn chúng đã thua rồi. Ôi, xin lỗi, tôi quên mất ngài không thuộc phe cho rằng Prosen sẽ nhanh chóng bị đánh bại."

Vương Trung: "Chúng ta cần một loại vũ khí mới, khi được giao cho kíp lái giàu kinh nghiệm, có thể phát hiện và khai hỏa ở khoảng cách 1500 mét, đồng thời đạt được tỷ lệ bắn trúng mục tiêu lần đầu tiên là trên 33%, càng cao càng tốt!"

Vương Trung từng tận mắt nhìn thấy kích thước của xe tăng hạng ba, hạng bốn ở khoảng cách 1500 mét lớn đến mức nào, cho nên anh không nói tỷ lệ bắn trúng quá cao.

Bắn ba phát trúng một phát thì cũng không tệ rồi.

Những người khác có thể bắn trăm phát trăm trúng là do họ thiện chiến, chỉ dựa vào huấn luyện thì chắc chắn không thể đạt đến trình độ đó.

Sergei lắc đầu: "Tâm trạng muốn có ống ngắm tốt hơn của cậu, tôi có thể hiểu được, nhưng mà... nhà máy sản xuất thủy tinh quang học tốt nhất của chúng ta đã bị mất chỉ sau một tuần nổ ra chiến tranh, các kỹ sư và công nhân đều không kịp sơ tán.

"Bây giờ chúng ta chỉ có thể sản xuất loại ống ngắm được trang bị trên T-34, cho dù là loại ống ngắm này, thì thủy tinh cũng có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí còn có bọt khí, ý tôi là, ngay chính giữa thủy tinh."

Vương Trung há hốc mồm.

Sergei: "Vậy chúng ta có thể nhân cơ hội này thảo luận về những vấn đề mà ngành công nghiệp quốc phòng của chúng ta đang gặp phải, ngài có thể thả con rể tôi ra trước được không?"

(Hết chương)

Chương 103: Khốn cảnh (Bổ sung 22/33)

Vương Trung cúi đầu nhìn vị kỹ sư có vẻ mặt bất phục, nói: "Không, tôi có một ý tưởng hay hơn, cậu hãy tham gia huấn luyện lính tăng, sau đó bổ sung lên tiền tuyến, lái chiếc xe tăng T-34 không có thiết bị vô tuyến điện. Hôm nay là ngày 23 tháng 11 năm 914, cậu chỉ cần chiến đấu ở tiền tuyến cho đến ngày 23 tháng 11 năm 915, sau đó quay lại đây rồi muốn nói gì về thiết kế xe tăng của cậu thì nói."

Nói xong, Vương Trung đứng dậy, đóng chốt an toàn của súng lục, nhìn về phía Sergei: "Ông có ý kiến gì không?"

Sergei: "Chuyện điều động nhân sự cần phải có mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh..."

"Sẽ có mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh. Hãy để cậu ta tự mình trải nghiệm thứ mà mình thiết kế ra, như vậy có thể giúp cậu ta có cái nhìn đúng đắn hơn. Nếu cậu ta không đi, Sergei, ông nên biết rõ ràng rằng chỉ cần không có sự chấp thuận của tôi, thì những sản phẩm mới, hay là những mẫu thiết kế cải tiến từ sản phẩm hiện có của các ông đều không thể được đưa vào sản xuất."

Sergei: "Được rồi, để con rể tôi tự mình trải nghiệm tác phẩm của nó cũng được. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, nó là..."

Vương Trung: "Hắn ta là một tên ngốc, nếu không phải là một tên ngốc, thì chính là một tên gián điệp. Bây giờ chúng ta hãy nói về vấn đề của thủy tinh, chẳng lẽ chúng ta không thể sản xuất thủy tinh quang học sao?"

Sergei: "Chúng ta có thể sản xuất, nhưng chất lượng rất kém, ngài muốn có loại ống ngắm tốt như của Prosen, thì chỉ có thể dùng loại thu được từ bọn chúng. Đồng thời bị ảnh hưởng còn có kính viễn vọng, ống nhòm pháo binh."

Vương Trung: "Còn gì nữa bị ảnh hưởng?"

Sergei cười khổ: "Cái gì cũng bị ảnh hưởng, ảnh hưởng lớn nhất là thuốc nổ, sản lượng thuốc nổ của chúng ta đã giảm 20%."

Vương Trung nhíu mày: "Nghe cũng không tệ lắm nhỉ? Không đến mức tổn thất quá lớn."

Sergei: "Nhưng sản lượng phân bón của chúng ta đã giảm xuống còn 20% so với ban đầu, cậu hiểu ý tôi chứ?"

Vương Trung há hốc mồm, thời chiến muốn mở rộng sản xuất thuốc nổ thì chủ yếu dựa vào việc chuyển đổi từ sản lượng phân bón, không có sản lượng phân bón thì không thể chuyển đổi được.

Hơn nữa, lượng tiêu thụ thuốc nổ trong thời bình không cao, chủ yếu được sử dụng để khai thác mỏ, thời chiến phải mở rộng sản xuất thuốc nổ.

Nếu không, thuốc phóng trong đạn pháo cũng sẽ không đủ.

Prosen thì không có đạn pháo để bắn, còn Ant thì bị nghẽn ở sản lượng.

Giống như Ngọa Long, Phượng Sồ vậy.

Sergei nói tiếp: "Tệ hơn nữa là, sản lượng phân bón giảm mạnh đến mức này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến ngành nông nghiệp vào năm sau, nhưng tin tốt là chúng ta không còn nhiều đất để canh tác nữa. Nếu chỉ tính những khu vực sản xuất nông nghiệp chất lượng cao, thì chúng ta chỉ còn lại 40%, chênh lệch không lớn lắm."

Đây mà là tin tốt sao, rõ ràng là đang nói đùa!

Nói xong, Sergei đẩy tập tài liệu dày cộp được đóng thành một cuốn đến trước mặt Vương Trung: "Tình hình sụt giảm của những mặt hàng khác, cậu xem trong này."

Vương Trung cầm lấy tập tài liệu, nhanh chóng lật xem, anh phát hiện tất cả các số liệu sản xuất đều có một mũi tên hướng xuống dưới ở phía sau.

Lật xem khoảng ba mươi trang, Vương Trung đặt tập tài liệu xuống, vẻ mặt nghiêm túc - phía sau ít nhất còn ba mươi trang nữa.

Vương Trung lẩm bẩm như đang nói với chính mình: "Hóa ra, thứ chúng ta cần nhất hiện tại không phải là cải tiến những thiếu sót của vũ khí, trang bị, mà là sự hỗ trợ từ Hợp Chủng Quốc."

Sergei: "Chính là như vậy. Nếu không có sự trợ giúp từ bên ngoài, chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong năm 915, đây chính là lý do tại sao bộ phận hậu cần lại ủng hộ chiến lược đánh nhanh thắng nhanh, bởi vì nếu không đánh nhanh thắng nhanh, thì sang năm chúng ta sẽ rất khó khăn.

"Cậu hiểu chưa? Thật ra chúng tôi đều biết lý luận của cậu là đúng, có thể Tukhachev cũng biết, nhưng chúng ta còn khó khăn hơn cả Prosen - mặc dù không đến mức không thể chống đỡ được nữa, nhưng năm sau chúng ta chắc chắn sẽ phải đi trên dây, nếu như quân địch lại khiến chúng ta tổn thất 11.000 xe tăng trong vòng 18 ngày giống như năm nay, thì chúng ta không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

"Đương nhiên, những chiến công hiển hách mà cậu đã đạt được cho đến thời điểm hiện tại, cộng thêm việc Hợp Chủng Quốc tham chiến, chúng ta có thể sẽ nhận được sự hỗ trợ từ họ. Về điểm này, tôi vô cùng cảm kích cậu."

Vương Trung tặc lưỡi.

Sergei: "Đương nhiên, việc cải tiến vũ khí cũng phải được tiến hành. Chúng tôi dự tính nhà máy ở Raul có thể bắt đầu sản xuất thử vào tháng 4 năm sau, nếu không tính đến nguồn cung cấp thiết bị vô tuyến điện, chúng ta có thể để nhà máy này dồn toàn lực sản xuất T-34W, để trống vị trí lắp đặt thiết bị vô tuyến điện.

"Nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg hiện có một dây chuyền sản xuất rất quen thuộc với quy trình sản xuất T-34W, mặc dù sản lượng không cao.

"Lý do tôi đồng ý làm như vậy là vì quân đội đã đưa ra phản hồi rằng T-34W tốt hơn so với T-34 thông thường. Vừa rồi tôi cũng đang thuyết phục con rể tôi, nhưng nó vẫn khăng khăng với quan điểm của mình, cho rằng thời gian sản xuất một chiếc T-34W gấp đôi, thậm chí gấp ba lần so với T-34..."

Vương Trung: "Nhưng chỉ cần sử dụng hợp lý, một chiếc T-34W có thể phát huy hiệu quả gấp năm, sáu lần so với T-34."

"Tôi biết." Sergei nhìn về phía con rể vừa mới đứng dậy, lấy tay che mặt: "Cho nên tôi mới thuyết phục nó... ừm, có lẽ để nó ra tiền tuyến trải nghiệm cũng là một ý kiến hay. Được rồi, Valentino, cậu đi xuống đi."

Vị kỹ sư che mặt rời đi.

Sergei đổi sang giọng điệu nghiêm túc, nói với Vương Trung: "Nếu chiến tranh cứ tiếp diễn, liệu có thể nhận được viện trợ từ Hợp Chủng Quốc hay không - nhận được bao nhiêu viện trợ sẽ trở thành yếu tố then quyết. Tiếc là tôi không thể nào quản được việc này.

"Về vấn đề nội bộ của Tổng cục Quân giới, tôi đảm bảo chúng tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng ý kiến của cậu. Rất nhiều kỹ sư rất cứng đầu, cậu không thể nào đưa tất cả bọn họ ra tiền tuyến, dù sao cũng phải có người ở lại thiết kế."

Vương Trung: "Không, ý tôi không phải là đưa tất cả mọi người ra tiền tuyến, mà là đưa những kẻ ngốc cứng đầu, phớt lờ phản hồi từ tiền tuyến, tự cho mình là đúng ra tiền tuyến. Nếu như các kỹ sư chịu khó lắng nghe phản hồi từ tiền tuyến, tôi sẽ không đưa họ đi."

Sergei gật đầu: "Được rồi, cậu nói rất đúng, hơn nữa cha cậu và rất nhiều đồng đội đã hy sinh trên chiến trường, cậu có thể để con rể tôi ra chiến trường.

"Ngoài T-34 ra, còn gì cần cải tiến nữa không?"

Vương Trung: "Tôi sẽ viết một bản báo cáo chi tiết cho ông, ngoài ra tôi cũng sẽ yêu cầu các sĩ quan kỹ thuật dưới quyền phụ trách sử dụng các loại vũ khí, trang bị viết báo cáo chi tiết, dù sao thì hiện tại bọn họ cũng đang được nghỉ ngơi, hồi phục ở Kubinka."

Sergei: "Tôi đảm bảo sẽ đọc kỹ những báo cáo này, đồng thời yêu cầu các kỹ sư phụ trách dự án liên quan nghiên cứu kỹ lưỡng. Còn gì nữa không?"

Vương Trung: "Tôi cần một loại vũ khí mới, là xe bọc thép, pháo chính của nó phải có một mức độ xuyên giáp nhất định ở khoảng cách 1500 mét, ví dụ như có thể xuyên thủng lớp giáp dày 110 mm.

"Đồng thời, sau khi xuyên thủng xe tăng địch, đạn pháo phải đảm bảo có đủ uy lực sát thương.

"Nó phải dễ bảo trì và có tỷ lệ gặp sự cố thấp. Tỷ lệ xe tăng KV gặp sự cố cao như vậy là do công suất động cơ quá thấp, trọng lượng xe quá nặng..."

Sergei cắt ngang lời Vương Trung: "Công nghệ động cơ của chúng ta không tốt lắm."

Điểm này giống hệt như Trái đất, xét cho cùng thì động cơ là "viên ngọc trên chiếc vương miện của ngành công nghiệp", trên thực tế, rất nhiều động cơ được sử dụng trong Thế chiến II được sản xuất dựa trên giấy phép của các quốc gia khác, thậm chí một số động cơ còn được người Đức cung

cấp bản vẽ thiết kế và tài liệu kỹ thuật - nhằm mục đích che giấu mục đích thực sự của họ, tạo mối quan hệ tốt đẹp giả tạo với Liên Xô.

Vương Trung: "Tôi biết công nghệ động cơ của chúng ta không tiên tiến. Vì vậy, ý tưởng của tôi là, đầu tiên, nhập khẩu động cơ công suất lớn mới từ Hợp Chủng Quốc, tốt nhất là có thể mua được bản vẽ thiết kế và giấy phép sản xuất.

"Thứ hai, trước khi có động cơ mới của Hợp Chủng Quốc, chúng ta sẽ sản xuất một loại pháo tự hành có lớp giáp được đơn giản hóa. Thực ra, ZIS-30 được đánh giá rất cao trong sư đoàn của tôi. Nhưng nó quá đơn bạc, hơn nữa lại không có tháp pháo, chỉ có thể phục kích ở những vị trí được bố trí trước.

"Chúng ta có thể sản xuất một loại pháo tự hành có tháp pháo và thân xe có thể chống lại được súng máy hạng nặng, trọng lượng sẽ nhẹ hơn rất nhiều so với T-34, chúng ta thậm chí có thể sử dụng dây chuyền sản xuất của dòng xe tăng BT..."

"Điều đó là không thể." Sergei cắt ngang lời Vương Trung: "Dòng xe tăng BT không thể nào lắp được loại pháo có thể đáp ứng yêu cầu của cậu."

Vương Trung: "Ông chắc chắn như vậy?"

"Đương nhiên rồi. Mặc dù tôi không phải là chuyên gia về pháo binh, nhưng tôi đã làm việc ở Tổng cục Quân giới được 15 năm rồi, tôi biết loại pháo có thể đáp ứng yêu cầu của cậu chắc chắn sẽ có nòng pháo không nhỏ, nòng súng cũng không ngắn."

Đây là sự thật, những công nhân lão làng vừa nghe thấy yêu cầu của Vương Trung, thì biết ngay loại pháo này chắc chắn là một khẩu pháo lớn, dài và thô.

Sergei nói tiếp: "Một khẩu pháo như vậy, chỉ riêng trọng lượng của nòng pháo thôi cũng không thể xem thường, cộng thêm trọng lượng của khóa nòng, cơ cấu giật lùi, bộ phận ổn định,... thì pháo tự hành này chắc chắn sẽ không nhỏ. Tôi đoán rằng tháp pháo của T-34W cũng không thể nào lắp vừa."

Vương Trung: "Vậy thì hãy chế tạo tháp pháo lớn hơn..."

"Hiện tại, loại tháp pháo lớn nhất mà chúng ta có thể chế tạo chính là tháp pháo của T-34W. Để chế tạo loại tháp pháo này, chúng ta đã phải nhập khẩu loại máy tiện đứng đặc biệt từ Prosen, chúng ta cũng đã sao chép loại máy tiện này, nhưng vẫn chưa tìm được loại xe tăng nào thực sự cần dùng đến loại máy tiện này để sản xuất, bởi vì ngay cả đường kính vòng đai tháp pháo của xe tăng KV cũng chưa đến 1600 mm."

Để chế tạo một loại xe tăng diễu hành dành cho giới thượng lưu, họ đã chế tạo ra một chiếc máy có thể sản xuất vòng bi lớn hơn, kết quả là nó lại đặt nền móng cho việc chế tạo tháp pháo lớn hơn?

Càng tìm hiểu tình hình, Vương Trung càng cảm thấy bất an.

Mặt khác, Vương Trung còn phát hiện ra một điều, vòng đai tháp pháo của M4 Sherman của Mỹ là 1753 mm, vì vậy người Anh mới có thể lắp đạn pháo 17 pound lên M4 Sherman để tạo ra pháo tự hành chống tăng "Firefly"!

Vương Trung ngừng suy nghĩ miên man, nói với Sergei: "Trước tiên hãy tìm pháo, sau khi tìm được pháo rồi thì xem thử có thể nhét vừa vào tháp pháo hiện có hay không, ví dụ như có thể cân nhắc loại bỏ bớt một số thứ bên trong tháp pháo, bỏ luôn cả lớp giáp trên đỉnh..."

Hả? Nói đến đây, Vương Trung đột nhiên im bặt, cấu trúc này có vẻ quen quen.

Chẳng phải đây là M18 Hellcat sao?

M18 Hellcat phiên bản Ant?

Vương Trung rất quen thuộc với M18 Hellcat, bởi vì trong trò chơi War Thunder, trong số những phương tiện chiến tranh của Thế chiến II, anh thích nhất là loại xe tăng vừa nhanh, vừa có hỏa lực mạnh này.

M18 Hellcat, T-50 đều rất tuyệt vời.

Tuy nhiên, nhược điểm lớn nhất của M18 Hellcat là rất tốn chỉ huy xe tăng, bởi vì nó không có nóc, vị trí ngồi của chỉ huy xe tăng lại cao, nên chỉ huy xe tăng phải thò nửa người ra khỏi tháp pháo.

Tất nhiên, mục đích cuối cùng của Vương Trung vẫn là chế tạo một loại xe tăng có lớp giáp đáng tin cậy, để những người lính tăng thiện chiến của Ant có thể sống sót.

Tỷ lệ sống sót của lính tăng thuộc Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 rất cao, vì vậy có thể nói họ là những người lính tăng giàu kinh nghiệm chiến đấu nhất của Ant.

Trong nửa năm tới, chỉ cần huấn luyện thật nghiêm túc, biến những kỹ năng cơ bản thành phản xạ tự nhiên, sau đó trang bị thêm vũ khí, trang bị đáng tin cậy, là có thể xuất phát săn "hổ" rồi.

Phương án hiện tại chỉ là phương án thay thế khi chưa có động cơ mạnh hơn, trong tương lai, khi đã có động cơ đáng tin cậy, phải tính đến việc tăng cường lớp giáp, tiến hành đối kháng giáp - đạn.

Sergei nhìn Vương Trung: "Ừm, đơn giản hóa tháp pháo sao, có thể thử, trước tiên hãy chọn pháo. Tôi có dữ liệu hiệu suất của tất cả các loại pháo hiện có. Cậu chọn một loại đi.

"Tôi muốn nhắc nhở cậu trước, thời gian để nghiên cứu và chế tạo một khẩu pháo có thể còn lâu hơn so với chế tạo một chiếc xe tăng."

Vương Trung: "Tôi biết, hãy cho tôi xem tài liệu."

(Hết chương)

Chương 104: Anh nhìn khẩu pháo này xem, nó vừa to vừa dài

Sergei đưa cho Vương Trung một "viên gạch" khiến anh nhớ đến "Từ điển Bách khoa": "Của cậu đây."

Vương Trung nhìn cuốn sách, suy nghĩ một chút rồi đặt sang một bên, nói với Sergei: "Tôi sẽ mang bản sao của cuốn này về nghiên cứu kỹ lưỡng, ông có thể đề xuất một số loại pháo tốt được không?"

Sergei: "Chẳng phải khẩu pháo 57 mm được sử dụng trên ZIS-30 hiện tại rất tốt sao? Chúng tôi đã chuẩn bị ngừng sản xuất pháo 57 mm để tập trung sản xuất pháo ZIS-3 76,2 mm."

Vương Trung: "Khẩu pháo đó quả thực rất tốt, nhưng nòng pháo hơi nặng."

Trong quân đội Ant thực ra có hai loại pháo 76,2 mm, một loại là pháo chống tăng ZIS-3 được trang bị cho các tiểu đoàn chống tăng, loại còn lại là pháo bộ binh 76,2 mm được trang bị cho các đơn vị bộ binh - loại pháo này sử dụng khung của pháo chống tăng 45 mm.

Trong lịch sử Trái đất, do nhu cầu về pháo chống tăng của Hồng quân đột ngột tăng cao, dẫn đến việc phần lớn khung pháo được sử dụng để sản xuất pháo chống tăng 45 mm, vì vậy, pháo bộ binh 76,2 mm nòng ngắn không được biết đến rộng rãi do sản lượng quá ít.

Ngoài ra, do vấn đề trọng lượng, pháo chống tăng 76 mm thường được trang bị ở cấp sư đoàn, và đôi khi được sử dụng như pháo lựu pháo.

Đó cũng là lý do tại sao pháo chống tăng 45 mm được Hồng quân sử dụng cho đến cuối cuộc chiến: Loại pháo này nhẹ, chỉ cần hai người là có thể đẩy đi, mặc dù không thể xuyên thủng lớp giáp của các loại xe tăng được tăng cường giáp từ giữa cuộc chiến, nhưng nó vẫn có thể đối phó với các phương tiện bán bánh xích.

Quân đội Đức có rất nhiều phương tiện bán bánh xích, không giống như Hồng quân chỉ có xe tăng, bộ binh di chuyển cùng xe tăng chỉ có thể ngồi trên xe tăng.

Vương Trung vừa hồi tưởng lại những kiến thức vượt thời gian này, vừa nói tiếp: "Hơn nữa, khả năng xuyên giáp của pháo 76 mm hiện tại là đủ, nhưng quân địch chắc chắn sẽ tăng cường khả năng phòng thủ. Trên thực tế, chúng ta đã thu được hai chiếc Panzer III Ausf.H, chúng đã được bổ sung thêm giáp ở mặt trước, còn các đơn vị ở tiền tuyến đã phải tự gia cố thêm bằng cách gắn xích xe tăng lên lớp giáp vốn đã rất dày."

Người Prosen coi xích xe tăng như một loại giáp, đặt ở mặt trước của xe tăng, như vậy không chỉ có thể tăng khả năng bảo vệ, mà khi xích xe tăng

bị hỏng còn có thể tháo ra để thay thế.

Sergei gật đầu: "Cậu nghĩ rất chu đáo."

Vương Trung: "Phải chuẩn bị kỹ càng. Tôi thấy pháo phòng không 85 mm cũng không tệ, sơ tốc đầu nòng lớn, đường đạn thẳng!"

Pháo chính 85 mm được sử dụng trên T-34-85 được cải tiến từ pháo phòng không 85 mm.

"Loại pháo đó quá nặng, phải đơn giản hóa thiết kế, giảm trọng lượng một cách triệt để." Sergei lắc đầu.

Vương Trung lập tức hiểu rằng vị tướng quân này thực sự có bản lĩnh, bởi vì pháo 85 mm của Trái đất đã phải giảm trọng lượng một cách triệt để mới có thể nhét vừa vào xe tăng, nhưng hiệu suất tổng thể đã bị suy giảm rất nhiều so với phiên bản pháo phòng không.

Ít nhất thì Sergei cũng nắm rõ dữ liệu của từng loại vũ khí, trang bị, có lẽ ông đã thực sự đọc qua tập tài liệu dày như cục gạch kia.

Vị tướng quân vừa vuốt râu vừa suy nghĩ: "Nếu cậu muốn loại pháo có hiệu suất tương tự như pháo phòng không 85 mm... Hải quân có một loại pháo nòng đôi 100 mm có thể đáp ứng yêu cầu này."

Vương Trung: "Hải quân?"

"Đúng vậy, hơn nữa, do phần lớn nhiệm vụ chỉ huy bắn của loại pháo này được giao cho máy tính kiểm soát hỏa lực trên tàu chiến, nên kết cấu của nó rất đơn giản, phù hợp để lắp đặt trên xe tăng hơn so với pháo phòng không 85 mm của lục quân."

Vương Trung cau mày: "Loại pháo 100 mm này có thể lắp vừa tháp pháo không?"

Anh nhớ rằng lý do tại sao phiên bản T-34 đầu to được trang bị pháo 85 mm là vì không thể nào nhét vừa pháo 100 mm, sau đó, khi lắp đặt pháo 100 mm cho T-44, ban đầu họ đã thiết kế một tháp pháo có đường kính vòng đai là 1700 mm, cố gắng nhét pháo vào trong, nhưng kết quả là sau khi thử nghiệm, kíp lái cho biết bên trong xe quá chật hẹp.

Ngay cả người Liên Xô cũng cảm thấy chật, vậy thì nó thực sự rất chật hẹp.

Vì vậy, T-44-100 được định hình sau đó đã sử dụng tháp pháo có đường kính vòng đai là 1825 mm.

Đó là tình huống của Trái đất.

Còn tình huống của Ant, theo như những gì Sergei nói, thì loại tháp pháo lớn nhất mà họ có thể chế tạo chính là tháp pháo của T-34W, muốn nhét vừa pháo 100 mm vào trong loại tháp pháo đó là điều không thể.

Sergei cũng cau mày, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, ông nói: "Hay là như vậy, chúng ta sẽ tháo bỏ tháp pháo, thiết kế mặt trước của khoang chiến đấu có độ nghiêng lớn, đồng thời thiết kế riêng một tháp quan sát cho chỉ huy xe tăng."

Vương Trung: "Như vậy thì chỉ có thể dùng để phục kích."

"Như vậy thì chúng ta có thể sản xuất, dựa vào dây chuyền sản xuất hiện có." Sergei dang hai tay ra: "Hơn nữa cậu cũng đã nói rồi đấy thôi, sắp tới chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu phòng ngự."

Vương Trung xoa cằm, vừa rồi anh còn đang nghĩ đến việc chế tạo M18 Hellcat phiên bản Ant, không cần giáp cũng được.

Bây giờ Sergei lại đưa ra phương án có giáp đáng tin cậy - hơn nữa, không có tháp pháo thì chắc chắn xe tăng sẽ thấp hơn - khả năng trinh sát, quan sát, ngắm bắn đều không tệ, nhưng không thể dùng để tấn công.

Dùng thiết kế này, trước tiên hãy huấn luyện kíp lái, tích lũy những người lính tăng giàu kinh nghiệm?

Sau đó, nhân cơ hội này nhanh chóng nhập khẩu máy móc và động cơ từ Hợp Chủng Quốc, sau khi đã có đủ những thứ này thì bắt tay vào chế tạo T-54?

T-54 đại chiến E-100... Cấp độ 10 trong World of Tanks?

Càng nghĩ, Vương Trung càng cảm thấy có hi vọng.

Lúc này, Sergei hiểu lầm sự im lặng của Vương Trung, ông nói: "Việc sử dụng pháo hải quân còn có một lợi điểm, ban đầu, Hải quân chế tạo những khẩu pháo này là để làm pháo phụ cho những chiếc thiết giáp hạm trong kế hoạch, nhưng thiết giáp hạm, bao gồm cả thân tàu đã được đóng xong một nửa, đều bị Prosen cướp mất, rất nhiều pháo đã được chế tạo xong bị bỏ không, không có đất dụng võ."

Vương Trung lập tức quyết định: "Tuyệt vời như vậy sao? Vậy hãy cho tôi sử dụng pháo của Hải quân! Khoan đã, kế hoạch đóng thiết giáp hạm của Hải quân đã bị hủy bỏ rồi sao? Vậy còn những tàu chiến lớn khác thì sao?"

Sergei: "Ngoại trừ Hạm đội Biển Bắc, những chiếc khác đều đã bị tiêu diệt."

Vương Trung: "Vậy Hải quân có rất nhiều lính thủy đánh bộ sao?"

"Đúng vậy, sao thế?"

Vương Trung: "Tôi có thể muốn những người lính thủy đánh bộ này gia nhập lục quân không?"

Anh đã từng hợp tác với lính thủy đánh bộ, anh biết điểm khác biệt lớn nhất giữa những người này với binh lính Ant thông thường chính là trình độ học vấn của họ rất cao. Ít nhất thì lính thủy đánh bộ cũng tốt nghiệp cấp hai, thậm chí có rất nhiều người đã tốt nghiệp cấp ba.

Trong khi đó, tỷ lệ binh lính lục quân tốt nghiệp cấp hai rất thấp, phần lớn binh lính đến từ nông thôn chỉ học qua trường học của giáo hội, được coi là chương trình học rút gọn của cấp hai, rất nhiều môn học không được dạy.

Giáo hội sẽ đề cử những thanh niên có thành tích học tập tốt đến các trường trung học để tiếp tục học lên, nhưng hiện tại, những thanh niên này hoặc là đang làm việc trong các nhà máy, hoặc là gia nhập không quân, hải quân.

Không thể nào để những thanh niên này gia nhập lục quân làm lính nghĩa vụ được.
Khi Vương Trung nghe tin Hải quân lấy lính thủy đánh bộ đã tốt nghiệp trung học phổ thông, mắt hắn đều trợn tròn: Cho tôi dùng đi, đừng cho đám tướng quân ngu ngốc kia!

Sergei đại tướng rất bất đắc dĩ: "Việc này ngài nên đi tìm Tuganev thượng tướng mới đúng, ồ, hắn ta có thể sắp thăng chức đại tướng rồi. Hắn ta là bộ trưởng bộ quân lệnh, nhân sự điều động do hắn ta quản. Chỗ này của tôi chỉ quản trang bị thôi. Vẫn nên nói về phương án của ngài đi."

"Dùng pháo 100mm của hải quân, cộng thêm thân xe của T34..."

Vương Trung: "Thân xe không thể thiết kế lại sao? Không thể đặt động cơ nằm ngang sao? Như vậy có thể rút ngắn khoang động lực, tổng thể càng gọn gàng hơn."

Động cơ của xe tăng T34 được đặt thẳng đứng, hình như là nói trình độ kỹ thuật hồi đầu Chiến tranh thế giới thứ hai không hỗ trợ động cơ nằm ngang, Vương Trung cũng không rõ lắm, nên hỏi một câu.

Sergei gãi đầu: "Tôi chỉ quen thuộc số liệu trang bị thôi, vấn đề này tôi thật sự không thể trả lời được. Hay là... tôi gọi một kỹ sư thiết kế tới?"

Vương Trung: "Con rể của ông sao?"

"Không không, vừa hay có một kỹ sư thiết kế khác ở đây, anh ta đến để đưa phương án cải tiến xe tăng KV, tôi mời anh ta vào?"

Vương Trung: "Rất tốt. Tôi tiện thể khen ngợi thiết kế của KV một chút."

Sergei đại tướng cầm lấy điện thoại trên bàn: "Mời kỹ sư trưởng Korin vào, chủ tịch ủy ban thẩm tra trang bị muốn gặp anh ta."

Vương Trung cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm, không ngon.

Sergei buông ống nghe xuống: "Chắc anh ta tới trong vòng năm phút."

Vương Trung: "Trà này của ông nhạt nhẽo thật."

Sergei đại tướng: "Đương nhiên không thể so sánh với trà do nữ hầu của ngài pha rồi. Nữ hầu của ngài đã nổi tiếng rồi, từ chối toàn bộ quà tặng cho ngài, còn dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào người tặng quà."

Vương Trung kinh ngạc: "Còn có chuyện này nữa sao?"

Sergei: "Có chứ, ngài thử hóa trang đi ra ngoài đường chặn một tên say rượu hỏi thử xem, hắn có thể kể với ngài cả đống chuyện kiểu này. Thậm chí có người đồn kẻ địch muốn cho lính dù tập kích sở chỉ huy của ngài, là nữ hầu một mình một súng máy bắn chết hết."

Vương Trung nhíu mày, hắn nhớ lại mấy lần sờ tay Nelly, cô nàng quả thật rất khỏe, nhưng cầm súng máy bắn tỉa gì đó vẫn là quá đáng, Nelly tuyệt đối không làm được.

Chuyện này nhất định là bị người ta thêm mắm dặm muối rồi.

Lúc này phó quan của Sergei mở cửa: "Kỹ sư trưởng Korin tới rồi."

Một kỹ sư bước vào, vừa nhìn thấy Vương Trung lập tức đứng nghiêm, cứ như anh ta là quân nhân: "Thân vương điện hạ!"

Vương Trung: "Đừng gọi tôi là Thân vương!"

Sergei đại tướng: "Đừng trách anh ta, mọi người đều biết trước mặt nữ hoàng gọi ngài là thân vương thì bệ hạ sẽ vui."

... Căn nguyên ở chỗ này à!

Vương Trung: "Anh muốn gọi tôi thế nào trước mặt Olga - Nữ hoàng đệ Nhất thì tùy, nhưng trước mặt tôi đừng gọi tôi là Thân vương. Tôi hỏi anh, tại sao không đặt động cơ nằm ngang?"

Korin kinh hãi: "Vì sao? Mẫu xe tăng chúng tôi tham khảo, đều là động cơ đặt dọc ạ."

Vương Trung: "Chỉ vì vậy?"

"Vâng, tôi thấy xe tăng của Prosen cũng vậy?"

Vương Trung há to miệng: "Không còn lý do nào khác sao? Đặt nằm ngang sẽ khó sản xuất hơn sao?"

Korin: "Cái đó phải thiết kế ra rồi mới biết. Còn chưa thiết kế ra, sao tôi biết sản xuất dễ hay khó?"

Nói cũng phải!

Vương Trung: "Vậy thì anh đừng cải tiến KV nữa, hiện tại KV chỉ cần cải thiện tính ổn định, mà nếu không thay động cơ, anh có sửa thế nào cũng vô ích. Nếu chúng ta có thể tăng công suất động cơ lên 500 mã lực, tỷ lệ hỏng hóc của KV chắc chắn sẽ giảm mạnh."

"Đúng vậy." Korin thuận miệng đáp một câu, nhưng lập tức toát mồ hôi: "Ý tôi là, cách nhìn của ngài vô cùng chính xác!"

Vương Trung: "Đừng căng thẳng. Hôm nay là anh đến trả lời câu hỏi của tôi, vậy thì anh phụ trách thiết kế xe chở pháo 100mm.

"Đây là loại xe tăng diệt tăng không có tháp pháo, nhưng được tăng cường khả năng quan sát ngắm bắn, sử dụng pháo cao xạ 100mm của hải quân, động cơ V2K của T34W, hơn nữa phải dùng động cơ đặt ngang, kíp lái từ 4 đến 5 người.

"Hơn nữa, cân nhắc tình huống thực chiến, loại xe diệt tăng này cần phải có góc hạ nòng tốt, ít nhất phải -5 độ."

Korin chỉ vào chính mình: "Tôi thiết kế sao?"

Vương Trung: "Phải."

Sergei: "Việc này, ngài vẫn nên viết một bản yêu cầu chính thức, rồi trình Tuganev thượng tướng ký quyết định bổ nhiệm."

(Hết chương)

Chương 105: Tổ thiết kế xe chở pháo 100mm

Vương Trung: "Được, đưa điện thoại cho tôi, tôi giải quyết vấn đề điều động trước."

Kỹ sư trưởng Korin: "Ơ kìa? Nhưng tôi là đàn ông mà?"

Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm Korin hỏi: "Ý anh là sao?"

Kỹ sư trưởng Korin nhìn Sergei, lúc này mới ấp úng: "Bọn họ đều nói ủy ban thẩm định này là cơ quan đóng dấu thôi, chủ yếu là để ngài tìm phụ nữ."

Vương Trung: "Bọn họ là ai?"

Kỹ sư trưởng Korin hét lớn: "Là vợ của Bulgakov nói, rất nhiều bà vợ đều nói vậy!"

Vương Trung nhíu mày, vốn dĩ ủy ban này có thể có phụ nữ, bây giờ chỉ có thể chọn đàn ông. Nhưng nếu chọn toàn đàn ông thì bên ngoài chắc chắn sẽ có lời đồn mới, ví dụ như Rokossovsky không thích phụ nữ chẳng hạn.

Đến lúc đó một đám đàn ông đến ve vãn hắn thì ghê tởm chết.

Thôi, không nghĩ đến chuyện đó nữa, sau này ủy ban này cứ chọn người tài là được.

Vương Trung đi đến trước bàn làm việc có thể đánh bida của Sergei: "Đưa điện thoại đây."

Sergei đại tướng cầm ống nghe đưa cho hắn: "Nói muốn gọi đi đâu là được."

Vương Trung: "Alo? Nối máy cho tôi đến bộ quân lệnh, Tuganev thượng tướng."

————

Bộ quân lệnh, văn phòng Tuganev thượng tướng.

"Từ tình hình quân Prosen hiện tại mà xem, chúng hiện tại vừa mới thoát khỏi hỗn loạn do một bộ phận rút lui, nhưng tình hình thời tiết bây giờ, chúng muốn tổ chức rút lui có trật tự là vô cùng khó khăn, phải có bộ đội chặn hậu câu giờ cho chúng."

Tuganev thượng tướng dừng lại, nhìn tân nữ hoàng Olga đệ Nhất.

Olga biết đây là muốn cô đặt câu hỏi, bèn nhìn chằm chằm bản đồ, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: "Địch lấy đâu ra quân chặn hậu?"

Tuganev: "Từ phía sau tới."

Olga bĩu môi: "Vậy tôi nên hỏi gì đây?"

Tuganev: "Đây chính là điều người cần suy nghĩ."

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên.

"Xin lỗi." Nói xong, Tuganev cầm điện thoại lên, "Tôi là Tuganev. Là cậu đó à? Có chuyện gì vậy? Korin của cục thiết kế?"

Thượng tướng liếc nhìn Olga đệ Nhất, rồi mới nói tiếp: "Được, tôi sẽ chuẩn bị lệnh điều động. Cậu liệt kê danh sách những người cần điều, muốn điều đến đâu. Còn có nhu cầu gì nữa không? Lính thủy đánh bộ? Được rồi được rồi, cần bao nhiêu lính thủy đánh bộ? Ba sư đoàn? Tôi sẽ bàn bạc với nguyên soái Kuznetsov của Hải quân."

Olga: "Là Alyosha đúng không?"

Tuganev thượng tướng không trả lời, giả vờ tập trung nghe điện thoại, không nghe thấy Olga nói: "Được rồi, còn thường dân thì cậu cứ thuê thẳng, sau đó đến chỗ tôi làm thủ tục thuê người làm hoặc chuyển ngạch. Cựu viện trưởng học viện quân sự? Cậu muốn ông ta làm gì? Nhưng ông ấy đã nghỉ hưu, nếu bản thân ông ấy không muốn thì chúng ta cũng không có cách nào, cậu chắc chắn ông ấy muốn không? Được rồi..."

Olga đứng dậy, hai tay chống lên bàn: "Là Alyosha đúng không?"

Tuganev thượng tướng: "Đúng vậy. Tôi không nói chuyện với người, bệ hạ muốn cướp điện thoại."

Olga: "Đúng, ta muốn cướp đây."

Cô giật lấy ống nghe: "Alyosha! Sao anh lại đi nhanh như vậy!"

Rokossovsky: "Anh rất bận. Trước tiên là đến trường, bây giờ lại..."

Olga: "Ở đâu?"

Rokossovsky: "Anh đã nói em không được đến, sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người. Hơn nữa anh sắp đi rồi!"

Olga bĩu môi: "Anh không thèm nói chuyện với em, bây giờ mỗi ngày em phải xử lý rất nhiều việc, còn phải học rất nhiều thứ, vậy mà anh không chịu dành thời gian uống trà chiều với em!"

Rokossovsky: "Anh sẽ bảo Lyuda đến hoàng cung uống trà chiều với em, có thể để cô ấy kể cho em nghe chuyện phiếm trên chiến trường."

Miệng Olga càng bĩu cao hơn, nhưng vẫn nói: "Được rồi~"

Rokossovsky: "Bệ hạ quả nhiên là một vị minh quân."

Olga nhíu mày, bởi vì nghe câu này cứ như "Haha anh thắng rồi, anh chuồn đây", nên cô suy nghĩ một chút rồi nói:

"Khi nào anh đến tham dự hội nghị trước mặt em? Hiệu trưởng không cần tham dự, nhưng chủ tịch ủy ban thì phải đấy! Ít nhất anh cũng phải báo cáo với em đã phê duyệt những gì chứ?

"Hơn nữa chức chủ tịch ủy ban này là do em giành được cho anh, anh phải dẫn em đi tham quan những thứ các người đã phê duyệt, em muốn tận mắt xem thử tính năng thế nào, đề phòng anh lừa em!"

Bên kia im bặt.

Olga ra oai: "Trả lời đi chứ? Ái khanh?"

Rokossovsky trung tướng: "Người nói đúng, đợi chúng ta có thành quả, sẽ báo cáo với người."

Olga: "Anh phải tự mình giới thiệu với em!"

Rokossovsky trung tướng: "... Vâng, tuân lệnh bệ hạ."

Olga nở nụ cười chiến thắng, khi còn bé ba anh em chơi đùa, lúc cô thắng cũng cười như vậy. Bây giờ nghĩ lại nụ cười này chắc hẳn hai người anh đã phải nhường cô rất nhiều.

Cô đang muốn thừa thắng xông lên, nhưng nhìn thấy Tuganev thượng tướng sắc mặt âm trầm, đành phải đổi giọng: "Vậy em chờ Lyuda đến uống trà chiều với em."

Rokossovsky: "Đương nhiên, anh sẽ bảo cô ấy lập tức khởi hành từ trang viên đến cung điện mùa hè."

Tuganev thượng tướng đưa tay ra: "Có thể trả điện thoại cho tôi chưa, bệ hạ?"

"Được." Olga trả ống nghe cho lão thượng tướng.

Tuganev: "Nói chung là như vậy, sau này cậu đừng gọi điện thoại nữa, giấy tờ, biết chưa? Nếu cậu không muốn tự mình soạn thảo, thì tìm một phó quan, thậm chí có thể tìm một phó quan lo về quân sự, một thư ký lo về những việc khác.

"Korin phải không, tôi biết rồi. Vậy nhé."

Tuganev cúp điện thoại, nhìn Olga: "Rokossovsky trung tướng đã quyết tâm ở bên cạnh thanh mai trúc mã của mình rồi, bệ hạ."

Olga: "Ta biết. Nhưng anh ấy đã hứa với ta, sẽ chăm sóc ta như anh trai."

Tuganev: "Trong lịch sử đến nay, chưa từng có vị vua nào độc thân cả đời, bất kể nam hay nữ."

Olga mỉm cười: "Thượng tướng, ngài yên tâm, ta biết mình nên làm gì."

Tuganev cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, cũng mỉm cười: "Người quả nhiên rất thông minh."

Olga: "Đúng rồi, vừa nãy ngài đề nghị Alyosha tìm hai phó quan, một văn một võ đúng không? Vậy..."

"Người không thể tự mình đi được. Tôi không biết năng lực của các nữ quan giả dạng thế nào, nhưng dù sao họ cũng không phải là người thật. Người phải ngồi yên ở cung điện mùa hè, nhất là trong tình hình hiện nay."

Olga: "Là chất kết dính sao?"

Tuganev thượng tướng không trả lời, xem như ngầm thừa nhận.

Olga xoay người nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ: "Phải nhanh chóng đánh bại Prosen, nếu không ta không thể có được tự do thật sự."

Bỗng nhiên, cô thôi không đa sầu đa cảm nữa, nhìn Tuganev thượng tướng: "Ta có rất nhiều nữ quan xuất sắc, tiến cử cho anh ấy một người được chứ?"

Tuganev thượng tướng: "Người có thể nói chuyện này với Lyudmila Vasilyevna, không phải cô ấy sắp đến uống trà chiều với người sao?"

————

Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn những người xung quanh: "Sao mọi người lại bày ra vẻ mặt đó?"

Sergei đại tướng: "Đối mặt với một công tước có thể nói "Em không được đến" với nữ hoàng, tôi không thấy vẻ mặt chúng ta có vấn đề gì cả."

Vương Trung: "Nếu tôi không nói vậy, nữ hoàng sẽ chạy đến đây, ông cũng không muốn nửa cái ban ngành này phải dừng mọi việc để tiếp đón nữ hoàng chứ?"

Sergei đại tướng: "Đúng vậy."

Kỹ sư trưởng Korin: "Vậy tôi... khi nào thì chuyển nơi làm việc?"

Vương Trung: "Anh về sắp xếp công việc tiếp theo đi, giao việc cải tiến KV cho người đáng tin cậy. Sau đó chọn ra mười người mới mà anh thích nhất... Bây giờ chưa quyết định địa điểm, tóm lại anh cứ chọn người trước đi.

"Dự án xe chở pháo 100mm là dự án cấp bách, mục tiêu là nhắm vào thế hệ xe tăng tiếp theo của địch."

Korin: "Đặt cỡ nòng 100mm, là định dùng số pháo 100mm mà hải quân sản xuất ra nhưng không dùng đến sao?"

Vương Trung: "Nhiều đến 200 khẩu sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa dây chuyền sản xuất vẫn còn, loại pháo này do nhà máy số 700 bên cạnh biển nội địa sản xuất. Hiện tại nhà máy này hình như vẫn chưa chuyển sang sản xuất loại khác, nhưng không biết tiếp theo sẽ sản xuất gì, nên tạm thời ngừng hoạt động." Korin đáp.

Sergei: "Chúng tôi cũng từng nghĩ đến chuyện chuyển nhà máy đó sang sản xuất pháo cao xạ 85mm, nhưng Hải quân không chịu. Bọn họ định lắp pháo 100mm lên tàu tuần tra trên sông, đánh nhau với quân địch. Bây giờ nếu các anh cần, có thể để nhà máy đó tiếp tục sản xuất."

Vương Trung: "Không vấn đề gì chứ?"

"À, ngài được Hải quân đánh giá rất cao, chắc họ sẽ rất vui lòng."

Vương Trung: "Tốt, tốt lắm, vấn đề pháo đã được giải quyết, nhà máy sản xuất có thể dùng nhà máy Ural sau khi khôi phục sản xuất. Kỹ sư trưởng Korin, anh ước chừng khi nào thì chế tạo được xe mẫu?"

Korin: "Cái này khó nói trước, nhưng nếu dùng toàn đồ có sẵn, chắc là rất nhanh, tháng 4, tháng 5 năm sau là được!"

Vương Trung: "Tháng 2 tôi muốn nhìn thấy xe mẫu! Ba tháng phải chế tạo xong! Như vậy có thể phát hiện vấn đề sớm để còn cải tiến!"

Bất cứ trang bị mới nào, lúc đầu chắc chắn sẽ có rất nhiều lỗi, phải sử dụng một thời gian, phát hiện vấn đề rồi mới có thể cải tiến, như vậy mới có thể đảm bảo được độ tin cậy.

Lúc này Vương Trung rất phấn khích, hận không thể tua nhanh đến tháng 2 năm sau, tự mình lái thử xe mẫu.

Sergei: "Tôi biết ngài rất mong chờ, công tước Rokossovsky. Nhưng làm việc phải từ từ, tôi vẫn cảm thấy ngài nên tìm phó quan và thư ký trước, một văn một võ."

Vương Trung: "Chuyện này..."

Sergei: "Ủy ban của ngài cũng cần rất nhiều nhân viên văn phòng, cho dù kéo ông hiệu trưởng đã nghỉ hưu kia đến, chỉ một mình ông ấy thì làm sao được việc. Hơn nữa ủy ban của ngài cần rất nhiều người có kiến thức chuyên môn, lại có kinh nghiệm chiến đấu, nếu không thì việc thẩm định của ngài sẽ không ai tâm phục khẩu phục.

"Ngài định tìm đâu ra nhiều người như vậy?"

Vương Trung vốn đang nhíu mày, bỗng nhiên nhớ ra trường quân đội vừa điều một loạt sĩ quan đến nghe hắn giảng bài, chọn trong số đó những người có chuyên môn giỏi không phải được sao?

Còn về hai vị phó quan, tại sao Nelly lại không am hiểu quân sự chứ, nếu Nelly làm phó quan cho hắn thì tốt quá!

Phó quan...

Vương Trung chơi game all-in vào nhân vật Muersith, nhưng nếu chọn con gái... chắc chắn danh tiếng của cô gái đó sẽ bị hủy hoại.

Hay là tìm một anh chàng bảnh bao nào đó làm phó quan nhỉ?

Grigory mới học đến lớp 10, chắc không được.

Còn Vasili... Tên đó suốt ngày chỉ thích hót phân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hình như cũng chỉ có Vasili là thích hợp.

Gia đình là giáo sư âm nhạc cho nên từ nhỏ đã được giáo dục đàng hoàng, trước khi nhập ngũ đã tốt nghiệp trung học phổ thông, còn tham gia thi đại học, chữ viết rất đẹp.

A!

Vương Trung: "Đưa điện thoại đây."

Sergei đại tướng cầm điện thoại đưa cho hắn.

Vương Trung: "Kết nối đến bộ chỉ huy sư đoàn bộ binh cơ giới số 1 vùng Kubinka. Pavlov phải không? Bảo Vasili thu dọn hành lý, đến trang viên của tôi. Trang viên Rokossovsky."

Pavlov: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "tôi muốn bổ nhiệm cậu ta làm phó quan."

"Biết rồi."

Vương Trung buông ống nghe xuống, vậy là xong một phó quan rồi.

(Hết chương)

Chương 106: Rokossovsky hiểu máy bay (Bổ canh 23/33)

Về phần bên văn chức, Vương Trung quyết định lát nữa sẽ phiền não, hắn lại cầm ống nghe lên: "Đưa đến nhà tôi."

Nói xong hắn mới ý thức được nói như vậy không thích hợp, nhân viên trực tuyến người ta đều ngơ ngác, vì vậy đổi giọng nói: "Tiếp Rokossovsky trang viên, trong thành hẳn là chỉ có một cái thôi?"

"Đúng vậy. Ngài chờ một chút." Tiếp tuyến viên nói.

Một lát sau, giọng nói uy nghiêm già nua truyền đến: "Rokossovsky trang viên, xin chào ngài. Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?"

Vương Trung: "Lão gia tử Mikhail, là tôi. Bảo Lyudmila nhận điện thoại."

"Biết rồi, Trung tướng đại nhân."

Mikhail tuy là quản gia của nhà Rokossovsky, nhưng danh hiệu công tước hiện tại đang nằm trên đầu Pyotr, anh trai của Vương Trung, cho nên quản gia hết sức cung kính gọi hắn là trung tướng các hạ.

Dù sao Vương Trung đã là công tước Charon, trên lý thuyết hẳn là đã tách ra ở riêng.

Rất nhanh bên kia điện thoại truyền đến tiếng nhấc ống nghe: "Alo? Alyosha? Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Có hai việc, một là Vasili đang trên đường đến trang viên, tôi muốn thăng hắn làm phó quan, chuẩn bị phòng cho hắn. Thứ hai là, bây giờ em đi cung điện Mùa Hè, uống trà chiều với Olga, nghe nàng ấy than thở một chút."

"Em biết rồi." Lyudmila cười nói, "Em sẽ bảo lão gia tử Mikhail chuẩn bị chỗ ở cho Vasili, tự mình lên đường đi cung điện Mùa Hè."

"Cẩn thận một chút, trên đường không yên tĩnh, mang theo đủ cảnh vệ."

"Yên tâm đi, bảo vệ và trạm gác ngầm mà giáo hội phái cho em nhiều đến mức em phát hiện ra được, xung quanh trang viên có rất nhiều quần chúng đến lánh nạn mà, bên trong tất cả đều là người của giáo hội." Lyudmila cười nói.

"Vậy thì nhờ em, Olga chắc hẳn đã tích tụ không ít áp lực."

"Vâng. Anh cũng đừng để bản thân mệt mỏi."

Vương Trung gật đầu, cúp điện thoại.

Hắn nói với Sergei: "Ngày mai phó quan của tôi sẽ đệ trình đầy đủ yêu cầu, cục thiết kế cũng sẽ nhanh chóng được thành lập."

Sergei: "Việc cải tiến các vũ khí khác thì sao?"

Vương Trung: "Cứ dựa theo nhu cầu phía dưới mà sửa. Các anh không có bộ phận thu thập phản hồi sao?"

"Có." Đại tướng Sergei do dự một chút, vẫn hỏi: "Nhưng ủy ban của cậu làm sao biết được những thứ chúng tôi sửa chữa có phù hợp với yêu cầu của bộ đội hay không? Cậu là sĩ quan chỉ huy xe tăng và là người điều khiển xe tăng xuất sắc nhất, vậy dĩ nhiên là biết xe tăng cần phải thay đổi như thế nào, bộ binh do cậu chỉ huy cũng đã tiến hành trận phòng ngự thành công nhất của quân đội, cho nên cậu hẳn là cũng biết súng trường, súng máy và pháo chống tăng cần thay đổi như thế nào. Vậy còn những thứ khác thì sao?"

Vương Trung vốn muốn nói tôi cũng biết, nhưng hắn nén lại, bởi vì mặc dù hắn đã xem rất nhiều chiến sử trước khi xuyên việt, nhưng vẫn sẽ có chỗ hắn không hiểu rõ, dù sao trên giấy có được chung quy vẫn cảm thấy nông cạn.

Huống chi cho dù là những chuyên gia chuyên môn nghiên cứu chiến sử Thế chiến thứ hai, thì cũng sẽ có điểm mù tri thức của riêng mình.

Vương Trung: "tôi sẽ thành lập một trung tâm phản hồi tiền tuyến, hơn nữa sẽ tổ chức nhân lực thu thập ý kiến đối với vũ khí hiện có từ những quân nhân bị thương và những quân nhân đã rút lui về khôi phục thể lực. Thời điểm thẩm tra cuối cùng cũng sẽ mời những sĩ quan và binh lính ở tuyến một có kinh nghiệm tham gia thử nghiệm."

Đại tướng Sergei gật đầu: "Vậy thì tôi yên tâm rồi."

Vương Trung: "tôi phải cáo từ."

"Ngài đi thong thả." Sergei chào Vương Trung.

Vương Trung nhìn kỹ sư trưởng Korin, mở cửa ra khỏi phòng, hội hợp với Grigory đang chờ ở cửa, hơn nữa còn nói với hắn: "tôi muốn mời Vasili làm phó quan, anh có ý kiến gì không?"

Dù sao trước đó người luôn đi theo Vương Trung chính là quân sĩ trưởng Grigory.

Grigory cười nói: "Không có ý kiến, hắn dọn phân đã rất chuyên nghiệp rồi."

... Có ý gì, tôi là phân thôi sao? Nếu không phải kề vai chiến đấu với anh đến bây giờ thì tôi đã nổi giận rồi.

Grigory cũng kịp phản ứng: "À, tôi không có ý đó, tướng quân ngài biết mà."

"Tôi biết." Vương Trung đáp, "Anh chỉ đơn thuần cảm thán Vasili dọn phân rất khá."

"Thật sự rất không tệ, đáng tiếc làm sĩ quan phụ tá thì không thể dọn phân được nữa."

Vương Trung cười, vừa định đáp lời, phía trước liền truyền đến tiếng rống giận.

"Tên khốn kiếp, tôi phải nói bao nhiêu lần thì anh mới hiểu được! Cái thiết kế như lìn ấy của anh đúng là củ kẹc! Tôi đã viết bao nhiêu báo cáo như vậy, từ lúc khai chiến đã viết báo cáo, viết đến tận bây giờ! đcm!"

Vương Trung và Grigory liếc nhau một cái, sau đó cùng nhau tăng tốc đi về phía trước.

Sau đó bọn hắn phát hiện âm thanh thật ra là từ dưới lầu truyền đến, phía trước vừa vặn là cầu thang.

Vì thế hai người đi xuống lầu, rẽ qua góc cầu thang, liền thấy một viên phi công trung tá đang lớn tiếng quát mắng mấy kỹ sư: "Tại sao cứ phải khăng khăng với cái thiết kế như lìn này? Là anh đang lái máy bay hay là tôi đang lái?"

Vương Trung tiến lên một bước: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Viên phi công liếc nhìn Vương Trung, thấy quân hàm trung tướng trên cổ áo liền chào theo phản xạ, sau đó tiếp tục gào thét với kỹ sư.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cách bố trí hỏa lực của anh không hợp lý! Không hợp lý!"

Kỹ sư rõ ràng biết Vương Trung là ai, lần này mở miệng phản bác liền mang theo lý do: "Cái thiết kế kia là để phối trọng lượng! Anh hiểu không? Phối trọng lượng!"

Phi công: "Anh phối xong rồi đấy, chúng tôi cái kẹc gì cũng không đánh trúng! Súng máy so với pháo còn hữu dụng hơn, đây quả thực là trò cười lớn nhất! Trò cười!"

Vương Trung chen vào: "Anh là người của bộ đội nào?"

Phi công: "Trung đoàn cường kích số 4!"

Vương Trung: "Anh điều khiển Il-2?"

"Vâng, từ khi khai chiến, tôi đã chiến đấu ở mặt trận phía Nam được 5 tháng, thay hai xạ thủ ngồi sau. Tôi cảm thấy mình vẫn có chút quyền lên tiếng."

Vương Trung nhíu mày: "Anh tác chiến ở mặt trận phía Nam?"

"Đúng vậy, sau khi chiến tranh bùng nổ, không quân ở tuyến đầu đều tiêu đời cả rồi, trung đoàn cường kích của chúng tôi bị điều động đến mặt trận phía Nam để chi viện cho Tập đoàn quân Tây Nam. Ngày 28 tháng 6, tôi đã thực hiện cuộc tấn công đầu tiên vào quân Prosen."

Vương Trung: "Ở làng Cao điểm Peniye?"

Phi công lắc đầu: "Không biết. Trung tướng là bộ binh nên không biết, lên trời rồi thì rất khó phân biệt rõ ràng mình đang ở đâu, có bản đồ cũng vô dụng, lúc chúng tôi xuất phát là bay về phía tây, thấy quân đội Prosen ở đâu là tấn công ở đó. Lúc quay về thì nhận ra những cột mốc gần sân bay, tìm được cột mốc mới có thể xác định được vị trí, sau đó lại bay về sân bay.

"Cho nên tôi không biết mình đã tấn công kẻ địch ở đâu. Lúc đó tôi bị lạc mất đồng đội, một mình đơn thương độc mã tấn công quân địch."

Vương Trung: "Có phải lúc đó quân địch đang chuẩn bị tấn công một thị trấn nhỏ có tháp nước và nhà thờ không?"

Phi công dang hai tay ra: "Thị trấn nhỏ nào cũng có tháp nước và nhà thờ."

... Hình như cũng có lý!

Đột nhiên, Vương Trung nhớ tới chiếc Il-2 ở Cao điểm Peniye có số hiệu chiến thuật là 401, mà vị trung tá này là người của trung đoàn cường kích số 4, nói cách khác số hiệu chiến thuật có thể là bắt đầu bằng số 4.

Vương Trung: "Số hiệu chiến thuật của máy bay anh là 401 sao?"

"Đúng vậy. Sao ngài biết?"

Vương Trung cười ha ha: "Lúc anh một mình tấn công quân địch vào ngày 28 tháng 6, tôi ở phía dưới."

Nói xong Vương Trung phát hiện nói như vậy có chút kỳ quái, bèn đổi cách nói: "Tôi ở trên mặt đất."

Phi công lập tức thay đổi thái độ vừa rồi: "Thật hay giả vậy? Không đúng, tôi nhớ quy mô quân địch tôi tấn công không lớn, quy mô của chúng tôi khi đó cũng không lớn, không giống như bộ chỉ huy của trung tướng."

Vương Trung: "Bởi vì khi đó tôi chỉ là một trung tá."

"Ha ha ha ha, anh khoác lác quá đấy, nửa năm từ trung tá lên tới trung tướng cũng chỉ có một mình công tước Rokossovsky... Ách..." Viên phi công trung tá dừng cười, hắn đánh giá Vương Trung một chút, lại nhìn hành lang trống trơn phía sau Vương Trung.

"Ít tùy tùng..." Hắn lẩm bẩm một câu, xoay người lấy tờ nhật báo Yekaterinburg được kẹp ở trên giá báo đặt bên cạnh ghế dài.

Những tờ báo này đều là để cho những người đang ngồi trên ghế dài chờ đợi làm việc giết thời gian, dù sao bây giờ cũng không có điện thoại di động.

Bình thường sẽ kẹp số báo cùng một loại trong một tuần gần đây vào một cái kẹp, sau đó các loại báo khác nhau được sắp xếp trên giá.

Phi công lập tức lật đến trang nhất có in ảnh chụp toàn thân của Vương Trung.

"Trời ơi!" Hắn kinh ngạc kêu lên: "Anh thật sự là Rokossovsky hiểu máy bay mà Kharlamov từng nói sao?"

A? Rokossovsky hiểu máy bay? Không quân gọi tôi như vậy sao?

Viên trung tá đặt tờ báo xuống, đi tới trước mặt Vương Trung, chỉnh trang lại quần áo, đội mũ ngay ngắn, nghiêm túc chào: "Kính chào ngài, tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung đáp lễ, nói: "Anh còn chưa tự giới thiệu mình?"

Trung tá: "Tôi là trung đoàn trưởng trung đoàn cường kích số 4, Drachenko Grigoryevich, đến đây để phản ánh vấn đề của máy bay cường kích Il-2!"

Vương Trung: "Tôi là chủ nhiệm ủy ban thẩm tra trang bị quân sự đặc biệt, trung tướng Rokossovsky, trang bị mới, và cả cải tiến trang bị cũ đều phải thông qua sự thẩm tra của chúng ta. Ngoài ra, ủy ban của chúng ta sẽ thành lập cơ quan thu thập phản hồi tiền tuyến chuyên trách. Nhưng cơ quan này còn chưa được thành lập, anh có thể nói trước với tôi."

Drachenko lập tức đứng nghiêm: "Rõ! Vấn đề tôi muốn phản ánh là..."

Vương Trung: "Nghỉ ngơi một chút, thả lỏng một chút, từ từ nói."

Trung tá thả lỏng cơ thể, nhưng giọng điệu vẫn rất gấp gáp: "Không chậm được đâu! Il-2 là một loại máy bay có khuyết điểm rất nghiêm trọng. Ngoại trừ đạn dược được treo, vũ khí hữu hiệu nhất của nó là súng máy, bởi vì hai khẩu pháo kia không thể bắn trúng mục tiêu!"

Vương Trung: "Bởi vì ống ngắm không tốt sao?"

"Đối với súng máy và pháo máy thì ống ngắm vẫn có thể dùng được. Còn ống ngắm ném bom và bắn tên lửa thì đúng là đồ bỏ đi, còn không bằng dựa vào kinh nghiệm để ném. Hơn nữa cách chúng ta tác chiến cũng có vấn đề, máy bay Il-2 này, nếu góc bổ nhào vượt quá 40 độ, nó sẽ rung dữ dội, căn bản là không nhắm bắn được."

Phi công vừa dứt lời, kỹ sư liền mở miệng nói: "Tư tưởng thiết kế của loại máy bay này là bay ngang ở độ cao thấp, coi như một loại xe tăng bay. Tính năng bổ nhào không cần thiết."

Vương Trung nhìn kỹ sư.

Kiến thức của hắn về Il-2 đều đến từ trò chơi "Il-2 Sturmovik" - một game mô phỏng lái máy bay chiến đấu, sau đó đội ngũ sản xuất game này tiếp tục phát triển và cho ra mắt tựa game đối kháng xe tăng nổi tiếng "War Thunder".

Trong "Il-2 Sturmovik", đúng là năng lực bổ nhào của Il-2 vô cùng kém, cơ bản chỉ có thể bay ngang ở độ cao thấp, coi như một chiếc xe tăng bay.

Khái niệm này không sai, chỉ là quá mức tân tiến, về sau này, máy bay trực thăng vũ trang AH-1 Cobra mới đảm nhiệm vai trò này.

Nhưng Vương Trung thông qua game cũng không cảm nhận được vấn đề pháo máy không bắn trúng mục tiêu.

Thế là hắn ra hiệu cho kỹ sư im lặng, để phi công tiếp tục nói.

Drachenko: "Ngoài việc không thể bổ nhào và ống ngắm quá tệ, cách lắp đặt vũ khí trên Il-2 cũng không hợp lý!"

Drachenko giơ hai tay lên, lần lượt đưa ngón trỏ ra, đầu tiên là để hai ngón tay chạm vào nhau: "Đây là cách bố trí hai khẩu súng máy trên Il-2."

Tiếp theo, hắn kéo dài hai ngón trỏ ra, kéo dài khoảng nửa mét: "Đây là cách bố trí của hai khẩu pháo."

Vương Trung: "Lắp pháo trên cánh?"

"Vâng!"

Kỹ sư: "Thứ nhất là để phối trọng lượng, thứ hai, tốc độ bắn của pháo chậm, thiết bị đồng bộ với cánh quạt rất khó thiết kế."

Phi công lập tức nổi giận: "Sau đó anh lại lắp hai khẩu pháo lên cánh, kết quả là hễ bắn là rung, căn bản không bắn trúng mục tiêu! Hơn nữa, độ rung này còn khiến cho súng máy vốn dĩ bắn rất chuẩn cũng trở nên lệch lạc! Kết quả là rất nhiều khi muốn tấn công chính xác, chúng tôi đều phải dùng súng máy, căn bản không dám dùng pháo."

Vương Trung nhớ ra rồi, hình như quả thật có hồi ký từng ghi lại, nói tỷ lệ bắn trúng mục tiêu của Il-2 quá kém, cho nên mọi người thích dùng 8 chiếc, thậm chí là hơn hai mươi chiếc máy bay tạo thành đội hình hàng ngang giống như tường khiên của kỵ binh, vừa bay vừa bắn, dùng mật độ hỏa lực để bù đắp cho độ chính xác.

Vương Trung nhìn kỹ sư: "Tôi không quan tâm là anh đổi vị trí lắp đặt vũ khí, hay là dùng biện pháp khác, tóm lại, hãy để cho vũ khí trên máy bay có thể bắn trúng mục tiêu!"

Lúc này, trung đoàn trưởng trung đoàn cường kích lên tiếng: "Trung tướng các hạ, nói thật, so với Il-2, Pe-2 của trung đoàn bên cạnh có hiệu quả tấn công rõ ràng hơn nhiều. Tôi đã từng lái thử Pe-2, nó nhanh hơn Il-2 rất nhiều, hơn nữa còn linh hoạt hơn Il-2, nó còn có thể bổ nhào để tấn công!

"Pe-2 bay lên cao còn có khả năng trinh sát tốt hơn, tìm được mục tiêu là có thể bổ nhào ném bom, sau đó dựa vào tốc độ và tính cơ động để rút lui, hỏa lực tự vệ của bản thân nó cũng mạnh hơn Il-2 của chúng tôi!"

Vương Trung: "Anh cho rằng Pe-2 tốt hơn sao?"

"Đương nhiên!"

Vương Trung: "Vậy anh cho rằng tất cả các trung đoàn cường kích hiện tại muốn chuyển thành trung đoàn ném bom hạng nhẹ Pe-2 thì cần bao nhiêu thời gian để huấn luyện?"

"Vài tháng là đủ rồi!" Giọng của Drachenko đã không còn tự tin như trước nữa. Bởi vì Pe-2 là oanh tạc cơ hạng nhẹ hai động cơ, khác biệt rất lớn so với cường kích một động cơ như Il-2.

Vương Trung vỗ vai Drachenko: "Yên tâm đi, trước tiên cứ lái Il-2, chờ viện trợ của Mỹ đến, tôi sẽ cho anh một thứ lợi hại hơn."

Ví dụ như máy bay chiến đấu P-47 Thunderbolt, bởi vì ngoại hình của nó mà được một số người gọi đùa là "bình sữa".

Thứ này có khả năng bổ nhào cực kỳ xuất sắc, nếu như nắm vững được bí quyết không chiến năng lượng thì đây chính là một loại chiến đấu cơ ưu tú.

Đồng thời, giống như tất cả máy bay chiến đấu ưu tú khác của Mỹ, nó đều có thể mang theo rất nhiều vũ khí.

Sau khi ném bom xong vẫn có thể không chiến, mấu chốt là, đối với phi công mà nói, nó đều là máy bay một động cơ, thời gian huấn luyện chuyển đổi sẽ ngắn hơn.

Nhưng Drachenko không biết chuyện này, hắn chỉ có thể nhìn Vương Trung với vẻ mặt nửa tin nửa ngờ: "Vâng, tôi tin ngài."

(Hết chương)

Chương 107: Triển vọng tương lai

Vương Trung: "Bộ phận của chúng ta sẽ nhanh chóng thành lập bộ phận chuyên trách tiếp nhận phản hồi, đến lúc đó sẽ gửi địa chỉ liên lạc cho các đơn vị thông qua văn bản, mọi người có ý kiến gì về máy bay đều có thể viết thư cho chúng tôi.

"Mọi người cũng gửi bản sao kinh nghiệm tổng kết sau chiến tranh cho chúng tôi, để chúng tôi tham khảo khi cải tiến vũ khí.

"Tôi sẽ đảm bảo rằng các kỹ sư không thể phớt lờ ý kiến của mọi người!"

Vương Trung nhìn kỹ sư.

"Nếu kỹ sư nào vẫn khăng khăng cho rằng thiết kế của mình là tốt nhất, vậy thì nhất định phải đến tuyến đầu điều khiển chính những thứ do mình thiết kế, thực hiện nhiệm vụ trong vòng một năm."

Drachenko vừa nghe thấy câu này, lập tức cười lớn: "Cái này hay, cái này hay lắm! Cho dù kỹ sư các hạ không biết lái máy bay, thì cũng có thể làm xạ thủ ở vị trí phía sau."

Tỷ lệ tử vong của xạ thủ phía sau trên Il-2 còn cao hơn nhiều so với phi công, dù sao thì máy bay chiến đấu của địch chủ yếu tấn công từ phía sau.

Sắc mặt của gã kỹ sư vừa rồi còn cứng miệng, giờ đây đã tái mét: "Không, không thể nào, đế quốc đã đào tạo tôi ngần ấy năm, anh không thể để tôi chết như một tên lính quèn được!"

Vương Trung: "Tại sao không thể? Thực tế thì trong nửa năm chiến đấu vừa qua, đã có rất nhiều kỹ sư hy sinh rồi, anh có gì đặc biệt hơn họ sao? Không, tôi thấy là không. Đã cố chấp cho rằng ý tưởng thiết kế vũ khí của mình là hoàn mỹ, vậy thì hãy chứng minh cho chúng tôi thấy."

Kỹ sư lộ vẻ mặt đau khổ.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng, tại sao không gọi những người đã từng trải qua chiến hỏa ở tiền tuyến trở về làm nhà thiết kế nhỉ?

Trái Đất từng có những người tham gia chiến đấu với quân Đức Quốc Xã, sau khi chiến tranh kết thúc, họ tiếp tục đi học và trở thành những người tài giỏi.

Cho họ trở về học tập từ sớm, để họ trở thành những người tài giỏi, có được không?

Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định sẽ viết một bài báo, kêu gọi những sinh viên đại học đã từng trải qua chiến tranh, mang theo kiến thức thực tiễn ở tiền tuyến trở về cống hiến cho đất nước ở những nơi quan trọng hơn.

Nhưng hắn không muốn viết tay nữa, để Vasili nhanh chóng học cách sử dụng máy đánh chữ đi!

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, vừa chào tạm biệt Drachenko, dẫn Grigory đi xuống lầu.

————

Drachenko nhìn theo bóng dáng của trung tướng Rokossovsky biến mất ở chỗ rẽ, lúc này mới quay sang nhìn kỹ sư: "Chúng tôi rất hoan nghênh anh trở thành xạ thủ phía sau."

Kỹ sư run rẩy môi một lúc, sau đó mới khó khăn nói: "Muốn phối trọng lượng lại cho máy bay thì phải thiết kế lại từ đầu, không mất vài tháng thì không làm xong đâu, đặc biệt là thiết bị đồng bộ của pháo, phải trải qua rất nhiều cuộc thử nghiệm mới có thể đảm bảo pháo bắn trúng mục tiêu..."

Drachenko: "Vậy thì sửa đi. Thực ra chúng tôi còn một phương án khác, đó là tháo pháo đi, bỏ bớt trọng lượng của pháo và đạn pháo, mang theo nhiều đạn rocket cỡ nòng lớn hơn. Chúng tôi có một ý tưởng, đó là cải tiến đạn rocket của BM-13 thành rocket cho không quân, giảm bớt thuốc phóng, phần đầu đạn thì làm lớn hơn một chút."

Kỹ sư há hốc mồm: "Cái này... có hợp lý không?"

Drachenko: "Rất hợp lý, thực ra đã có người yêu cầu bộ phận hậu cần cải tiến như vậy rồi, số lượng rocket mang theo có thể tăng gấp đôi! Lúc tấn công mục tiêu trên mặt đất thì dùng súng máy xác định khoảng cách, sau đó mới bắn rocket."

Kỹ sư: "Vậy các anh lấy gì để đối phó với máy bay chiến đấu của địch?"

Drachenko cười ha ha: "Anh nghĩ khi chúng tôi đối đầu với máy bay chiến đấu của địch, còn có thể dùng hỏa lực bắn thẳng được sao? Bản thân thứ anh thiết kế ra nặng nề thế nào, chẳng lẽ anh không biết?"

Phi công đi theo Drachenko cũng cười lớn.

Nhìn nụ cười của bọn họ, mặt kỹ sư đỏ bừng.

Lúc này Drachenko mới thôi cười, vỗ vai kỹ sư: "Cải tiến cho tốt đi, tôi thấy tướng quân Rokossovsky cũng dễ nói chuyện, nếu anh cải tiến tốt, chắc

chắn ngài ấy sẽ không đưa anh ra tiền tuyến đâu."

Nói xong, Drachenko xoay người, phất tay với cấp dưới: "Đi thôi! Về nói cho mọi người trong trung đoàn biết, tướng quân Rokossovsky thực sự rất hiểu biết về máy bay, Kharlamov ở trung đoàn tiêm kích quả nhiên không hề nói khoác, mọi người đều tưởng hôm đó cậu ta say rượu nên mới nói năng lung tung, không ngờ lại là sự thật!"

————

Bên này, Vương Trung vừa mới từ Cục quân giới đi ra, hắn xem đồng hồ - trời sắp tối rồi, mùa này ở Yekaterinburg trời tối rất nhanh, mà lúc này Lyudmila vẫn còn đang trên đường đến cung điện Mùa Hè uống trà chiều với nữ hoàng Olga.

Hắn cảm nhận rất rõ rệt đất nước Ant có vĩ độ rất cao.

Vương Trung lên xe, tài xế lập tức quay đầu lại hỏi: "Chúng ta đến đâu ạ?"

"Về Rokossovsky trang viên." Vương Trung suy nghĩ một giây, ra lệnh. Chủ yếu là ngày này chạy khắp nơi, hơi mệt, về trang viên nghỉ ngơi một chút, chờ Vasili đến, có thể nhét máy đánh chữ cho hắn, bắt đầu viết văn kiện.

Trước tiên xác định quy cách kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm, sau đó là địa điểm chọn của ủy ban mới, thành lập nhân viên vân vân...

Vương Trung không khỏi đỡ trán, phiền toái rất nhiều, nếu không thì cứ điều Pavlov đến ủy ban này làm trâu làm ngựa là được.

Đầu tiên Pavlov đáng tin, tiếp theo năng lực làm việc rất mạnh, nhất định có thể đảm đương trách nhiệm lớn.

————

Kubinka, bộ tư lệnh Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ Số 1, Pavlov đột nhiên hắt xì mấy cái, nước miếng và nước mũi làm bẩn văn kiện trên mặt bàn.

Hắn vội vàng lấy khăn tay ra lau, vừa lau vừa mắng: "Chắc chắn là vợ tôi lại cằn nhằn rồi."

Yegorov: "Cằn nhằn cái gì? Cậu đã điều động đến thủ đô rồi còn không về nhà ở?"

"Chứ sao nữa?" Pavlov lắc đầu: "Có đôi khi thật hâm mộ cậu, vợ ở bệnh viện quân y. Khi nào tổ chức hôn lễ?"

Yegorov: "Ý của chúng tôi là, vào thời điểm này không nên lãng phí thời gian tổ chức hôn lễ, hiện tại lương thực đã bắt đầu phân phối rồi, ngay cả đội giặt quần áo cũng được phân phối theo hạn ngạch, tổ chức hôn lễ không thích hợp."

Lính chiến đấu và nhân viên hậu cần ở vị trí quan trọng vẫn cung ứng theo tiêu chuẩn bình thường, còn "dân phu" được thuê thì không lạc quan như

vậy.

Cũng chỉ có Nelly là người trên danh nghĩa là dân phu còn có thể ăn uống tương đối tốt.

Đương nhiên Nelly hiện tại không ở Kubinka ăn cơm, theo ý nguyện của cô ấy, hạn ngạch của cô ấy bị phân cho mấy bà thím trong nhà có con nhỏ giặt quần áo.

Tướng Rokossovsky cũng phân phối dựa theo cách nghĩ tương tự.

Pavlov: "Vợ tôi mắng tôi cũng có nguyên nhân là do tôi không thể tranh thủ thêm phần phân phối cho gia đình. Mất đi Kazaria, nhưng lại sơ tán nhiều người ở phía đông như vậy, sang năm biết đâu sẽ chết đói."

Yegorov nghiêm túc gật đầu, đổi chủ đề: "Vợ cậu cũng là người Kazaria?"

"Phải, nhưng sau khi đến Yekaterinburg học tập thì chỉ coi mình là người Yekaterinburg. Cô ấy thậm chí còn bắt đầu chê bai tôi quê mùa."

Pavlov nói xong, Yegorov cười khổ: "Nếu như không đánh chiếm lại được, thì vĩnh viễn chỉ có thể là đồ nhà quê."

"Sẽ đánh chiếm lại được, tôi tin tưởng tướng quân." Pavlov uống một ngụm trà.

————

Vương Trung vừa trở lại cửa trang viên, liền thấy Vasili xách túi, ngơ ngác nhìn trang viên lớn trước mắt.

"Cậu vào đi, đứng ngoài làm gì?" Vương Trung vừa nói vừa xuống xe, đi lên bậc thang trước cửa, đấm Vasili một cái vào vai.

Vasili: "Không, trang viên này xa hoa quá, đất phong nhà cậu không phải chủ yếu ở Kazaria sao?"

Vương Trung: "Cụ thể tôi không biết, nhưng hình như căn nhà này được mua từ tay gia tộc giàu có địa phương, chắc cũng được một khoảng thời gian rồi. Đi nào, vào trong đi, cậu biết dùng máy đánh chữ không?"

Vasili: "Biết sơ sơ."

Vương Trung: "Tuyệt quá, tối nay tôi có rất nhiều văn kiện muốn soạn thảo, đang lo không có ai giúp."

Vasili bị Vương Trung kéo vào trong tòa nhà chính của trang viên, biểu hiện như thiếu nữ bị tú bà kéo vào lầu xanh: "Không, tôi thật sự chỉ biết sơ sơ thôi. Tôi cứ tưởng sĩ quan phụ tá là làm những công việc liên quan đến quân sự, ví dụ như cập nhật bản đồ gì đó."

Vương Trung: "Thôi đi, cậu cũng nói là cậu không hiểu âm nhạc, thế mà cậu đã viết hai bài hát nổi tiếng khắp Ant rồi đấy, cậu đây đâu phải chỉ có nửa giang sơn, cậu là cả giang sơn của nền âm nhạc Ant."

Vasili: "Nhưng đánh máy thì thật sự không được..."

Vương Trung vừa nói vừa kéo Vasili vào đại sảnh, đúng lúc quản gia Mikhail ra đón: "Công tước, dụng cụ làm việc của ngài Vasili đã chuẩn bị xong."

Bởi vì người thừa kế tước vị gia tộc Rokossovsky là anh trai Pyotr, cho nên quản gia mới không gọi Vương Trung là cậu chủ, mà gọi là công tước.

Dù sao thân phận của Vương Trung hiện giờ mà gọi là cậu hai thì không còn thích hợp nữa.

Vương Trung: "Tốt lắm, dẫn đường đi, để chúng ta xem thử bản lĩnh của cậu nào, Vasili."

————

Một tiếng sau, Vương Trung nhìn thành quả của Vasili.

Vasili: "Tôi đã nói là tôi chỉ biết dùng máy đánh chữ thôi mà, dùng nó để ghi chép văn bản vẫn hơi khó."

Vương Trung: "Được rồi, cậu tránh ra, để tôi tự làm."

Không phải chỉ là đánh máy thôi sao, có gì khó! Vương Trung nghĩ, đúng là trò cười, chúng ta là cao thủ Liên Minh Huyền Thoại, lúc gõ phím chữ phun đồng đội còn nhanh như đánh đàn!

Hơn nữa còn chơi bản "Ong Mật Đốt Gấu" nữa chứ.

Vương Trung ngồi vào vị trí của Vasili, đẩy ống lăn của máy đánh chữ về vị trí cũ, chuẩn bị bắt đầu thao tác.

"Thông số kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm"

Đánh xong câu này, Vương Trung định xuống dòng, bấm phím xuống dòng, sau đó tiếp tục gõ, kết quả phát hiện chữ cái bị lệch, nối tiếp vào chữ cái cuối cùng của dòng trên.

Vương Trung ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp là phải đẩy ống lăn về vị trí ban đầu.

Vương Trung xé tờ giấy bị đánh đến nát nhừ đi, bắt đầu lại từ đầu.

Kết quả đánh được hai dòng lại gặp vấn đề.

Máy đánh chữ cơ này không tiện lợi như máy tính, định dạng gì đó đều phải do người đánh máy tự điều chỉnh.

Hơn nữa, bàn phím của máy đánh chữ cơ so với bàn phím cơ cứng nhất còn cứng hơn nhiều, Vương Trung mới đánh được hai dòng mà tay đã phản đối.

Vương Trung nhìn Vasili.

Vasili: "Thấy chưa, chính cậu cũng không được!"

Vương Trung mím môi nhìn Vasili.

Vasili: "Đi xúc phân đúng không, không thành vấn đề. Đợi tôi đeo dải băng phụ tá xong, tôi sẽ đi xúc ngay."

Vương Trung: "Tôi thấy cậu không còn sợ xúc phân nữa rồi, được, ra lệnh cho cậu phải học thành thạo máy đánh chữ, trong vòng một tuần phải luyện tập đến trình độ một ngày đánh được một vạn chữ!"

Vasili há hốc mồm: "Không, cậu không thể đối xử với tôi như vậy!"

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Lyudmila bước vào, mỉm cười với Vương Trung: "Alyosha, em về rồi đây."

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn ra cửa: "Vào đi, em giới thiệu cho Alyosha, à không, công tước Rokossovsky một chút."

(Hết chương)

Chương 108: Tiến triển

Vương Trung nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản.

Chưa kịp từ chối, Lyudmila đã mời người ngoài cửa vào phòng làm việc.

Vương Trung ngây người, buột miệng nói: "Hả?"

Bởi vì người phụ nữ bước vào, cho dù là người có khả năng phán đoán tuổi tác của phụ nữ kém như Vương Trung, cũng có thể nhìn ra người này hơi đứng tuổi.

Dùng cách nói dễ hiểu của dân mạng để hình dung thì chính là, khoảng tầm "cô Thảo" nhỉ?

Chính là - nhìn bề ngoài rõ ràng biết bà ấy đã lớn tuổi, nhưng cũng biết lúc còn trẻ chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Lyudmila giới thiệu: "Đây là quý bà Gabrielle Ulyanova, Olga - Hoàng đế bệ hạ đã tiến cử bà ấy cho em, đảm nhiệm chức vụ thư ký cho, cho anh ấy."

Vương Trung nhìn thấy dáng vẻ lúng túng khi liên tục sửa chữa cách xưng hô của Lyudmila, suýt nữa thì bật cười.

Lúc này, Vasili lên tiếng: "Nữ quan cấp bậc quý bà, lợi hại đấy, chắc chắn đánh máy không thành vấn đề!"

Bà Ulyanova đẩy kính: "Tôi quả thực rất giỏi đánh máy và sắp xếp văn kiện."

Vương Trung đứng dậy, nhường chỗ ngồi trước máy đánh chữ: "Mời bà!"

Bà Ulyanova ngẩng cao đầu, sải bước đến trước máy đánh chữ ngồi xuống.

Vasili hình dung: "Thần thái này giống như Sa hoàng bước lên ngai vàng, xem ra sau này chúng ta không cần phải lo lắng chuyện đánh máy nữa

rồi."

Bà Ulyanova lại nói: "Không, chẳng phải cậu muốn thành lập một ủy ban để xem xét việc cải tiến vũ khí sao? Cân nhắc đến việc ủy ban này cần xem xét toàn bộ vũ khí của đế quốc Ant, ít nhất cũng cần 20 nhân viên đánh máy."

Vasili giật mình, vỗ tay: "Bà ấy là tổng tư lệnh của quân đoàn đánh máy!"

Vương Trung: "À, quý bà Ulyanova, vậy có thể nhờ bà tổ chức những nhân viên đánh máy này được không?"

Bà Ulyanova gật đầu: "Nếu được ủy quyền, tôi có thể phụ trách việc này."

Vương Trung: "Vậy thì tốt quá, bà còn có thể tổ chức những gì nữa không? Ví dụ như nhân viên văn thư có kinh nghiệm làm việc trong cơ quan nhà nước? Quý bà Ulyanova?"

Bà Ulyanova nhìn chằm chằm Vương Trung: "Sao cậu phải cung kính với tôi như vậy? Cậu đang giễu cợt tôi đấy à?"

Vương Trung thầm nghĩ lỗi này đâu phải do tôi, rõ ràng là bà toát ra khí chất của giáo viên chủ nhiệm, lúc nào cũng lén lén lút lút đi đến cửa sau lớp học, nhìn chằm chằm vào những học sinh đang nói chuyện riêng.

Bất kỳ ai từng trải qua 12 năm phổ thông, khi đối diện với bà ấy đều sẽ theo bản năng đứng nghiêm, bày ra thái độ cung kính.

Chờ chút, hình như cảm giác của Vương Trung đối với bà cô này đã thay đổi rồi, từ "cô Thu" biến thành "giáo sư McGonagall", bước nhảy hơi xa, cần phải tiêu hóa đã.

Lúc này, bà Ulyanova thấy Vương Trung không nói gì, bèn nói tiếp: "Cậu không nên cung kính với tôi như vậy, thứ nhất, tước vị của chồng tôi thấp hơn cậu nhiều, thứ hai, tôi chỉ là nữ quan cấp bậc quý bà, còn cậu là công tước, đáng lẽ ra tôi phải là người cung kính với cậu mới phải."

Vương Trung: "Vâng, bà Ulyanova."

Bà Ulyanova thở dài: "Đừng có xưng hô với tôi cung kính như vậy."

Vương Trung: "Theo tôi thấy, xét về tuổi tác, sự kính trọng của tôi là điều dễ hiểu."

Ý của Vương Trung là xét theo góc độ kính lão đắc thọ thì cách làm của mình không có vấn đề gì.

Nhưng rõ ràng là bà Ulyanova càng thêm tức giận.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra, hình như ở phương Tây không thể tùy tiện hỏi tuổi tác của phụ nữ.

Làm vậy rất bất lịch sự.

Vương Trung: "Xin lỗi, ý tôi là..."

Lyudmila vỗ vai Vương Trung, chen vào giữa hai người: "Bà Ulyanova, ý của Alyosha là, đối với một nữ quan đáng tin cậy như bà, chúng ta nên thể hiện sự tôn trọng. Anh ấy đối với người khác cũng vậy, ngay cả người làm vườn lớn tuổi được chúng tôi thuê, anh ấy cũng nói chuyện rất lễ phép."

Đúng vậy, ông làm vườn tóc bạc trắng rồi, Vương Trung theo thói quen sẽ tôn trọng ông ấy, đây là truyền thống của người Ciris, Vương Trung đã qua cái tuổi không biết kính lão rồi.

Bà Ulyanova cẩn thận quan sát biểu cảm của Lyudmila, lúc này mới bình tĩnh lại: "Cũng đúng, dù sao ngài cũng là người được giáo hội trọng dụng."

Ồ, còn có thể giải thích như vậy sao? Tôi không tốt sao, đây là phẩm chất tôi mang từ quê hương đến đấy.

Sau đó, bà Ulyanova lại nói: "Tuy chồng tôi không phải là kiểu quý tộc bảo thủ, nhưng ông ấy cũng không phải là kiểu tân quý tộc như cha cậu, như vậy có vấn đề gì không?"

Vương Trung: "À, không có vấn đề gì. Chồng bà là người ôn hòa, đó chính là đối tượng mà chúng ta cần tranh thủ, không có vấn đề gì."

"Vậy thì tốt, yên tâm, tôi sẽ không mang bất kỳ tài liệu nào ra khỏi nơi làm việc, cũng sẽ không nói bất kỳ chuyện gì liên quan đến công việc với chồng tôi."

Lúc này, Vasili vỗ tay: "Tôi nhớ ra rồi, quý bà quốc vụ phải là phụ nữ quý tộc đã kết hôn mới có thể đảm nhiệm, trên đó chỉ có hai cấp bậc nữa thôi, cấp hai là nữ quan quản lý cung điện, cấp một là tổng quản nữ quan.

"Quý bà quốc vụ trong cung cũng là chức vị quan trọng, có thể quản lý đến mấy nghìn cung nữ!"

Bà Ulyanova nhìn Vasili: "Nói không sai, ngài Vasili Vladimirovich."

Vương Trung nhíu mày, nếu không nhìn dòng thông tin giới thiệu, cậu suýt nữa quên mất Vasili còn có một cái tên lót dài như vậy, cũng quên mất họ của anh ta là Bradsky.

Vasili: "Gọi tôi là Vasili được rồi. Hôm nay tôi bắt đầu nhậm chức sĩ quan phụ tá, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, bà Ulyanova."

Bà Ulyanova gật đầu.

Vương Trung: "Cái tên này dài quá, bà Ulyanova, sau này tôi gọi bà là..."

Hỏng rồi, Vương Trung là người Ant giả, làm sao biết được tên thân mật của Gabrielle là gì!

Bà Ulyanova lên tiếng: "Có thể gọi tôi là Abby hoặc là Ally."

Vương Trung: "Vâng, bà Ally, mời bà bắt đầu công việc."

Bà Ally gật đầu, ngồi xuống trước máy đánh chữ, lặng lẽ khôi phục lại toàn bộ những thiết lập mà Vương Trung vừa mới chỉnh, sau đó lấy tờ giấy bị

hỏng ra.

Vương Trung bắt đầu đọc: "Thông số kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm. Mục tiêu thiết kế: tiêu diệt xe tăng Prosen ở khoảng cách 1000 đến 1500 mét, đồng thời bảo vệ binh sĩ xe tăng của chúng ta một cách tối đa.

"Nó nên được trang bị pháo phòng không 100mm của hải quân trên cơ sở đảm bảo hiệu suất không thay đổi, đồng thời có khả năng trinh sát tốt và khả năng phòng thủ chính diện đáng tin cậy."

...

————

Ngày hôm sau, Vương Trung tỉnh dậy, phát hiện mình ngủ quên trên ghế sofa trong phòng làm việc, sau đó mới nhận ra âm thanh đều đặn bên tai chính là tiếng gõ máy chữ.

Vương Trung đứng dậy, thấy bà Ally vẫn đang làm việc, bèn hỏi: "Không phải hôm qua đã đánh máy xong hết rồi sao?"

Bà Ally: "Mới chỉ đánh xong bản thảo đầu tiên thôi, còn rất nhiều chỗ cần phải sửa, văn bản như vậy không đạt yêu cầu, cho nên tôi mới đánh lại. Hơn nữa, văn bản này cần phải nộp cho ba bộ phận, cho nên tôi đánh ba bản giống nhau."

Vương Trung "Ồ" một tiếng, thời đại này máy photocopy tĩnh điện vẫn chưa được ứng dụng rộng rãi, cho nên phần lớn văn bản đều phải đánh máy như vậy.

Bà Ally nói tiếp: "Đợi sau khi nhóm của chúng ta được thành lập, những loại văn bản cần phải sao chép nhiều bản này có thể làm thành bản in, in hàng loạt."

Vương Trung: "Ồ... giao cho bà đấy!"

Bà Ally gật đầu: "Cứ giao cho tôi. Bây giờ cậu nên đi rửa mặt thay quần áo, ăn sáng đi. Tôi nghĩ cô Melekhovna đang đợi cậu đấy."

Vương Trung vẫn nhớ rất rõ họ của Lyudmila, cho nên vừa nghe đến Melekhovna là biết ngay đang nói đến vợ mình.

Vương Trung: "Vậy phiền bà."

Nói xong, Vương Trung đá vào mông Vasili đang ngủ gục trên bàn: "Này! Dậy mau!"

"Kẻ địch đến à? Ở đâu?" Vasili bật dậy, luống cuống tay chân tìm kiếm súng ngắn Tokarev, sau đó mới phát hiện không có súng - bình thường sĩ quan phụ tá không mang theo súng trường.

Vương Trung: "Rửa mặt, thay quần áo đi. Hôm nay chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. Nhớ mang theo cặp tài liệu! Còng tay vào còng tay của cậu."

Vasili vừa dụi mắt vừa đáp: "Rõ!"

Bà Ally: "Tài liệu tôi đã sắp xếp xong hết rồi, Vasili Vladimirovich."

Vasili: "Đã bảo gọi tôi là Vasili được rồi mà."

Vương Trung không để ý đến bọn họ nữa, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, vừa hay nhìn thấy Nelly đẩy xe đẩy đến.

Trên xe đẩy là chậu rửa mặt, khăn mặt và những thứ khác, còn có bộ quân phục mới được gấp gọn gàng.

Vương Trung cúi đầu nhìn bộ quân phục nhăn nhúm trên người vì nằm ngủ quên, khen ngợi Nelly: "Có cô thật tốt."

Nelly lùi về sau một bước, hai tay khoanh trước ngực.

Vương Trung xua tay: "Không, hôm nay không có hứng thú đó. Tôi đi tìm Lyudmila đây! Cô ấy đâu?"

Nelly: "Phòng ăn, cô ấy đợi cậu lâu rồi."

Vương Trung gật đầu, nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo xong, đi thẳng đến phòng ăn.

Cậu nghe thấy tiếng Nelly mở cửa phía sau: "Bữa sáng đến rồi đây."

Thì ra trong xe đẩy còn giấu bữa sáng, xe đẩy của người hầu gái đúng là thần kỳ như túi thần kỳ của Doraemon vậy.

————

Lyudmila đang ngồi ở phòng ăn đọc báo, chiếc radio bên cạnh đang phát bản tin thời sự.

Vương Trung: "Chào buổi sáng, em ngủ ngon không..."

Chưa hỏi xong, Vương Trung đã ngáp một cái rõ to.

Lyudmila: "Anh thấy nữ quan mà bệ hạ tiến cử thế nào?"

Vương Trung: "Rất lợi hại, một người chống đỡ 10 người. Sao vậy?"

Lyudmila thở dài: "Hôm kia, các tiểu thư ở Yekaterinburg đã nghe phong phanh là anh muốn thuê nhân viên đánh máy. Có rất nhiều tiểu thư là con gái của các vị thư ký, bản thân họ cũng biết đánh máy, đều đang mong muốn được đến bên cạnh anh."
Vương Trung: "Cho nên Olga liền phái một nữ quan đến, quản lý những cô gái này, dựng lên một "vách chắn" đúng không?"

"Chỉ sợ chính là như vậy. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ cô ấy sẽ giới thiệu cô gái trẻ tuổi, kết quả là một bà vợ đã kết hôn ổn trọng như vậy. Nghĩ lại cũng đúng, cô ấy không thể nào gia tăng đối thủ của mình."

Vương Trung nhìn Lyusha, nghĩ thầm thẳng thắn như vậy thật sự tốt sao? Xe mã pháo đều bày rõ ràng, sau đó chém giết, còn muốn cho hắn biết?

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: "Tôi biết anh đã cự tuyệt bệ hạ rất nhiều lần, nhưng chúng ta không thực hiện hôn ước, cô ấy sẽ không dừng lại."

Vương Trung: "Không thành vấn đề, hiện tại nhà Rokossovsky là anh trai tôi đương gia, tôi bên này tìm hắn gật đầu là được rồi, cô lại tìm phụ thân cô tới, chúng ta chính thức đính hôn."

Lyudmila nở nụ cười: "Ừ."

(Hết chương)

Chương 109: Đàm phán với Hợp Chủng Quốc (Bổ sung 24/33)

Vương Trung nhìn nụ cười của Lyusha, bỗng nhiên muốn ôm cô một cái, liền giang hai tay với Lyusha.

Lyudmila làm ra vẻ chị gái xem em trai bướng bỉnh: "Anh, đến đây đi."

Cô xoay người, giang hai tay ra.

Vương Trung quỳ một gối xuống đất trước mặt cô, vùi đầu vào ôn nhu hương chỉ thuộc về mình.

Trạm xăng của Lyudmila, Rokossovsky!

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

Vương Trung đột nhiên không muốn rời khỏi ôn nhu hương đi nghe điện thoại, tựa như sáng sớm trong trời đông giá rét người ta không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Lyudmila nhẹ giọng nói: "Anh cầm lấy ống nghe muộn một chút, có thể sẽ có mấy trăm hơn ngàn người uổng mạng."

Vương Trung lập tức đứng lên, đi về phía điện thoại, nhanh nhẹn cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky trung tướng, ai vậy?"

Giọng Belinsky từ bên kia điện thoại truyền đến: "Buổi sáng tốt lành, trung tướng Rokossovsky. Nghe nói hành động của cậu ngày hôm qua được phi công và chỉ huy không quân nhất trí khen ngợi, làm tướng lĩnh lục quân thật không đơn giản."

Vương Trung: "Buổi sáng tốt lành, thưa ngài. Tôi chỉ nghe họ phản hồi, đồng thời dùng danh hiệu mới của mình nói chuyện giúp họ mà thôi. Dù sao tương lai trang bị mới có được đầu tư sản xuất hay không cũng phải do Ủy viên trưởng là tôi gật đầu."

Belinsky: "Thẩm phán quan đã báo cáo yêu cầu cậu đưa ra cho tôi, cậu phải chú ý một chút, có thể chúng ta bây giờ không sản xuất ra được thứ phù hợp yêu cầu."

Vương Trung: "Không sản xuất được?"

Bên phía Belinsky truyền đến tiếng lật trang, có lẽ trên tay hắn có báo cáo: "Chúng ta có mấy trung tâm công nghiệp, Agasukov sơ tán khá tốt, có 70% kỹ thuật viên và công nhân chuyên nghiệp đã được sơ tán về hậu phương,

"Nhưng mà tiến độ sơ tán máy móc, đặc biệt là loại máy móc cỡ lớn, sản lượng của chúng ta hiện nay lại không lý tưởng.

"Việc sơ tán Shepetovka diễn ra thuận lợi hơn một chút, dù sao thời gian sơ tán cũng dài. Nhưng tương ứng, những nơi gần biên giới hơn, cơ bản là chưa kịp sơ tán. Cậu hiểu chứ?

"Còn có St. Andrewsburg, đây là căn cứ công nghiệp nặng quan trọng nhất của chúng ta. Kẻ địch đã phong tỏa tuyến đường bộ thông thường, chúng ta chỉ có thể vận chuyển tiếp tế từ mặt hồ đóng băng phía bắc!

"Chúng ta đã sơ tán 1 triệu dân thường từ tuyến đường này, nhưng trong đó chỉ có một phần là kỹ sư và công nhân, phần lớn là phụ nữ và trẻ em.

"Nhà máy đèn điện tử của St. Andrewsburg, còn có nhà máy thủy tinh quang học đều chưa sơ tán, toàn bộ đều chưa! Các công nhân và kỹ sư dự định cùng chiến đấu với quân phòng thủ, cho dù chúng ta khuyên họ rời đi, họ cũng từ chối.

"Cho dù tất cả bọn họ đều rời đi, hai ngành nghề này, nếu như không có những công cụ sản xuất tinh xảo kia, chỉ có công nhân thì tuyệt đối không có khả năng khôi phục."

Vương Trung: "Hôm qua ở Cục Quân giới tôi đã hiểu rõ cục diện khó khăn của nền công nghiệp chúng ta hiện nay."

Belinsky: "Vậy cậu hẳn phải biết, chúng ta bây giờ rất cần Hợp Chủng Quốc - không, là viện trợ của tất cả các nước đồng minh.

"Hôm nay đại sứ Hợp Chủng Quốc cùng một đoàn đại biểu vừa mới đến Yekaterinburg muốn yết kiến Sa hoàng, thảo luận về việc viện trợ. Giáo hội sẽ phái đoàn đại biểu của bộ phận dân sinh tham gia hội đàm.

"Tôi hy vọng cậu cũng tham dự hội nghị. Phía Hợp Chủng Quốc cũng bày tỏ hy vọng tương tự."

Vương Trung lộ vẻ khó xử: "Tôi... hoàn toàn chưa chuẩn bị tài liệu liên quan, tài liệu tối hôm qua tôi chuẩn bị suốt đêm, đều là về việc thành lập Ủy ban thẩm tra và phát triển xe chở pháo 100mm."

Belinsky: "Cậu chỉ cần ngồi ở đó thôi, là đã có tác dụng rồi. Nếu không phải chúng tôi còn cần tài năng quân sự của cậu, tôi đã định phái cậu đến Hợp Chủng Quốc để thuyết phục họ rồi. Cậu ở Hợp Chủng Quốc đã được lên tạp chí lớn nhất của họ, hình như là Thời Đại hay gì đó."

Vương Trung nhíu mày: Mình mà được lên cả tạp chí Thời Đại á? Sao nghe nhẹ nhàng quá vậy?

Belinsky: "Đại sứ Hợp Chủng Quốc muốn đích thân tặng cậu số tạp chí kỳ này, cho nên cậu nhất định phải đi. Tôi đoán là sau khi tôi cúp máy, bộ phận lễ nghi của hoàng gia sẽ gửi lời mời chính thức cho cậu."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Sáng nay tôi sẽ đến đúng giờ."

————

Ngày 24 tháng 11, Yekaterinburg, 9 giờ rưỡi sáng, Vương Trung đến Cung điện Mùa hè.

Nhân viên bộ phận lễ nghi của hoàng gia đã đợi hắn ở cửa, lập tức dẫn hắn đến phòng nghỉ.

Đại sứ và đoàn đại biểu Hợp Chủng Quốc đã ở trong phòng nghỉ.

Phòng nghỉ này thật ra là để mọi người liên lạc tình cảm riêng tư, lát nữa lên bàn đàm phán sẽ đối chọi gay gắt, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc trao đổi một chút ở đây.

Dù sao hai bên cũng là đồng minh.

"Trung tướng Rokossovsky!" Vương Trung vừa vào phòng nghỉ, liền có người dùng tiếng Ant mang theo chút khẩu âm nói lớn: "Lần trước chúng ta gặp mặt, còn phải mặc áo cộc tay cơ đấy!"

Vương Trung nhìn theo tiếng gọi, phát hiện là võ quan Hợp Chủng Quốc, Trung tá John Wick mà hắn từng gặp ở lễ quốc tang.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, vị Trung tá liền chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ xong liền chủ động bắt tay John Wick: "Gần ba tháng không gặp, lần này chúng ta là đồng minh rồi."

John Wick gật đầu: "Đúng vậy. Kỳ thực sau tháng 8 tôi có về nước một chuyến, vừa mới trở về cùng đoàn đại biểu. Tặng anh cái này."

Anh ta lấy từ trong cặp ra một cuốn tạp chí, trên bìa viết to hai chữ TIME.

Tạp chí Time, ảnh bìa là bức ảnh Rokossovsky đứng trước xe tăng T-34 do phóng viên Mike và Robert Capa chụp.

Tiếng Anh bập bẹ của Vương Trung cũng đủ để nhận ra dòng chữ lớn nhất trên đó: "Ngôi sao chiến thắng".

Nghe cũng được đấy chứ.

Vương Trung nhận lấy cuốn tạp chí, tùy ý lật vài trang rồi đưa cho Vasily: "Cất cẩn thận, đây là vật kỷ niệm quý giá."

Vasily tò mò: "Không phải chỉ là tạp chí thôi sao?"

Vương Trung: "Những người được lên tạp chí này đều là nhân vật kiệt xuất cùng thời đại."

Vasily "Ồ" lên một tiếng, lẩm bẩm: "Vậy chúng ta cũng có thể làm một quyển tương tự, chỉ cần được lên bìa đã là rất gì và này nọ rồi."

Trung tá John Wick cười sảng khoái.

Lúc này, một ông lão Hợp Chủng Quốc gần 60 tuổi đi tới bên cạnh John Wick: "Giới thiệu giúp tôi một chút được chứ, Trung tá?"

"Đương nhiên rồi, ngài đại sứ. Vị này là Trung tướng Rokossovsky. Còn ngài Rokossovsky, đây là ngài Hawthorne, đại sứ Hợp Chủng Quốc tại Đế quốc Ant."

Thật ra trước khi tới đây, thông qua Ally, Vương Trung đã biết tên của vị đại sứ này, hiện giờ chỉ là làm theo phép lịch sự mà thôi.

John Wick vừa dứt lời, vị đại sứ đã chủ động đưa tay ra: "Rất hân hạnh được gặp ngài, Trung tướng Rokossovsky. Tạp chí Time đã gọi ngài là Ngôi sao Chiến Thắng."

Vương Trung mỉm cười, trong trường hợp này hắn chỉ có thể khiêm tốn một chút: "Quá khen, quá khen."

Đại sứ Hawthorne nói tiếp: "Các nhà phân tích trong nước chúng tôi đều cho rằng, ngài không thể nào giành chiến thắng chớp nhoáng được. Họ phỏng đoán, nguyên nhân khiến phe chủ chiến trở thành xu hướng chủ đạo là vì, thứ nhất là những người lính bị đuổi khỏi quê hương đang rất muốn nhanh chóng giành lại lãnh thổ, nhanh chóng báo thù; thứ hai là tất cả mọi người đều biết, sang năm tình hình sẽ trở nên cực kỳ khó khăn."

Vương Trung: " Hợp Chủng Quốc chẳng phải cũng vậy sao?"

Đại sứ Hawthorne: "Tôi không phủ nhận, hiện tại Đế quốc Phù Tang đang tấn công trên mọi mặt trận, tất cả các chiến tuyến của chúng tôi đều đang bị đánh cho tan tác. Thế nhưng, chỉ cần cỗ máy chiến tranh của chúng tôi được khởi động hoàn toàn, Đế quốc Phù Tang nhất định sẽ bị đánh bại."

Vương Trung: "Tiềm lực chiến tranh của các vị lớn hơn."

"Đúng vậy, chính là như vậy." Đại sứ Hawthorne gật đầu, "Thế nhưng, ngài cũng biết đấy, cỗ máy chiến tranh của chúng tôi còn chưa được khởi động hoàn toàn, thêm vào đó là sự hạn chế về vận tải, viện trợ mà chúng tôi có thể cung cấp trong năm sau cũng có hạn..."

Vương Trung: "Chiến tranh với Đế quốc Phù Tang chủ yếu diễn ra trên biển, là việc của hải quân, chiến sự trên bộ ở Uropa đã kết thúc rồi, kế hoạch đổ bộ lên Mamluk cũng đang được thảo luận, trước tiên cứ giao xe tăng cho chúng tôi để chống đỡ cuộc tấn công của Prosen đã."

Đại sứ Hawthorne cười ha hả: "Phong cách thẳng thắn này của ngài rất hợp với người Hợp Chủng Quốc chúng tôi. Dù sao thì, trong mắt đám quý tộc Liên hiệp Vương quốc, chúng tôi chỉ là đám nhà giàu mới nổi không có văn hóa, cho nên chúng tôi thích nói chuyện thẳng thắn."

Vương Trung vừa định trả lời thì cửa lớn mở ra: "Bệ hạ đang đợi ngài ở phòng yết kiến, ngài đại sứ."

"Ồ, đến giờ rồi." Vị đại sứ nhìn Vương Trung, "Gặp lại sau, trên bàn đàm phán."

Dứt lời, ông ta cùng mấy người tùy tùng đi theo lính gác rời khỏi phòng nghỉ.

Vương Trung hỏi John Wick: "Chúng ta tiếp tục chờ ở đây à?"

"Phải. Yết kiến chỉ là hình thức thôi, lát nữa Sa hoàng sẽ không tham gia đàm phán, chúng ta sẽ bàn về hình thức viện trợ cụ thể." John Wick dừng lại một chút rồi đột nhiên hỏi: "Theo anh, hiện tại Ant cần nhất loại vật tư viện trợ nào? Là loại quan trọng nhất ấy."

Vương Trung không chút do dự đáp: "Thịt hộp Spam."

Thật ra là chỉ loại thịt hộp làm từ thịt lợn vụn xay nhuyễn trộn với bột và gia vị, thời còn nhỏ, Vương Trung luôn coi đây là đồ cao cấp, ăn rất nhiều.

Sau này lên đại học, hắn vẫn thỉnh thoảng ăn mì gói với thịt hộp Spam để bổ sung protein.

Vương Trung dừng lại một chút rồi bổ sung: "Cá nhân tôi còn mong là sẽ có đủ Coca Cola."

Từ khi xuyên không đến giờ, hắn vẫn chưa được uống một ngụm Coca Cola nào, đương nhiên là rất muốn được nếm lại hương vị quen thuộc này.

John Wick cười nói: "Chẳng lẽ anh từng sống ở Hợp Chủng Quốc? Tôi dám chắc rằng, ngay cả những nhà ngoại giao của Ant cũng chưa chắc đã biết đến thịt hộp Spam, dù sao thì, họ rất ít khi ăn đồ ăn của người bình thường."

Vương Trung: "Tôi và Thái tử Ivan đã nghiên cứu rất kỹ về Hợp Chủng Quốc."

Nụ cười của John Wick cứng lại.

Vương Trung: "Anh vừa hỏi tôi thứ cần nhất là gì, vậy thì chắc chắn là thịt hộp Spam, thứ này có thể cứu đói, chúng tôi vừa mới mất đi hàng triệu gia súc vì đợt rét đậm vừa rồi. Sang năm chắc chắn không thể sản xuất được nhiều xúc xích như vậy, phải có thứ gì đó thay thế.

"Nếu anh hỏi tôi, ngoài thực phẩm ra thì tôi cần thứ gì nhất, tôi sẽ nói là động cơ và máy móc."

"Ồ?" John Wick lại lộ ra vẻ hơi có hứng thú, "Vì sao vậy?"

Vương Trung: "Chúng tôi cần sản xuất ra loại xe tăng tốt hơn. Hiện tại, T-34 của chúng tôi có thể chiếm ưu thế trong cuộc đối đầu với đạn xuyên giáp, chủ yếu là nhờ ưu thế đi sau, cộng thêm thiết kế giáp nghiêng.

"Nhưng chẳng bao lâu nữa, Prosen sẽ chế tạo ra loại xe tăng tốt hơn, hơn nữa, binh chủng thiết giáp của bọn chúng vốn đã thiện chiến hơn chúng tôi, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn.

"Chúng tôi cần máy móc để sản xuất ra tháp pháo lớn hơn, cần động cơ có mã lực lớn hơn để vận hành loại xe tăng nặng hơn. Hiện tại, xe tăng KV của chúng tôi đang gặp rất nhiều vấn đề vì động cơ có công suất quá thấp."

John Wick: "Anh rất am hiểu về sản xuất quốc phòng nhỉ?"

Vương Trung: "Cũng bình thường thôi. Ngoài ra, chúng tôi còn cần máy dập, đặc biệt là loại có thể sản xuất ra vật dập có độ chính xác cao, rồi thì thủy tinh quang học nữa, nhà máy thủy tinh quang học của chúng tôi đang bị vây hãm ở St. Andrewsburg..."

Lúc này, cửa phòng nghỉ lại một lần nữa được mở ra, nhân viên lễ nghi của hoàng gia nói: "Buổi yết kiến đã kết thúc, mời mọi người di chuyển đến phòng họp. Phòng họp ở bên này."

Vương Trung: "Vậy thì, gặp lại sau, trên bàn đàm phán."

John Wick mỉm cười: "Hẹn gặp trên bàn đàm phán."

————

Sau đó, trải qua mười ngày đàm phán, Đế quốc Ant đã ký kết Hiệp ước Viện trợ Thời kỳ Chiến tranh với các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên hiệp Vương quốc.

Hiệp ước quy định, các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên hiệp Vương quốc sẽ cung cấp cho Ant 85 loại vật tư viện trợ, từ lương thực, cao su, dầu thô cho đến thành phẩm như xe tải, xe tăng, máy bay.

Nếu những vật tư viện trợ này bị tiêu hao hoặc tổn thất trong chiến tranh thì Ant sẽ không phải trả tiền, sau khi chiến tranh kết thúc, những vật tư viện trợ chưa được sử dụng sẽ được quy đổi thành nợ.

Không ai trong số những người tham gia đàm phán cho rằng, sau khi chiến tranh kết thúc, số vật tư viện trợ này còn sót lại được.

Ngoài ra, theo yêu cầu của Trung tướng Rokossovsky, hai bên đồng ý, Cục Quân giới Ant sẽ cử một đoàn khảo sát đến Hợp Chủng Quốc, mục tiêu là trước tháng 5 năm 915 phải mua được một lô máy móc mà Ant không có, bao gồm cả máy phay đứng siêu lớn có thể gia công giá đỡ tháp pháo có đường kính 3500 mm.

Số máy móc này sẽ được vận chuyển đến Ant trước tháng 2 năm 916, hoàn thành lắp đặt và hiệu chỉnh trước tháng 5 năm 916.

Về phần chuyển giao công nghệ động cơ mà Trung tướng Rokossovsky đặc biệt coi trọng, hai bên tạm thời chưa đạt được thỏa thuận, các nước đồng minh chỉ hứa sẽ cung cấp cho Ant một lượng "đủ" động cơ thành phẩm.

————

Ngày 3 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, hai ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động tấn công.

Yekaterinburg, Bảo tàng Chiến thắng Nội chiến.

Vương Trung quan sát tòa nhà, líu lưỡi: "Chắc chắn là có thể làm văn phòng cho Ủy ban thẩm tra ở đây sao?"

Giám mục Lavkid gật đầu: "Đương nhiên là được, chúng tôi đã niêm phong những hiện vật có giá trị lịch sử xuống tầng hầm rồi. Hơn nữa, ở đây có hệ thống công sự ngầm rất hoàn hảo, nếu Prosen lại đánh đến Yekaterinburg, mọi người có thể dùng công sự ở đây làm hầm tránh bom."

Vương Trung: "Vậy sao."

Hắn quay đầu nhìn Ally, gật đầu: "Được rồi, vậy thì lấy nơi này làm văn phòng làm việc, cô có thể bảo các cô gái của cô bắt tay làm việc được rồi."

Ally lập tức xoay người, vừa vỗ tay vừa nói lớn: "Được rồi các cô gái, bắt tay vào làm việc thôi nào! Sáng nay phải dọn dẹp ra năm căn phòng lớn để làm việc!"

Trong lúc "Quý bà Quốc vụ" thể hiện năng lực của mình, một ông lão mặc quân phục đã tháo bỏ quân hàm và huân chương đi đến trước mặt Vương Trung: "Thật không thể tin nổi! Cậu lôi tôi từ tận đâu đâu về làm thư ký, vậy mà cơ quan của cậu lại là một cái khung rỗng thế này!"

Vương Trung: "Hiệu trưởng, tôi mời thầy về là vì nhớ thầy đấy ạ!"

Ông lão hừ một tiếng: "Mấy trò tà môn ngoại đạo của cậu cho dù có thắng cũng không được lâu đâu! Cứ tận hưởng đi! Nhưng mà, nhìn dáng vẻ này của cậu, chắc là sẽ không quay lại tiền tuyến nữa đâu nhỉ?"

Vương Trung: "Không đâu ạ, tôi sẽ quay lại. Để chứng minh loại hình đơn vị mới do tôi thành lập và những vũ khí trang bị do tôi giám sát nghiên cứu là có hiệu quả, tôi nhất định sẽ đích thân đánh cho Prosen một trận ra trò."

Ông lão nhìn Vương Trung chằm chằm mấy giây rồi nói: "Ít nhất thì lòng dũng cảm này của cậu cũng đáng khen."

Lúc này, một chiếc xe jeep dừng lại trước mặt Vương Trung, Vasily nhảy xuống xe, chỉ vào hòm thư ở ghế sau, nói: "Hòm thư mà ngài đặt trước Cục Trang bị đã đầy rồi, tôi đoán là do Drachenko và những người khác đã tích cực tuyên truyền, nên thư từ gửi từ không quân đặc biệt nhiều. Tôi đã mở một bức thư, là khiếu nại về việc uy lực của pháo Schvak quá yếu."

Vương Trung: "Chuyện này dễ thôi, chờ chúng ta thu được pháo 20mm MG 151 của Prosen, chúng ta sẽ thử sao chép. Chờ Ally sắp xếp xong văn phòng cho bộ phận phản hồi, chúng ta sẽ thuê người đáng tin cậy đến phân loại thư, ghi chép lại những yêu cầu trong thư."

Vasily: "Rõ!"

Vị cựu hiệu trưởng cười lạnh: "Nghe cậu nói cứ như là thuê người dễ lắm vậy."

Vương Trung: "Đúng là dễ mà, trước đây là do chúng ta chưa có văn phòng, cho nên mới phải tự mình tìm người, tập hợp được chừng này người. Bây giờ đã có văn phòng rồi, chỉ cần đăng quảng cáo lên báo, nói là cơ quan của Rokossovsky đang tuyển người, đảm bảo là rất nhanh sẽ tuyển đủ người.

"Không tin thì cứ chờ xem."

(Hết chương)

Chương 110: Tình hình ngày 4 tháng 12 năm 914

Ngày 4 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, một ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động cuộc phản công, Yekaterinburg, trước cửa Bảo tàng Nội chiến.

Xe của Vương Trung định đi vào từ cổng chính, nhưng khi đến số 10 đường Hòa Bình, nơi tọa lạc của bảo tàng, thì thấy cả con đường đã bị tắc nghẽn.

Người thẩm phán dẫn đường cho Vương Trung dừng xe, phái một người đến gõ cửa sổ xe của hắn.

Vương Trung hạ cửa sổ xuống, gió bắc thổi vù vù vào trong xe.

Hắn phải nheo mắt lại, hỏi người thẩm phán: "Thế nào?"

"Đề nghị đi vào bằng lối vào phụ của công sự ngầm ạ, ngài tướng quân."

Vương Trung: "Dẫn đường đi."

————

Lối vào công sự ngầm nằm trong hầm của một ngôi nhà bình thường cách đó ba dãy nhà.

Trong hầm là một cánh cửa sắt lớn, bên cạnh còn có mấy cái chum dưa muối.

Vương Trung còn tưởng là có cách mở cửa gì đó thật hiện đại, ai ngờ người thẩm phán kia đi thẳng đến trước cửa, gõ cửa. Trên cánh cửa sắt hé mở một ô cửa sổ nhỏ, có người nhìn ra.

Tiếp đó là tiếng kéo then cửa ken két - chứ không phải tiếng máy móc gì cả.

Đúng là không nên kỳ vọng quá nhiều vào trình độ kỹ thuật của Ant.

Nhưng mà như vậy mới đáng tin cậy!

Bước vào trong là một hành lang dài hun hút, hơn nữa còn được xây theo hình chữ W, mỗi chỗ rẽ đều có bố trí súng máy.

Trông nó giống như căn cứ cuối cùng trong game vậy.

Đi hết hành lang, Vương Trung bước vào một căn phòng giống như trung tâm chỉ huy ngầm, nhưng hiện tại, trong này toàn là tài liệu lưu trữ và hiện vật được chuyển xuống từ trên mặt đất.

Vương Trung: "Hôm qua tôi chưa kịp tham quan kết cấu ngầm ở đây, hôm nay mới thấy, nơi này được xây dựng với quy mô khá lớn đấy."

Người thẩm phán dẫn đường lập tức giới thiệu: "Nơi này vốn là hầm trú ẩn và trung tâm chỉ huy dự phòng khi Yekaterinburg gặp biến cố."

Vương Trung: "Là trung tâm chỉ huy sau khi Prosen đánh vào Yekaterinburg, hai bên giằng co trong thành phải không? Hiểu rồi."

Người thẩm phán: "Nhờ có ngài, hiện tại nơi này được dùng làm nhà kho."

Vương Trung: "Không, có thể chặn được Prosen là nhờ toàn quân đồng lòng chiến đấu anh dũng."
Nói xong Vương Trung nhìn thấy thang máy, liền tiến lên ấn nút.

Tiếp theo đoàn người lên thẳng tầng năm, đi về phía văn phòng của Vương Trung.

Trong căn phòng lớn bên cạnh văn phòng đã vang lên tiếng máy đánh chữ lách cách.

Vừa mở cửa phòng làm việc ra, đã thấy vị trí của quý bà Ally trống không, Vương Trung vội hỏi cô gái đang sắp xếp văn kiện trên bàn: "Quý bà Ally đâu rồi?"

"Cô ấy đang ở dưới chủ trì phỏng vấn người mới." Cô gái ngẩng đầu: "Ngài muốn cà phê hay là trà?"

Vương Trung gật đầu: "Hồng trà đi."

Cô gái gật đầu, cầm lấy khay đi về phía phòng trà.

Nhóm thẩm phán đưa đến cửa liền không tiếp tục đi vào nữa, Grigory thì ngồi xuống ghế sofa.

Vương Trung: "Nghĩ về Aksinya đi, đừng động vào vợ của người ta."

Các nữ thư ký mà Ally phu nhân tìm đến đều là phụ nữ đã có chồng.

Grigory: "Tôi vẫn có chút yêu cầu với dung mạo của phụ nữ, tướng quân yên tâm đi."

Vương Trung vào văn phòng, cởi áo khoác và mũ quân đội giao cho Vasili.

Vasili vừa đặt những thứ này lên kệ áo, vừa than thở: "Loại chuyện này ngài mang theo Nelly tới làm không phải tốt hơn sao. Lúc ở sư bộ cũng là cô ấy làm mà!"

Vương Trung: "Đây vốn là công việc của sĩ quan phụ tá! Về phần để Nelly tới đây làm việc - cũng không phải là không thể, tôi đã sắp chán ngấy các bác gái mà quý bà Ally tìm đến rồi."

Vasili: "Đúng vậy! Để Nelly đến! Nhưng cô ấy có một vấn đề, thể hình cô ấy hẳn là không đủ để đặt chỗ đó, phải chuẩn bị một cái rương."

Vương Trung cũng cười: "Đúng vậy."

Sau đó hai người cùng nhau cười lên ha hả —— vốn tuổi thân thể của Vương Trung không lớn hơn Vasili bao nhiêu, vốn chính là phạm vi có thể trở thành anh em.

Vương Trung đi vào văn phòng, đối mặt cửa sổ quảng trường cửa chính nhìn xuống, chi chít đầu người khiến hắn nhớ tới đủ loại điểm du lịch trước khi xuyên không.

"Người đến ứng tuyển còn nhiều hơn cả đợt tuyển quân." Hắn lầm bầm một câu.

Lúc này một dì mở cửa, đẩy xe nhỏ vào, phía trên là chén trà và ấm trà hồng trà.

"Để ở đó đi, lát nữa chúng ta muốn uống tự rót." Vương Trung dặn dò như thế, dì liền cúi đầu rời khỏi phòng.

Vasili đợi các dì đi rồi mới chế nhạo nói: "Bệ hạ làm vậy cũng quá rõ ràng rồi, chẳng muốn giấu nữa."

Vương Trung cố gắng tiếp tục đề tài vừa rồi: "Người đến ứng tuyển thế mà còn nhiều hơn cả đợt tuyển quân!"

Vasili: "Tuyển quân thì nhiều cô gái sẽ không bị gọi đi đâu. Dù sao làm y tá và nhân viên y tế cũng cần phải có thân thể khỏe mạnh, nếu không thì không thể cõng thương binh được. Nữ xạ thủ và nữ phi công cũng có yêu cầu..."

Lúc này cửa mở ra, quý bà Ally đi vào.

Vương Trung: "Công việc tuyển người tiến hành thế nào rồi?"

"Tôi đến để báo cáo chuyện này." Quý bà Ally liếc Vương Trung đầy ẩn ý, sau đó mở sổ ghi chép ra, "Tôi vốn định chiêu mộ những phu nhân không có việc gì làm trong nhà, cùng với phu nhân của các quan chức, nhưng tình huống có khác biệt rất lớn so với dự đoán của tôi."

Vương Trung: "Khác biệt?"

Quý bà Ally: "Đến ứng tuyển tuyệt đại đa số đều là nữ sinh đại học và nữ sinh trường kỹ thuật chuyên nghiệp, chuyên ngành kế toán. Tin tốt là phần lớn họ đều sử dụng máy đánh chữ rất thành thạo, hơn nữa có đủ trình độ văn hóa để hoàn thành các loại công việc văn thư.

"Tin xấu là động cơ của phần lớn bọn họ đều không thuần khiết."

Vương Trung: "Sắp xếp cho họ làm việc ở văn phòng dưới tầng bốn, không tiếp xúc được với tôi là được. Sau này tôi ra vào sẽ đi thang máy xuống tầng hầm."

Quý bà Ally: "Có phải hơi vòng vo quá không?"

Vương Trung: "Chẳng phải để thuận tiện cho bà hoàn thành nhiệm vụ sao."

"Cảm ơn ngài đã hiểu cho." Quý bà Ally hơi cúi đầu, sau đó lật sổ ghi chép trong tay, "Công tác chiêu mộ nam giới khá thuận lợi, nhưng phần lớn nhân viên đều đã lớn tuổi, phần lớn bọn họ đều được sơ tán từ vùng bị chiếm đóng, bởi vì tuổi tác nên tạm thời chưa thể gia nhập quân đội."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải rất tốt sao? Các chú trung niên kinh nghiệm phong phú."

Quý bà Ally: "Họ có thể không thích ứng nổi với công việc cường độ cao."

Vương Trung: "Vậy thì tăng thêm nhân viên, tình hình hiện tại, chúng ta thuê thêm một ít người cũng tốt cho sự ổn định của Yekaterinburg."

Quý bà Ally nhanh chóng viết gì đó vào sổ, tiếp tục nói: "Còn nữa, các tình nguyện viên đến từ không quân đã bắt đầu xem xét thư từ nhận được, mỗi người đều được phân công một nhân viên đánh chữ, để có thể nhanh chóng chuyển ý kiến của họ thành văn bản tài liệu. Lô tài liệu đầu tiên hôm nay sẽ được đưa lên, ngài muốn xem hết không?"

Vương Trung: "Không, tổng hợp lại, làm một bản phân tích thống kê các vấn đề được phản ánh. Chúng ta ưu tiên xử lý vấn đề được phản ánh nhiều nhất ở tiền tuyến."

Quý bà Ally: "Vậy chúng ta cần chiêu mộ sinh viên khoa Toán."

Vương Trung: "Sinh viên khoa Toán đều được điều đi để phá giải cỗ máy Enigma của quân Prosen rồi. Bà tìm người từ các sinh viên ngành Kế toán hoặc Kiểm toán đến làm phân tích thống kê đi."

"Vâng." Quý bà Ally ghi nhớ xong, nhìn Vương Trung: "Ngài còn gì dặn dò nữa không?"

"Hết rồi, mang tài liệu cần tôi ký tên hôm nay đến đây, buổi chiều tôi muốn đến trường giảng bài."

"Tôi hiểu rồi."

Quý bà Ally hành lễ rời đi.

Vasili: "Bên phía Kubinka chắc là đã đưa xe tăng Prosen thu được đến trường rồi, không biết họ tự nghiên cứu được đến đâu rồi."

Vương Trung: "Chiều nay chúng ta đến đó khảo sát các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, xem bọn họ lĩnh ngộ được bao nhiêu."

————

Lúc Vương Trung đến trường, các học viên khoa chỉ huy xe tăng đang sử dụng xe tăng Prosen và T34 tiến hành diễn tập đối kháng trên sân tập, bắn đạn sơn.

Vương Trung quyết đoán leo lên tháp quan sát bên cạnh sân tập xem.

Hắn leo lên tháp cao, giơ ống nhòm lên, toàn bộ góc nhìn đều thấy đội xanh đóng vai quân Prosen đang chia làm hai đường, bao vây đội đỏ sử dụng xe tăng T34 loại thông thường.

Phương thức ứng phó của tổ T34 là co cụm phòng ngự, kiểm soát tốt hướng pháo, để các xe bù đắp điểm mù tầm nhìn cho nhau.

Nhưng đạn sơn của đội đỏ phần lớn đều bắn xuống đất, còn đạn sơn của đội xanh luôn có thể bắn trúng vòng bảo vệ pháo và xích xe của T34 một cách chính xác.

Vương Trung quan sát khoảng nửa tiếng, chỉ huy viên diễn tập bắn pháo hiệu, chắc là tuyên bố kết thúc vòng đối kháng này.

Các học viên tham gia diễn tập lái xe tăng về bãi đỗ.

Vương Trung thấy có vài chiếc xe tăng bị hỏng giữa sân tập, cả xe Panzer III và T34 đều có.

Thấy các học viên xếp hàng chuẩn bị nghe nhận xét, Vương Trung mới dẫn Vasili xuống khỏi tháp cao, đi về phía đội ngũ đang tập hợp.

Vị huấn luyện viên tinh mắt nhìn thấy Vương Trung từ xa, liền hô nghỉ, sau đó chạy đến trước mặt Vương Trung đứng nghiêm chào: "Báo cáo Hiệu trưởng, chúng tôi vừa kết thúc diễn tập đối kháng, đang tiến hành nhận xét."

Vương Trung: "Kết quả diễn tập thế nào?"

Huấn luyện viên: "Đội Xanh bốn thắng một thua."

Vương Trung: "Không tệ, đội Đỏ thắng ván đó như thế nào?"

Huấn luyện viên: "Chính là ván vừa rồi, đội Xanh áp dụng chiến thuật cũ, đội Đỏ tạo thành đội hình dày đặc, thông qua bộ đàm phối hợp hướng pháo, cảnh giới góc chết lẫn nhau."

Vương Trung vội vàng nhìn về phía những chiếc T34 đang xếp hàng ở bãi đỗ, phát hiện tất cả đều là xe chỉ huy, có trang bị bộ đàm.

Vương Trung: "Như vậy không được, lần sau diễn tập chỉ cho phép xe chỉ huy sử dụng bộ đàm, xe thông thường phải tắt bộ đàm, không được nghe cũng không được nói."

"Rõ!"

Vương Trung nói xong đi thẳng đến trước mặt các học viên, lớn tiếng hỏi: "Các anh đã nhận ra ưu điểm của xe tăng Prosen chưa?"

"Nhận ra rồi!" Các học viên đồng thanh đáp.

Lúc này Maslo Bower lớn tiếng nói: "Nhưng mà T34 chỉ bị hỏng thôi, sửa chữa một chút là có thể dùng được!"

Vương Trung: "Đúng vậy. Nhưng trên chiến trường, ai có thể sửa chữa xe tăng phụ thuộc vào việc ai là người kiểm soát chiến trường sau khi chiến đấu kết thúc. Trong nửa năm vừa qua chúng ta đa phần đều rút lui, cho nên những chiếc T34 bị kẹt vòng bảo vệ pháo, đứt xích xe đều bị bỏ lại.

"Chúng rất có thể bị quân Prosen thu giữ, thậm chí là sơn lại phù hiệu của quân Prosen, gia nhập quân đội của họ và chiến đấu với chúng ta."

Vương Trung ngừng một chút, hỏi: "Tôi rất vui vì đội Đỏ đã thắng một trận, chỉ huy của đội Đỏ trận đó là ai?"

Maslo Bower giơ tay: "Là tôi!"

Vương Trung: "Rất tốt! Anh đã phát hiện ra cách đối phó với nhược điểm tầm nhìn kém của T34: Phân chia khu vực cảnh giới cho mỗi xe. Trong trận phục kích xe tăng ở Olaci, tôi cũng làm như vậy. Về trận phục kích ở Olaci, tôi sẽ viết một cuốn sách nhỏ, in ra phát cho các anh.

"Nhưng đội hình cảnh giới điểm mù lẫn nhau này có một nhược điểm rất lớn, Maslo, anh có biết là gì không?"

Maslo đáp: "Vâng, đội hình này quá cứng nhắc, chỉ thích hợp để phòng ngự, rất khó để tấn công."

Vương Trung bổ sung một câu: "Đặc biệt là trong tình huống chỉ có xe chỉ huy mới có bộ đàm. Mà chất lượng bộ đàm của quân ta lại rất kém, về chuyện này thì phụ tá Vasili của tôi rất có quyền phát biểu."

Vasili: "Hả? Tôi có nên nói không? À thì, bộ đàm của chúng ta sản xuất chủ yếu là pin quá kém, ngoài ra còn có nhược điểm là độ tin cậy thấp."

Vương Trung: "Cảm ơn Vasili đã giải thích rõ. Tiếp theo, những ai đã sử dụng qua xe tăng của Prosen, hãy nói về ưu điểm của những chiếc xe tăng này đi."

(Hết chương)

Chương 111: Giảng giải về xe tăng Panzer III, phần sau quên mất

Vương Trung nhìn quanh các học viên, thấy không ai dám giơ tay.

Vì thế hắn khích lệ: "Chúng ta phải dám thừa nhận ưu điểm của đối phương, đồng thời phải học tập đối phương, biến ưu điểm của họ thành ưu điểm của mình. Trong chuyện này, chúng ta phải quán triệt chủ nghĩa tiếp thu, bỏ đi cái xấu, lấy cái tốt!

"Nào, nói kỹ hơn về ưu điểm của xe tăng đối phương đi! Các anh không nói thì tôi nói đấy. Nhưng các anh sẽ bỏ lỡ cơ hội được tôi nhìn nhận bằng con mắt khác đấy!"

Maslo Bower lập tức giơ tay: "Để tôi!"

Vương Trung: "Mời anh!"

Maslo: "Kẻ địch có tháp pháo riêng cho trưởng xe, tuy cửa sổ quan sát của tháp pháo này rất nhỏ, nhưng tầm nhìn tốt hơn nhiều so với cửa quan sát bên hông xe của chúng ta, hơn nữa trưởng xe có thể quan sát 360 độ, còn cửa quan sát của chúng ta thì có rất nhiều điểm mù."

Vương Trung gật đầu: "Còn gì nữa?"

Maslo: "Kính ngắm tiên tiến, chỉ cần biết kích thước mục tiêu là có thể nhanh chóng ước tính khoảng cách. Hơn nữa độ phóng đại cũng rất tốt."

Vương Trung: "Còn gì nữa?"

Maslo: "Có bộ đàm! Nhưng trong bài diễn tập này không thể hiện rõ, vì chúng ta đều được trang bị bộ đàm."

Vương Trung: "Không sai, bộ đàm mang lại lợi thế rất lớn cho quân địch. Còn gì nữa?"

Maslo ấp úng: "Còn gì nữa? À..."

Vương Trung: "Khoang chiến đấu rộng rãi, thiết kế công thái học tốt. Xe tăng Prosen không cần phải đội mũ bảo hiểm khi lái xe, họ đều đội mũ lưỡi trai và mũ nồi khi lái xe tăng. Thêm nữa, khoang xe rộng rãi cũng giúp tăng tỷ lệ sống sót của kíp lái khi xe bị bắn xuyên."

Thật ra, khoang xe của Panzer III vẫn khá chật hẹp, phải đến Panzer IV mới thật sự rộng rãi, cho nên sau đó Panzer IV đã được cải tiến rất nhiều lần, sử dụng cho đến khi xe tăng Panther được sản xuất hàng loạt, thậm chí còn có một nhà máy chuyên sản xuất Panzer IV.

Các học viên nhìn nhau, trước giờ thiết kế xe tăng của quân đội Ant chưa bao giờ coi trọng công thái học và sự thoải mái của kíp lái.

Vương Trung lớn tiếng nói: "Đừng xem thường việc tăng tỷ lệ sống sót nhờ khoang xe rộng rãi.

"Tư tưởng thiết kế của chúng ta vẫn còn mang nặng tư tưởng của đám sĩ quan pháo binh, coi binh lính như rác rưởi, chúng ta cần phải thay đổi điều này.

"Lái xe tăng cũng giống như lái máy bay, đều là các binh chủng kỹ thuật, những người lái xe tăng giỏi rất quý giá, chúng ta phải cố gắng hết sức để đảm bảo tỷ lệ sống sót của họ, đồng thời cũng phải cho mỗi người lính xe tăng đều quen thuộc với mọi vị trí trong xe, như vậy trong thời gian chiến tranh chúng ta có thể nhanh chóng bổ sung đầy đủ biên chế kíp lái bị thiếu hụt."

Vương Trung nhìn quanh các học viên, lớn tiếng nói: "Nếu cứ như ba tuần đầu tiên của cuộc chiến, để mất hơn một vạn chiếc xe tăng chỉ trong nháy mắt thì chính là tội ác với nhân dân Ant! Hơn một vạn chiếc xe tăng, biết bao nhiêu người lính đã hy sinh vô ích!

"Tình trạng này phải được ngăn chặn, tất cả các chỉ huy phải học cách sử dụng xe tăng như một lực lượng quý giá, chứ không phải là lãng phí một cách vô tội!"

Vương Trung ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn khắp lượt mặt từng học viên: "Các anh là những chỉ huy xe tăng tương lai, ở đây tôi muốn đưa ra một yêu cầu, đó là sau này khi các anh chiến đấu ở tiền tuyến, tỷ lệ tiêu diệt xe tăng phải đạt 1 đổi 1, có nghĩa là mỗi khi mất một chiếc xe tăng thì ít nhất cũng phải kéo theo một chiếc xe tăng của đối phương!"

Có người hô lên: "Vậy thì cứ cho xe tăng đâm vào xe tăng của địch là được chứ sao?"

Rất nhiều học viên cười ồ lên, nhưng cũng có một nhóm không cười, trong đó có Maslo.

Vương Trung: "Maslo, anh hãy nói cho mọi người biết vì sao cách đó không khả thi."

Maslo nhìn những kẻ vừa la ó, nói: "Bởi vì nếu quân địch được trang bị pháo có thể bắn xuyên giáp T34, thì khi đó các anh sẽ bị tiêu diệt trước khi đến được khoảng cách để đâm vào xe tăng của đối phương."

Lập tức có người phản bác: "Làm gì có chuyện quân địch có thể trang bị loại pháo bắn xuyên giáp T34 nhanh như vậy!"

Vương Trung: "Nói không chừng bây giờ họ đã có rồi. Đừng bao giờ xem thường đối thủ, nếu không kẻ phải trả giá sẽ là chính các anh."

Nếu Vương Trung không phải là người có công lớn nhất trong việc đánh lui quân Prosen, thì với những lời vừa rồi, hắn đã bị tống giam mấy chục lần rồi.

Vương Trung thấy những học viên phản bác không nói gì nữa, bèn nhìn sang Maslo: "Bây giờ chúng ta hãy cùng thảo luận xem làm thế nào để đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1 trong điều kiện trang bị hiện tại."

Maslo: "Tham khảo những trận đánh của ngài là được chứ gì? Trận phục kích xe tăng ở Olaci, bây giờ báo chí đăng đầy, đi đến đâu cũng thấy người ta đọc báo ca ngợi chiến công của ngài, ngay cả các bà lão ở Yekaterinburg không biết chữ cũng có thể nói vanh vách được vài câu!"

Vương Trung: "Trường quân đội quản lý nội trú, làm sao anh biết được tình hình ở Yekaterinburg?"

Maslo Bower ấp úng: "Chuyện này..."

Vương Trung: "Giáo sĩ phụ trách đời sống! Học viên trốn khỏi trường thì xử lý như thế nào?"

Vasili giành lời: "Cho đi thông cống!"

Có vẻ hắn rất vui khi nói ra điều này.

Vị giáo sĩ phụ trách đời sống đáp: "Có thể phạt thông cống. Maslo Bower, anh hãy thành thật khai báo việc tự ý rời khỏi trường, chỉ cần đi thông cống một tuần thôi. Nếu không thành thật khai báo, hoặc cố tình che giấu sự việc, thì phạt thêm hai tuần."

Mặt Maslo Bower nhăn nhó.

Vương Trung cũng thích chí như Vasili, nhưng hắn lập tức nghiêm mặt: "Tiếp tục nói về chuyện xe tăng. Đúng vậy, phục kích là một cách, ngụy trang xe tăng cũng là một cách. Hay như cách Maslo đã làm trong bài diễn tập vừa rồi, phân chia khu vực cảnh giới cho từng xe, đều là những cách làm khả thi.

"Nhưng những cách này đều không thích hợp cho việc tấn công. Nếu muốn tấn công, khi quân địch phòng ngự, làm thế nào để chúng ta có thể đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1?

"Phần lớn kíp lái xe tăng của các anh chỉ được huấn luyện trong vòng 6 tháng, trong đó thời gian lái xe tăng là 60 giờ. Còn phần lớn kíp lái xe tăng của đối phương đều được huấn luyện trong vòng 1 năm, thời gian lái xe tăng hơn 600 giờ."

Vương Trung vừa dứt lời, trong nhóm của Maslo Bower có người lên tiếng: "Huấn luyện 6 tháng thì không thực tế, bây giờ đang thiếu hụt kíp lái xe tăng trầm trọng!"

... Ngay cả học viên trong trường quân đội cũng biết tình hình hiện tại nghiêm trọng đến mức nào.

Vương Trung: "Cứ tính là huấn luyện 6 tháng đi. 60 giờ lái xe tăng, dù là lái T35 hay T26 thì cũng mặc kệ. Hãy trả lời tôi, làm thế nào để có thể đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1 trong tình huống như vậy?"

Tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Vương Trung leo lên chiếc Panzer III Ausf.G - chiếc xe tăng này là do đơn vị của hắn thu được, đương nhiên là hắn đã từng leo lên, rất quen thuộc.

Hắn vỗ lên tháp pháo của chiếc Panzer III: "Hơn nữa, quân địch còn được trang bị loại xe tăng tốt hơn, loại xe tăng này cũng có giáp nghiêng giống như T34, trọng lượng thậm chí còn nặng hơn T34, điều đó có nghĩa là nó có lớp giáp tốt hơn T34.

"Đồng thời nó còn được trang bị pháo 88mm, có thể bắn trúng xe tăng của các anh ở khoảng cách 1500 mét."

Bower kêu lên: "Điều kiện như vậy thì quá đáng rồi! Làm sao đánh lại?"

Vương Trung: "Vẫn có thể đánh, bởi vì chiến trường không phải là làm bài tập, khi gặp phải tình huống như vậy trên chiến trường, cách ứng phó tốt nhất là không nên tấn công, hãy giao cho pháo binh. Mục tiêu của pháo binh không phải là tập đoàn xe tăng của địch, mà là bộ binh đi theo xe tăng, cùng với các đơn vị hậu cần hỗ trợ cho xe tăng, xưởng sửa chữa, xe kéo, xe chở nhiên liệu, xe chở đạn dược...

"Hãy cắt đứt tuyến đường của bộ binh, như vậy bộ binh có thể dùng lựu đạn khói và bom xăng để tiêu diệt xe tăng. Hãy đánh sập xưởng sửa chữa, như vậy xe tăng của đối phương sẽ không thể sửa chữa được. Các anh xem trên sân tập có bao nhiêu xe tăng bị hỏng kìa, xe tăng rất dễ hỏng hóc!"

Vương Trung nói xong, tất cả học viên đều quay đầu nhìn những chiếc Panzer III và T34 bị hỏng trên sân tập.

Bower: "Nhưng mà chẳng phải ngài nói phải đạt được tỷ lệ tiêu diệt xe tăng 1:1 hay sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi dùng xe tăng để bắt nạt bộ binh không có pháo chống tăng, tiêu diệt hậu cần, khiến đối phương phải bỏ lại xe tăng hỏng mà chạy trốn, như vậy chẳng phải là 1:1 hay sao?

"Hơn nữa, cho dù là tấn công, nếu chúng ta có thể vòng qua được lực lượng thiết giáp của địch, chiếm lĩnh những vị trí trọng yếu mà đối phương buộc phải giành lại, ví dụ như những quả đồi kiểm soát đường giao thông.

"Chúng ta nhanh chóng đào công sự trên đó, phân chia hỏa lực, như vậy chẳng phải là đến lượt xe tăng của đối phương phải tấn công hay sao?"

Các học viên xì xào bàn tán.

Bower nhìn Vương Trung bằng ánh mắt sùng bái.

Vương Trung tiếp tục nói: "Binh vô thường thế, nước vô thường hình, nghệ thuật chiến tranh chính là nghệ thuật của sự biến hóa, những kẻ chỉ biết phòng thủ cứng nhắc thì mãi mãi chỉ là hạng hai."

Bower tán thưởng: "Ngài quả không hổ là nhà ảo thuật trên chiến trường!"

Vương Trung: "Không dám, không dám."

Hắn thật sự không dám nhận, bởi vì kết cục của nhân vật được mệnh danh là nhà ảo thuật trên chiến trường trong bộ tiểu thuyết "Huyền Thoại Các Anh Hùng Dải Ngân Hà" không được tốt đẹp cho lắm.
Vương Trung thấy đã nói đến đây, dứt khoát giảng giải cho người chuyên ngành chỉ huy xe tăng về phương pháp xây dựng công sự che chắn của xe tăng của mình.

"Hiện tại còn có thời gian, tôi giảng cho các bạn một chút làm sao thiết trí một mảnh trận địa phòng ngự xe tăng kiên cố, làm sao đào móc một cái công sự che chắn xe tăng hoàn mỹ —— "

...

Tiếp theo Vương Trung trực tiếp lên sân tập bắt đầu khóa học, mấy ngày nay hắn cơ bản đều bận rộn đấu trí đấu dũng với Hợp Chủng Quốc, căn bản không đến học viện quân sự.

Bây giờ nghe hắn nói, các giáo quan vốn dĩ học kiến thức lý thuyết cao cấp từ chiến trường trở về đã lập tức chạy đến sân tập.

Các chuyên ngành khác nhau đang tiến hành dạy học bình thường, sau khi tan học thì toàn bộ đều chạy tới.

Vốn Vương Trung chỉ định mở bếp cho các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, kết quả lập tức biến thành nồi cơm lớn toàn trường ăn chung.

Toàn bộ sân tập đều là người, giáo sư Valeri còn lấy micro ra kéo dây, để Vương Trung cầm microphone nói với toàn trường.

Cho nên Vương Trung không có cách nào, chỉ có thể chia sẻ toàn bộ kinh nghiệm chỉ huy cận vệ một cơ bộ không giữ lại —— hơn nữa so sánh với tháng tám, lý giải của hắn đối với chiến tranh lại tiến thêm một bước tinh tiến, cho nên lần này nói tỉ mỉ hơn so với lần chia sẻ tháng tám kia.

Hắn cứ như vậy nói đến trời tối.

Vương Trung: "Được rồi, thời gian không còn sớm, những nội dung này, về sau tôi sẽ biên tập thành sách, phát cho các bạn, không, phát cho toàn quân! Như vậy, hôm nay cứ như vậy! Giải tán đi!"

Bower đã tiến hóa thành fan cuồng số một của Vương Trung hô: "Còn chưa tan học đâu, tướng quân! Ngài phải hô tan học, chúng tôi mới có thể đi!"

Vương Trung nhìn Bower, lại nhìn Vasili, nghĩ thầm số người dọn phân nhiều hơn!

Hắn thở dài, cầm lấy microphone, nói với toàn trường: "Tan học! Giải tán!"

Tất cả mọi người đều vỗ tay phát ra từ nội tâm, tiếng vỗ tay như sấm mùa xuân.

Lúc này cách lúc Tập đoàn quân phía Tây phát động tiến công, còn không đến mười hai giờ.

(Hết chương)

Chương 112: Tập đoàn quân phía Tây Tiến Công (Bổ sung 25/33)

Ngày 5 tháng 12, cách lâu đài Yekaterina 120 km, 0 giờ 40 phút.

Một mực duy trì ẩn nấp, pháo quần đột nhiên bắt đầu rống giận, tiếng pháo như sấm mùa xuân cuồn cuộn, rung động thế giới bao phủ màu bạc.

Trên cây chất đống lượng lớn tuyết và băng trượt rơi xuống từng mảnh trong tiếng pháo.

Tập đoàn quân phía Tây đã lên kế hoạch phản công từ lâu bắt đầu.

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, Tukhachev đại tướng nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, kim phút chỉ hướng 12, ông ta quay đầu gật gật đầu với Tham mưu trưởng Tập đoàn quân.

Tham mưu trưởng liền hạ mệnh lệnh đối với ống nghe: "Lực lượng tấn công xuất phát."

Tukhachev hưng phấn xoa xoa tay, nhìn bản đồ treo trên vách tường: "Rokossovsky nói chúng ta nhiều nhất đánh tới đường này, sau đó sẽ trì trệ không tiến, mạnh mẽ công kích có thể sẽ gặp tổn thất trọng đại. Chúng ta càng muốn đột phá tuyến này, triệt để đánh tan quân địch!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân sau khi hạ đạt tất cả mệnh lệnh, cũng đi tới trước bản đồ: "Hiện tại rất nhiều người cho rằng Rokossovsky mới có thể mang đến thắng lợi, chúng ta phải lật đổ loại ấn tượng này. Rokossovsky có thể thắng lợi, là vì quân địch đã đến lúc suy yếu!"

Tukhachev gật đầu: "Đúng vậy, phải phủ định loại ấn tượng này. Ngay cả Hợp Chủng Quốc cũng tin tưởng hắn, cho rằng chiến tranh sẽ kéo dài mấy năm."

Nói xong Tukhachev và Bộ tư lệnh tất cả mọi người đều im lặng.

Có lẽ một phần nào đó trong lòng bọn họ, cũng mách bảo bọn họ chiến tranh không có khả năng kết thúc đơn giản như vậy, nhưng bọn họ từ chối tin tưởng —— hoặc là không thể tin tưởng.

Sự im lặng kéo dài một phút, Tukhachev tự mình phá vỡ sự im lặng: "Tôi nghe nói hắn chỉ dạy một tiết ở Học viện Quân sự đã thu được sự kính trọng của phần lớn học viên, chỉ có một số ít quý tộc xuất thân —— hơn nữa học nghệ không tinh, ăn chơi trác táng mới không đồng ý hắn.

"Nếu hiệu trưởng là hắn vẫn tiếp tục làm, ảnh hưởng khó có thể đoán trước. Chúng ta nhất định phải có anh hùng chiến tranh cấp bậc tương đương mới được."

Tukhachev không nói "Anh hùng này là tôi".

Ông ta cứ như vậy duy trì tư thế này, nhìn bản đồ.

Giờ này khắc này trong Tập đoàn quân phía Tây, tất cả tướng lĩnh có quan hệ mật thiết với Rokossovsky và quân đội của họ đều bị điều đến thành thị có cơ sở hạ tầng phía đông Yekaterinburg tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục, "Phái Rokossovsky" đã hoàn toàn bị đuổi ra khỏi Tập đoàn quân phía Tây.

Ngay cả những phi công trong không quân khen Rokossovsky không ngớt cũng bị điều động đến các phi đội tiêm kích cơ xung quanh thủ đô.

Tóm lại, chỉ cần Tập đoàn quân phía Tây có thể giành được thắng lợi, vậy tất nhiên tất cả những điều này sẽ không liên quan gì đến "Ngôi sao chiến thắng" Rokossovsky.

Nếu như có thể thu được thắng lợi.

Nhưng mà trên bản đồ kia bị đặc biệt ghi rõ ra tuyến, tựa như một đám mây đen đè nặng trong lòng Tukhachev, khiến ông ta không thở nổi.

Nếu quân địch không sụp đổ như tuyết lở, vậy quả thật có thể ngăn cản Tập đoàn quân phía Tây ở tuyến này.

Nhưng quân địch sao có thể không sụp đổ như tuyết lở? Thậm chí quân địch ở Kalanskaya còn không có ý chống cự! Quân địch nhất định đã suy yếu, nhất định là như vậy... Không, phải là như vậy!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Tham mưu Thông tin tiến vào Bộ tư lệnh: "Báo cáo, Tập đoàn quân Xung kích số 1 đã đột phá phòng tuyến quân địch."

Tukhachev vỗ mạnh vào đùi: "Tốt! Để cho Tập đoàn quân Xung kích số 1 bắt tù binh, tốt nhất bắt vài tên tướng!"

————

Vương Trung bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, từ trong giấc mộng đẹp ngẩng đầu lên, đưa tay ra khỏi chăn cầm ống nghe: "Alo?"

Bên kia điện thoại là giọng của Vasili: "Tập đoàn quân phía Tây đã đột phá phòng tuyến chính diện của quân địch."

Vương Trung: "Chuyện này có gì kỳ quái, chờ bọn họ chiếm lại Shostka rồi gọi điện cho tôi cũng không muộn."

Vasili: "Shostka sao? Ý của ngài là bọn họ đột phá tuyến mà ngài vạch ra rồi mới thông báo cho ngài?"

Vương Trung: "Lời tôi nói có chỗ nào không rõ ràng sao?"

"Không có, xin lỗi đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi. Hẹn gặp ở Prosenia."

"Hẹn gặp ở Prosenia." Vương Trung cúp điện thoại, lại vùi mặt vào giấc mộng đẹp.

Lyudmila: "Anh nên dậy đi, ngủ nướng không tốt đâu. Nếu em để anh ngủ nướng, chính là em không hoàn thành trách nhiệm."

Nói xong cô ấy kéo phắt chăn của Vương Trung.

Nhưng trong phòng có lò sưởi, vách tường bản thân cũng cách nhiệt rất tốt, chỉ là chút lạnh này căn bản không đủ để cho Vương Trung tỉnh lại.

Sau đó lúc này Nelly đi vào.

Lúc cô bé mở cửa Vương Trung rùng mình một cái.

Lyudmila nháy mắt với Nelly, vì thế cô hầu gái nhỏ trực tiếp mở cửa sổ hướng bắc, luồng gió lạnh âm 40 độ ùa vào phòng.

Vương Trung lạnh đến mức nhảy dựng lên khỏi giường: "Này, muốn giết tôi à?"

Nelly: "Hơi hơi ạ."

Vương Trung thở dài, quay đầu nhìn Lyudmila, phát hiện cô ấy đã mặc quần áo tử tế, đây là chuẩn bị đi cùng mình.

Lyudmila: "Nelly, đóng lại đi, lỡ mà bị ốm thì không ổn."

Nelly đóng cửa sổ lại, còn đi tới trước lò sưởi lật than củi, để lửa than cháy mạnh hơn.

Lyudmila thì lấy quân phục, đưa từng món cho Vương Trung.

Một lát sau, Rokossovsky tướng quân ăn mặc chỉnh tề.

Có người gõ cửa.

Lyudmila đáp: "Vào đi!"

Vasili mở cửa thò đầu vào trước, xác định mọi người đều đã mặc quần áo chỉnh tề, lúc này mới đi vào chào Vương Trung: "Tướng quân, chào buổi sáng!"

Vương Trung: "Tình hình chiến đấu tối qua thế nào?"

Vasili: "Bắc tuyến vẫn như cũ, Gorky đại tướng không thể nào phát động thế công giải vây, trung tuyến vừa mới bắt đầu phản kích. Nam tuyến người Prosen vẫn đang vây công pháo đài ven biển của chúng ta, pháo đài vẫn đang kiên trì, chặn đứng con đường tiến vào thảo nguyên rộng lớn phía nam của quân địch."

Vương Trung: "Cả tuyến giằng co à, có thể chấp nhận. Hôm nay trên phương diện quân sự tôi có việc gì nhất định phải làm không?"

Vasili nhún vai: "Ngoại trừ đến trường học giảng bài, và tiếp tục biên soạn tài liệu giảng dạy của ngài, hình như không có gì khác."

Lúc này, cô Ally giống như đã canh đúng thời gian Vasili hoàn thành báo cáo, mở cửa đi vào.

Vương Trung: "Hôm nay tôi có việc phi quân sự gì cần hoàn thành không?"

Cô Ally: "Ngài có 50 văn kiện cần phê duyệt."

Vương Trung kinh ngạc: "Tại sao lại nhiều như vậy?"

Cô Ally: "Bởi vì bộ phận của chúng ta chỉ có mình ngài phụ trách, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải báo cáo với ngài. Đề nghị có thể giao quyền quyết định những việc không quan trọng cho cấp dưới, thực ra hôm nay văn kiện đầu tiên ngài cần phê duyệt chính là về việc lựa chọn người đứng đầu các bộ phận cấp dưới của Ủy ban. Đợi khi những vị trí này đều có người đảm

nhiệm, số lượng văn kiện ngài cần phê duyệt mỗi ngày sẽ giảm đi rất nhiều."

Vương Trung không khỏi đưa tay lên trán, hắn lại một lần nữa nảy ra ý định điều Pavlov đến để sai khiến.

Lyudmila: "Đáng tiếc em không thể xem giúp anh được."

Vương Trung: "Em chỉ cần đến lúc đó nương tay với anh là được."

Lyudmila cười hắc hắc.

Vasili: "Hay là để Grigory quân sĩ trưởng đi kiếm thêm ít thịt hươu với thịt nhím?"

Vương Trung: "Cậu lắm chuyện thật! Tôi giống người yếu ớt như vậy sao? Biến!"

"Vâng." Vasili chuồn mất, không chút do dự.

————

Cả buổi sáng Vương Trung đều xử lý công việc của Ủy ban ở số 10 đường Hòa Bình.

Phải nói là cô Ally đã giúp hắn rất nhiều, tất cả tài liệu đều có phần tóm tắt ở đầu, hơn nữa được sắp xếp theo thứ tự mức độ cấp bách về thời gian, thậm chí còn có ý kiến của một số chuyên gia được đính kèm vào tài liệu dưới dạng phụ lục.

Cảm giác của Vương Trung là cô Ally đã có thể sánh ngang với Bernard (Thư ký trong phim truyền hình Anh "Yes Prime Minister").

Buổi chiều hắn cũng giống như hôm qua, đến Học viện Quân sự Suvorov làm hiệu trưởng.

Vừa đến trường, đã thấy một đám sĩ quan từ tiền tuyến trở về trường học đang tụ tập lại, thảo luận gì đó.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện có một số học viên cũng ở trong đó, bao gồm Aleksei Petrovich Valkov tiểu công tước được Tòa án quân sự đặc biệt chú ý, và Maslo Bower mà Vương Trung đặc biệt coi trọng.

Vì thế Vương Trung bảo xe dừng lại, xuống xe đi bộ về phía đám người này.

Vừa đến gần hắn đã nghe thấy giọng nói của Valkov tiểu công tước: "Tập đoàn quân phía Tây thế như chẻ tre! 8 giờ sáng nay bắt đầu tấn công, đến giờ mới được 6 tiếng, đã tiến được mấy chục cây số, thậm chí còn vượt qua tốc độ tiến quân của người Prosen lúc bắt đầu chiến tranh!

"Quân địch quả nhiên đã suy yếu! Rokossovsky là bị quân địch đánh sợ, cho nên mới sợ hãi quân địch như vậy!"

Giọng nói của Maslo Bower phản bác: "Chờ khi nào Tập đoàn quân phía Tây chọc thủng phòng tuyến mà tướng quân nói rồi hãy nói, đừng để đến

lúc đó uổng công tổn thất một lượng lớn binh lực và trang bị, lại không thu được chút thành quả nào!"

Valkov tiểu công tước: "Hừ! Các cậu bất quá chỉ bị lý luận ba hoa của hắn mê hoặc mà thôi!"

Bower: "Nhưng ngài ấy đã đánh thắng trận, còn cha cậu thì sao?"

Valkov tiểu công tước ấp úng, sau đó lập tức nói: "Tuy cha tôi không có, nhưng Myshkin công tước đánh đâu kém gì ngài ấy! Nếu không phải Myshkin công tước ra tay tương trợ, Rokossovsky đã chết ở Olaci rồi!"

Vương Trung: "Tôi biết Myshkin công tước, ông ấy sẽ không bao giờ khoe khoang công lao của mình trước mặt mọi người như vậy. Hơn nữa công lao này là của Myshkin công tước, không phải của cậu, Valkov tiểu công tước, cũng không phải của cha cậu."

Mọi người cùng quay đầu nhìn Vương Trung, sau đó tách ra một con đường như thể Moses rẽ nước biển, để Vương Trung có thể đi thẳng vào giữa đám đông.

Vương Trung nhìn Valkov tiểu công tước: "Tôi hiện tại vẫn cho rằng người Prosen không thể nào từ bỏ phòng tuyến Shostka, bọn họ nhất định sẽ dốc toàn lực để phòng thủ.

"Mà sau khi chúng ta tiến quân hơn hai trăm cây số, kết cấu tổ chức chắc chắn đã rất hỗn loạn, xe tăng cũng sẽ có một bộ phận khá lớn bị trục trặc.

"Cách làm đúng đắn là sau khi tiến đến khu vực kiên cố này thì dừng lại, để quân đội nghỉ ngơi, chờ đến mùa hè năm sau rồi tính đến chuyện phát động tấn công."

Vương Trung dừng lại, nhìn quanh bốn phía.

Valkov tiểu công tước: "Vậy nếu như không dừng lại thì sao?"

Vương Trung: "Lực lượng tấn công sẽ phải chịu thất bại nặng nề, thậm chí có thể sẽ đánh mất một số thành quả phản công. Phái Tốc chiến lấy Tukhachev làm đại diện sẽ phải chịu trách nhiệm cho thất bại thảm hại lần này."

Maslo Bower nói: "Bây giờ thế công mới chỉ vừa mới bắt đầu, nói thất bại thảm hại có phải hơi quá không?"

Vương Trung: "Biết rõ sẽ thất bại, mà còn vì thỏa mãn tư lợi, vì 'cân nhắc về chính trị' mà cố ý phát động tấn công, cho nên mới nói phái Tốc chiến tội ác tày trời."

Vương Trung giơ tay lên, chỉ vào Valkov tiểu công tước: "Bọn họ phải chịu trách nhiệm cho những người lính của chúng ta bị bọn họ hại chết!"

(Hết chương)

Chương 113: Thu được xe tăng Panzer IV Ausf. F

Chiều ngày 7 tháng 12, Vương Trung vừa đến trường đã thấy một chiếc máy kéo kéo theo một chiếc xe tăng dừng trước tòa nhà chính.

Vì văn phòng của Vương Trung ở trên tầng thượng của tòa nhà chính, cho nên đoàn xe của hắn chỉ có thể dừng lại bên cạnh máy kéo và xe tăng.

Vương Trung xuống xe, cẩn thận quan sát một chút liền nhận ra đây là xe tăng Panzer IV Ausf. F, sau khi phiên bản Panzer IV Ausf. F2 được trang bị pháo nòng dài, thì phiên bản F sẽ được đổi tên thành F1.

Vương Trung đưa tay sờ vào tấm giáp phụ được hàn trên giáp trước của xe tăng, khẽ tặc lưỡi —— tấm thép này dày đến 50mm, không biết là do cải tiến trên chiến trường hay là phiên bản Panzer IV Ausf. F của người Prosen được trang bị sẵn một tấm giáp phụ như vậy.

Phiên bản F vốn dĩ đã được tăng cường giáp trước thân xe và giáp trước tháp pháo lên đến 50mm, lại còn được hàn thêm một tấm dày như vậy, e rằng hiện tại hỏa lực chống tăng chủ yếu của quân đội Ant cũng không làm gì được nó.

Dù sao đây cũng là giáp dày 100mm, hơn nữa còn không hoàn toàn là giáp thẳng đứng, giáp trước của Panzer IV tuy có góc nghiêng rất nhỏ, nhưng dù sao cũng vẫn có.

Vương Trung vốn còn nghĩ, sau khi Panzer IV Ausf. F đến tiền tuyến, pháo chống tăng 45mm chắc chắn sẽ không bắn thủng, bây giờ ngay cả pháo chống tăng 76,2mm ở cự ly xa cũng không bắn thủng nổi.

Thắng một bậc về giáp mà còn bị đánh cho thành ra như vậy, nếu thua về giáp thì tình hình sẽ tồi tệ đến mức nào.

Vương Trung đi vòng quanh chiếc Panzer IV Ausf. F vài vòng, lông mày nhíu chặt.

Lúc này đột nhiên có người gọi hắn: "Rokossovsky tướng quân, chỉ là một chiếc xe tăng thôi mà, không đến mức phải cau mày như vậy chứ? Tổng số lượng xe tăng chúng tôi thu được, vẫn không bằng ngài, số lượng tù binh bắt được cũng là ngài nhiều hơn."

Vương Trung có chút mơ màng nhìn về phía phát ra tiếng nói: "Cái gì?"

Người nói chuyện là một viên Thượng tá, trên quân phục có phù hiệu sĩ quan phụ tá, thấy Vương Trung vẻ mặt mơ màng, bèn nói rõ ràng: "Chẳng lẽ là vì chúng tôi cũng thu được xe tăng của quân địch nên ngài mới cau mày sao?"

"Đương nhiên là các anh sẽ thu được xe tăng, tôi cau mày là vì hỏa lực chống tăng hiện có của chúng ta rất khó xử lý thứ này. Nhất là pháo chống tăng 45mm và súng chống tăng PTRD được trang bị với số lượng lớn, về cơ

bản chỉ có thể bắn vào cửa sổ quan sát và khe hở súng máy ở phía trước."

Vương Trung vừa nói vừa đưa tay sờ lên phần giáp trước được hàn thêm giáp phụ của xe tăng.

"Chỉ thu được mỗi một chiếc này thôi sao? Những chiếc khác có được đưa đến Cục Quân khí để tiến hành thử nghiệm bắn phá không?"

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, viên sĩ quan phụ tá lộ vẻ khó xử: "Cái này... chúng tôi chỉ thu được mỗi một chiếc..."

Vương Trung: "Vậy anh đưa đến đây cho tôi làm gì? Mau đưa đến Cục Quân khí để kiểm tra khả năng phòng ngự của nó! Tôi dám chắc chắn đây là phiên bản cải tiến mới nhất của quân địch, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm hiểu rõ khả năng phòng ngự của nó. Kéo đến Cục Quân khí ngay, bảo họ lập tức tiến hành thử nghiệm, kết quả thử nghiệm gửi một bản cho Ủy ban Kiểm tra Quân giới."

Viên sĩ quan phụ tá ấp úng: "Chuyện này..."

Vương Trung: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Kéo đi ngay! Yêu cầu Cục Quân khí hoàn thành việc thử nghiệm chi tiết trong vòng ba ngày, cứ nói là yêu cầu của Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Rokossovsky! Nhanh lên!"

Viên Thượng tá phụ tá ấp úng nói: "Chúng tôi nghĩ có thể ngài muốn trực tiếp tìm hiểu tính năng của xe tăng mới của quân địch trước tiên..."

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi muốn, cho nên mới muốn các anh kéo đến Cục Quân khí để kiểm tra khả năng phòng ngự của nó! Để ở chỗ tôi thì kiểm tra thế nào? Để tôi tự tay kiểm tra sao?"

Tôi đâu có siêu năng lực, giáp trước dày gần 100mm này tôi thật sự bó tay!

Lúc này Vasili lên tiếng: "Họ muốn khoe khoang với ngài đấy, tướng quân. 'Thấy chưa, chúng tôi cũng có thể thu được xe tăng kiểu mới của quân địch', chờ khi họ bắt được tướng, chắc chắn sẽ đưa đến Học viện Quân sự Suvorov cho ngài xem trước, sau đó còn kéo đi diễu hành khắp Yekaterinburg."

Vương Trung thở dài: "Vasili, tôi cố ý không vạch trần, cậu làm vậy thì tôi biết ăn nói thế nào đây?"

"Xin lỗi." Vasili nhún vai: "Lỡ lời."

Lúc này chuông tan học vang lên, học viên ùa ra, đến xem xe tăng Prosen.

Người chuyên ngành chỉ huy xe tăng tinh mắt nhận ra: "Hình như không phải loại chúng ta có ở sân huấn luyện!"

Vương Trung: "Đúng vậy, đây là phiên bản cải tiến mới nhất, cảm ơn Tập đoàn quân phía Tây sau khi thu được đã lập tức đưa đến đây. Nhưng chiếc xe tăng này sắp phải được đưa đến Cục Quân khí để tiến hành thử nghiệm phòng ngự. Vì chuyện này rất cấp bách, cho nên không thể để các bạn lên xe tham quan."

Vừa dứt lời, Bower đã lên tiếng: "Có vẻ như giáp trước của chiếc xe này được hàn thêm một lớp giáp phụ rất dày, còn bản thân giáp có thay đổi gì không ạ?"

Vương Trung: "Chắc là gần giống với loại E, tôi đoán độ dày giáp trước của chiếc xe này gần 100mm."
Học viên chuyên ngành xe tăng xôn xao: "Một trăm mi-li-mét! Vậy chẳng phải dày hơn cả T34 sao?"

"Nhưng xe của địch không có góc nghiêng, phòng hộ vẫn là T34 tốt hơn một chút."

"Tôi từng thấy đầu của KV2, cũng thẳng đứng, biết đâu thứ này phòng ngự chính diện còn tốt hơn đầu của KV2!"

Vương Trung không để ý đến các học viên, mà nói với viên sĩ quan phụ tá kia: "Nhanh chóng kéo đến Cục Quân giới kiểm tra."

Lúc này, tiểu công tước Valkov cười nói: "Sao lại vội vàng kéo xe tăng đi như vậy! Chẳng lẽ vì điều này khiến hình tượng huy hoàng của ngài bị tổn hại sao?"

Vương Trung: "Nếu cậu muốn nghĩ như vậy thì tùy cậu. Thực ra tôi mong muốn có thể nhanh chóng đánh bại Prosen hơn bất cứ ai, cậu xem bên hông tôi đây, đây là đất của quê hương tôi, tôi dùng nó để nhắc nhở bản thân cố thổ chưa khôi phục, tôi còn phải cố gắng.

"Prosen bị đánh tan, tôi còn vui mừng hơn các cậu. Đáng tiếc là đầu óc của tôi mách bảo, tốc chiến tốc thắng là điều không thể."

Tiểu công tước Valkov: "Yên tâm đi, Tập đoàn quân Phía Tây của tướng quân Tukhachev sẽ chứng minh hắn mới là kẻ không có đầu óc! Anh ta rất am hiểu phòng ngự, điều này không sai, nhưng tấn công vẫn là sở trường của ngài Tukhachev, dù sao chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn lấy tấn công làm tiền đề để xây dựng quân đội!"

Vương Trung: "Hy vọng là vậy. Nếu hắn đánh bại Prosen, tôi sẽ đích thân hôn giày của hắn."

Vì biết rõ điều này là không thể, nên Vương Trung mới dễ dàng nói ra lời như vậy.

Tiểu công tước Valkovier dẫn đầu một đám học viên quý tộc lập tức phấn khích: "Một lời đã định!"

"Lúc đó sẽ có trò hay để xem rồi!"

Vương Trung không để ý đến bọn họ, quay đầu nói với viên sĩ quan phụ tá: "Mau kéo xe tăng đi."

Viên thượng tá phụ tá: "Ngài biết tôi là sĩ quan phụ tá của Tukhachev nên mới cố ý nói như vậy phải không?"

Vương Trung kinh hãi: "Hả? Anh là sĩ quan phụ tá của Tukhachev?"

Hắn chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía sau quân hàm của người này có dòng chữ nhỏ "Phụ tá Tukhachev".

Vừa rồi Vương Trung mải nhìn xe tăng, không xem góc nhìn ngoài.

Vương Trung: "Vậy phiền anh chuyển lời đến đại tướng Tukhachev, tôi chờ mong hắn chiến thắng trở về."

Viên thượng tá phụ tá cắn răng, cố gắng nói: "Chúng tôi sẽ!"

————

Quân Prosen, sở chỉ huy Tập đoàn quân Trung ương.

Tư lệnh Tập đoàn quân Kỵ sĩ Asgard số 1, Siegfried. Siegfried bước vào sở chỉ huy, giơ tay chào von Bock: "Thưa Nguyên soái, Tập đoàn quân Kỵ sĩ Asgard số 1 đã tiến vào phòng tuyến Bokoste-Shostka."

von Bock gật đầu: "Rất tốt. Tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9 sẽ hiệp trợ các cậu phòng thủ, quân của tướng Model đã xây dựng công sự phòng ngự trên phòng tuyến nửa tháng rồi, bộ binh của hắn bảo toàn rất tốt, chắc chắn có thể hỗ trợ cho các cậu một cách mạnh mẽ."

Gilles: "Tôi đã thị sát toàn bộ phòng tuyến, dựa vào những kiến trúc bê tông cốt thép, xây dựng nên trận địa vững chắc. Tôi thậm chí còn nghi ngờ, không biết vào cuối tháng 9, những phòng tuyến này đã bị chọc thủng như thế nào."

Nguyên soái von Bock cười nói: "Dù sao thì không phải tướng Ant nào cũng là bức tường sắt của đế quốc. Quân của trung tướng Rokossovsky là đội quân độc nhất vô nhị trong toàn bộ quân đội Ant."

Gilles gật đầu, chuyển chủ đề: "Chúng ta có bao nhiêu thời gian để tổ chức phòng ngự?"

Nguyên soái von Bock cầm lấy cây thước, vừa chỉ tay lên bản đồ vừa nói: "Bọn chúng đã mất mười mấy ngày để chuẩn bị tấn công, còn chúng ta trong mười mấy ngày này cơ bản là đang rút lui. Quân đoạn hậu phụ trách cản bước địch đã kiên quyết, hơn nữa còn chống trả rất hiệu quả.

"Điều này khiến tốc độ tiến quân của bọn chúng thấp hơn so với dự tính của chúng ta, chúng tôi phỏng đoán, thời gian hai bên tiếp chiến trên phòng tuyến là khoảng ngày 10 tháng 12, các cậu có đủ thời gian để dự trữ đạn dược, xây dựng công sự."

Gilles: "Rất tốt, thay tôi gửi lời chào đến các đội quân đoạn hậu."

Nguyên soái von Bock: "Bọn họ đều sẽ nhận được khen thưởng của Hoàng đế Prosen bệ hạ - nếu còn sống trở về."

Gilles: "Rất tốt. Vậy tôi xin phép cáo lui."

Chờ sau khi người của Kỵ sĩ đoàn Asgard rời đi, Tham mưu trưởng của von Bock nói: "Kỵ sĩ đoàn Asgard đã lấy đi toàn bộ xe tăng và pháo chống tăng mới nhất. Nghe nói bọn họ có loại pháo chống tăng PAK 40 mới nhất, là loại sản xuất thử nghiệm, có thể bắn xuyên qua xe tăng T34 và KV từ khoảng cách rất xa."

Nguyên soái von Bock cười khổ một tiếng: "Cứ nghĩ xem tốc độ nhận được trang bị mới của không quân Meyer Đại công tước kìa. Sư đoàn thiết giáp của không quân, trang bị còn tiên tiến hơn cả sư đoàn thiết giáp lục quân của chúng ta, anh tin được không?"

Hoàng đế Prosen vốn thiên vị về các loại binh chủng kỹ thuật, hơn nữa hắn còn thích dùng những binh chủng có hàm lượng kỹ thuật cao như Không quân và Thiết giáp binh để kiềm chế các sĩ quan dòng dõi quý tộc phế thải truyền thống.

Huống hồ Kỵ sĩ đoàn Asgard còn là đội quân cận vệ của Hoàng đế.

Bọn họ nhận được trang bị mới gì cũng không có gì lạ.

Nguyên soái von Bock nhìn bản đồ: "Chỉ cần có thể cản được bọn chúng là được, còn lại không quan trọng!"

————

Vừa lên xe, Gilles đã nói với sĩ quan phụ tá: "Chúng ta sẽ dùng trang bị mới nhất, thực hiện một trận tập kích."

Sĩ quan phụ tá: "Sao chép chiến thuật của Rokossovsky sao?"

"Đương nhiên rồi, chiến thuật hiệu quả thì chúng ta phải học hỏi, lát nữa tôi sẽ đích thân lựa chọn trận địa mai phục, để công binh đào hầm ẩn nấp cho xe tăng. Loại xe tăng thử nghiệm Panzer số 4 F2 trong tay chúng ta có khả năng phòng ngự không được tốt, phải giấu thân xe đi, sau đó dùng pháo 75 mm nòng dài để khai hỏa bắn tan bọn chúng." Gilles nói.

Sĩ quan phụ tá cười khổ nói: "Vậy thì phải sửa chữa xong đống xe tăng thử nghiệm này trước đã."

Vì là loại sản xuất thử nghiệm, lại thêm điều kiện khắc nghiệt của Ant, số xe tăng 4F2 được phân cho Tập đoàn quân Kỵ sĩ Asgard số 1 có đến hơn một nửa vừa đến tiền tuyến đã hỏng hóc.

Tin tốt là, trên phòng tuyến Bokoste-Shostka, tình hình hậu cần của Prosen đã được cải thiện rất nhiều, bọn họ có đủ nhân lực để sửa chữa những chiếc xe tăng này.

Gilles: "Người nước khác đều cho rằng người Prosen chúng ta cứng nhắc, lần này phải để cho người Ant xem chúng ta học hỏi và ứng dụng như thế nào."

Hắn ngừng một chút, hỏi: "Đúng rồi, Rabverd nói Rokossovsky đi đâu rồi?"

Sĩ quan phụ tá: "Rabverd nói hắn ta thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, bị tước đoạt quyền chỉ huy quân đội. Đây là tin tình báo đáng tin cậy từ Cục tình báo."

Gilles cau mày: "Tại sao lại như vậy? Thôi, mặc kệ hắn ta."

(Hết chương)

Chương 114: Tập đoàn quân Phía Tây thất bại

Ngày 9 tháng 12, sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây, 12 giờ 4 phút.

Tukhachev nhìn bản đồ vừa mới cập nhật, liên tục tán thưởng: "Tốt, rất tốt! Tiếp tục tiến quân, tiến quân!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân Phía Tây: "Nhưng chúng ta đã tiến xa như vậy rồi, hậu cần bắt đầu không theo kịp. Từ hôm qua, binh lính đã không có đồ ăn nóng để cung cấp, tất cả đều là lương khô. Đội nấu cơm và đội giặt quần áo đều không theo kịp.

"Hơn nữa, thiết giáp quân cũng báo cáo có rất nhiều xe tăng bị hỏng hóc, không thể không bỏ lại, sáng nay, Tập đoàn quân xung kích số 1 báo cáo xe tăng cần sửa chữa đã lên tới con số 221 chiếc! Bọn họ chỉ còn lại hơn 100 chiếc T34 trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu!

"Hay là chúng ta tạm dừng, chờ hậu cần theo kịp rồi hãy nói tiếp?"

Tukhachev tức giận nói: "Bây giờ thời gian là vàng bạc, lúc bọn chúng tấn công chúng ta, bọn chúng liều mạng tiến lên, khiến quân ta không kịp tổ chức phòng ngự!

"Bây giờ chúng ta phải học theo cách làm của bọn chúng, tiến lên, tiến lên, tiến lên! Rokossovsky nói không sai, tuyến Bokoste đến Shostka quả thật rất thích hợp để phòng ngự, vậy thì chúng ta phải chọc thủng tuyến này trước khi bọn chúng chuẩn bị xong phòng tuyến!"

Tukhachev vung tay, đấm mạnh xuống bản đồ.

"Chọc thủng phòng tuyến! Sau đó để cho tên khốn Rokossovsky kia đến hôn giày của tôi!"

————

Ngày 9 tháng 12, 13 giờ 50 phút, phía đông Shostka, trận địa mai phục thiết giáp của Prosen.

Lữ đoàn thiết giáp số 32 của Sư đoàn Thade thuộc kỵ sĩ đoàn cận vệ Asgard đã tiến vào trận địa được một ngày.

Trang bị của tiểu đoàn này đều là xe tăng thử nghiệm số 4 F2, khi những chiếc xe tăng này vừa được đưa đến tiền tuyến, vẫn còn lớp sơn của nhà máy, đến tiền tuyến mới được đội hậu cần của tiểu đoàn sơn lại thành màu

xám đặc trưng của quân đội Prosen.

Thiếu tá Sheriff, tiểu đoàn trưởng, đang ở trên xe tăng của mình, quan sát tuyến đường sắt ở phía xa, và con đường quốc lộ bên cạnh tuyến đường sắt.

Số hiệu chiến thuật của xe tăng hắn là 201, hiện tại đang đỗ trong hầm ẩn nấp có thể che giấu toàn bộ thân xe.

Toàn bộ hầm ẩn nấp được xây dựng dựa theo bản thiết kế hầm ẩn nấp xe tăng của Rokossovsky được tìm thấy ở Olach, nhưng để tiết kiệm đất đá và tăng tốc độ xây dựng trận địa, kết cấu che chắn hoàn toàn phía trước xe tăng trong bản thiết kế của Rokossovsky đã bị lược bỏ, chỉ giữ lại rãnh thoát nước dùng để giảm bớt ánh lửa và khói bụi khi xe tăng bắn.

Nghe nói, loại xe tăng số 4 F ở tiền tuyến đã được hàn thêm một lớp giáp dày 50 mm, tăng độ dày giáp trước lên đến mức mà T34 cũng không thể bắn xuyên qua, nhưng tiểu đoàn của thiếu tá Sheriff lại không được cải tiến loại này.

Một mặt là do số xe tăng thử nghiệm này vừa mới được đưa đến tiền tuyến, không có thời gian để cải tiến, chỉ kịp sơn lại.

Mặt khác, sau khi lắp pháo 75 mm nòng dài, tháp pháo của số 4 F2 vốn đã rất nặng, để cân bằng trọng tâm của tháp pháo, phía sau còn được gắn thêm một cục u to đùng.

Trong trường hợp này mà còn hàn thêm một lớp giáp dày 50 mm lên trước tháp pháo thì sẽ quá nặng.

Vì vậy, hiện tại, giáp trước tháp pháo của những chiếc xe tăng này vẫn là loại giáp 50 mm nguyên bản của số 4, nếu bị T34 bắn trúng thì có khả năng sẽ bị xuyên thủng.

Cách đối phó của thiếu tá Sheriff và các pháo thủ của hắn là phủ lên trước tháp pháo một lớp lưới ngụy trang, chỉ để lộ nòng pháo và kính ngắm của pháo thủ.

Tuy nhiên, mặc dù bản thân Sư đoàn Thade chưa từng giao chiến với T34, nhưng bọn họ từng tiếp xúc với những thương binh được đưa về, biết được rằng, độ chính xác của T34 ở khoảng cách xa hơn 800 m rất tệ.

Mà hiện tại, khoảng cách giữa trận địa mai phục và con đường quốc lộ là 800 m, tiểu đoàn thiết giáp số 32 chuẩn bị giao chiến với quân địch ở khoảng cách này.

Thiếu tá Sheriff đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý hy sinh 1/3 số xe tăng.

Lúc này, trong radio bỗng nhiên vang lên giọng nói: "Chó săn, Chó săn, đây là Diều hâu, chúng tôi nhìn thấy đội hình thiết giáp của địch đang di chuyển về phía các anh, hiện tại có ít nhất 100 chiếc xe tăng, lặp lại, có ít nhất 100 chiếc."

Thiếu tá Sheriff cầm lấy micro, bật chế độ phát: "Diều hâu, Diều hâu, đây là Chó săn. Bữa tối của chúng tôi đã được chuẩn bị xong, lặp lại, bữa tối của chúng tôi đã được chuẩn bị xong."

"Diều hâu rõ, chúng tôi đã ném 2 quả bom nhỏ, không có kết quả gì, dựa vào các anh đấy."

"Cảm ơn đã báo." Thiếu tá Sheriff đặt micro xuống, cầm lấy còi thổi một hồi dài hai hồi ngắn, sau đó hét lớn: "Báo động chiến đấu!"

Những tên lính tăng đang chơi bài và khoác lác trên trận địa vội vàng nhảy lên xe tăng, chui vào trong xe một cách thành thạo.

Bộ binh yểm trợ xe tăng cũng hành động theo.

Tiểu đoàn bộ binh đi cùng tiểu đoàn thiết giáp số 32 có tên là "Tiểu đoàn bộ binh đi cùng số 57", là một đơn vị chuyên nghiệp.

Hơn nữa, vì là bộ binh thuộc Sư đoàn Thade, trang bị của tiểu đoàn này vô cùng sang trọng, có đến 12 khẩu pháo cối 50 mm, 4 khẩu pháo cối 82 mm, cùng 8 khẩu pháo bộ binh 75 mm và 2 khẩu pháo tự hành Bison 150 mm.

Chưa đầy 10 phút sau, toàn bộ trận địa đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả mọi người đều đang đợi đội hình thiết giáp của Ant xuất hiện.

Tuy nhiên, âm thanh đầu tiên truyền đến lại là tiếng động cơ trên bầu trời. Một chiếc máy bay trinh sát FW189 với tạo hình kỳ lạ gào thét bay qua trận địa mai phục. Phi công dường như đang tìm kiếm trận địa mai phục của Prosen bên dưới, nhưng kết quả là không nhìn thấy. [nguyên tác quả thực là FW189, nhưng mà máy bay này lại của phía quân Prosen, thật khó hiểu~]

Thiếu tá Sheriff có chút đắc ý, dù sao thì lớp ngụy trang của tiểu đoàn hắn là do chính tay hắn chỉ huy.

Tuy rằng, bộ máy tuyên truyền của Prosen suốt ngày ra rả "Người lính Prosen vĩ đại giống như loài chim ưng kiêu ngạo, không bao giờ che giấu bản thân", nhưng những đơn vị dày dặn kinh nghiệm của Prosen chưa bao giờ xem thường việc ngụy trang.

Không lâu sau khi chiếc máy bay trinh sát bay qua, từ phía đông vọng đến tiếng động cơ gầm rú.

Thiếu tá Sheriff nhìn về phía đông, quả nhiên nhìn thấy những làn bụi tuyết trắng xóa bốc lên cao.

Thiếu tá Sheriff chỉnh lại huy chương Thập tự Sắt hạng hai trên cổ áo, thầm nghĩ hôm nay chính là ngày mình nhận được huy chương hạng nhất.

Hắn nhìn về phía đội quân của mình.

Lúc này, để tránh đánh rắn động cỏ, toàn bộ đội quân đều duy trì im lặng vô tuyến điện. Nhưng thiếu tá Sheriff đã phân công mục tiêu cho 20 chiếc xe tăng Panzer số 4 F2 trên trận địa mai phục.

Số xe tăng còn lại của tiểu đoàn được giấu trong rừng cây phía sau trận địa mai phục, làm đội dự bị.

Không biết vì sao, thiếu tá Sheriff luôn cảm thấy hôm nay sẽ không cần dùng đến đội dự bị.

Đáng tiếc là, cho dù là Sư đoàn Thiết giáp Thade được ưu tiên bổ sung, cũng chỉ nhận được 20 chiếc xe tăng thử nghiệm Panzer số 4 F2. Muốn trang bị rộng rãi Panzer số 4 F2, có lẽ phải đợi đến tháng 3 năm sau.

Nếu như trước chiến dịch Bão tháng Mười đã được trang bị rộng rãi Panzer số 4 F2, thì có lẽ Tập đoàn quân Trung tâm đã đánh vào Yekaterinburg rồi.

Cuối cùng thì thiếu tá Sheriff cũng nhìn thấy đội hình thiết giáp của quân địch.

Trước đây, Sheriff chỉ nghe nói người Ant thích để bộ binh ngồi lên xe tăng, bây giờ hắn tận mắt chứng kiến: trên chiếc T34 dẫn đầu có đến 7, 8 tên bộ binh đang ngồi.

Xem ra, người Ant quả thật rất thiếu xe bọc thép chở quân, chỉ có thể để bộ binh ngồi trên xe tăng để cơ động.

Ngược lại, bộ binh đi cùng tiểu đoàn 32, mỗi đại đội đều được trang bị 12 đến 15 chiếc xe bọc thép chở quân, căn bản không cần phải ngồi trên xe tăng để chiến đấu.

Thiếu tá Sheriff không ngừng dùng ống nhòm để quan sát đội hình thiết giáp của Ant, nhìn thấy chiếc xe tăng dẫn đầu đi qua một tấm biển báo ven đường - đây là vật đánh dấu bắt đầu khu vực mai phục.

Vị trí mai phục của xe tăng của thiếu tá Sheriff vừa vặn cách tấm biển báo này 800 m.

Quân Ant hoàn toàn không phát hiện ra quân Prosen chỉ cách có 800 m, tất cả đám bộ binh trên xe tăng đều tập trung nhìn về phía tây, toàn bộ sự chú ý đều dồn vào Shostka phía trước.

Thiếu tá Sheriff kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi chiếc xe dẫn đầu của quân Ant sắp sửa rời khỏi khu vực mai phục, hắn mới ra lệnh qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Bắn!"

Pháo thủ lập tức khai hỏa, viên đạn giống như một tia chớp, bắn trúng vào phía trên bánh xe của chiếc T34 vừa đi qua tấm biển báo.

Học viện Khoa học Prosen đã tháo dỡ và nghiên cứu kỹ lưỡng những chiếc xe tăng T34 tịch thu được, biết rằng đạn dược của T34 đều được đặt trên sàn xe, pháo thủ nhắm vào vị trí này, chính là nhắm vào kho đạn của T34.

Chớp mắt một cái, chiếc T34 đã nổ tung, tháp pháo cùng với đám bộ binh ngồi trên xe bị hất văng lên trời, máu thịt văng tung tóe, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Những kíp xe mai phục khác cũng đồng loạt khai hỏa, bắn trúng những chiếc xe dẫn đầu đội hình, biến chúng thành những quả cầu lửa.

Vì số lượng quân địch quá đông, thiếu tá Sheriff không đợi toàn bộ bọn chúng tiến vào khu vực mai phục mới khai hỏa, hiện tại vẫn còn khoảng 30 chiếc T34 bị chặn lại ở bên ngoài.

Sheriff lớn tiếng ra lệnh: "Xoay tháp pháo 30 độ về bên phải, toàn bộ đều là địch, tự do khai hỏa!"

Vừa dứt lời, pháo thủ lại bắn thêm một phát, bắn trúng một chiếc T34, biến nó thành một cỗ quan tài rực lửa.

Pháo thủ: "Nạp đạn! Nạp đạn nhanh! Địch còn mấy chục chiếc nữa kìa!"

Ngay lập tức, phát thứ ba được bắn ra, lại một chiếc T34 bị biến thành cỗ quan tài rực lửa.

Lúc này, thiếu tá Sheriff mới cảm thấy nghi ngờ: "Chuyện gì vậy? Sao bọn chúng đến giờ vẫn chưa phát hiện ra vị trí của chúng ta?"

Trong ống nhòm của hắn, đám T34 bắt đầu bắn về phía hỏa điểm súng máy của bộ binh, bắn về phía trận địa pháo cối của tiểu đoàn bộ binh, nhưng không có một chiếc nào nhắm bắn về phía trận địa mai phục thiết giáp cách đó 800 m.

Thiếu tá Sheriff còn đang ngạc nhiên thì pháo thủ của hắn đã bình tĩnh bắn cháy 10 chiếc T34.

Trong lúc hỗn loạn, đám T34 của Ant bắt đầu rút lui.

Thiếu tá Sheriff hủy bỏ lệnh im lặng vô tuyến điện: "Thiết giáp 3, 4, 5, 6, xung phong, xung phong! Toàn bộ đội hình xung phong, địch muốn chạy! Bắn gãy xích, khóa chặt tháp pháo của chúng! Nhanh lên!"

"Rõ thưa tiểu đoàn trưởng!"

Lực lượng còn lại của tiểu đoàn thiết giáp số 32 ồ ạt lao ra, vòng qua trận địa mai phục, lao về phía đội hình xe tăng đang tháo chạy của Ant.

Thiếu tá Sheriff: "Chúng ta cũng xung phong. Toàn bộ số F2, lùi lại, rời khỏi hầm! Tự do truy kích!"

Chiếc xe tăng số hiệu 201 của thiếu tá Sheriff gầm rú một tiếng, lùi ra khỏi hầm ẩn nấp.

Thiếu tá: "Rẽ trái! Phía trước không có hố, tiến lên, tiến lên! Tìm kiếm vị trí bắn tốt hơn! Tiêu diệt bọn chúng!"

————

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây của Ant.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây. Cái gì? Bao nhiêu chiếc?"

Tukhachev đang xem bản đồ bỗng quay người lại, nheo mắt nhìn tham mưu trưởng.

Mà hai mắt của tham mưu trưởng trợn tròn như chuông đồng.

Cuối cùng, ông ta đặt điện thoại xuống, nhìn về phía Tukhachev.

"Thưa ngài Tư lệnh", tham mưu trưởng nói, "Tập đoàn quân xung kích số 1 báo cáo, bị địch phục kích, tổn thất... tổn thất 103 chiếc xe tăng T34, hiện tại bọn họ chỉ còn 7 chiếc T34 có thể di chuyển."

"Cái gì?" Tukhachev suýt nữa thì ngã nhào, phải chống hai tay xuống bàn mới đứng vững được: "Bọn chúng lấy đâu ra quân đội?"

"Không rõ, lực lượng tiên phong của Tập đoàn quân xung kích số 1 đã bị đánh tan, không bắt được tù binh."

Tukhachev ngồi phịch xuống ghế.

Sau đó, chiếc ghế gãy krak một tiếng, suýt chút nữa thì làm nứt đôi mông của đại tướng Tukhachev.

(Hết chương)

Chương 115: Sự hy sinh cần thiết

Chiều ngày 9 tháng 12, Yekaterinburg, Học viện Quân sự Suvorov, giảng đường số 1.

Hầu hết các công trình kiến trúc của Ant đều rất rộng lớn, như thể cố tình thể hiện sự rộng lớn của lãnh thổ.

Giảng đường này cũng vậy.

Giảng đường này chứa toàn bộ học viên của ba khóa chuyên ngành chỉ huy xe tăng, và gần 200 sĩ quan chỉ huy tuyến đầu được điều đến để bồi dưỡng, chuẩn bị tiếp nhận những vị trí chỉ huy cấp cao hơn.
Ngoại trừ những người chiếm cứ vị trí trong phòng, còn có số lượng người không rõ treo ở trên cửa sổ.

Vốn dĩ mùa đông mở cửa sổ là một chuyện vô cùng ngu ngốc, nhưng đám đông chen chúc cửa sổ đến mức nước chảy không lọt, ngược lại khiến trong phòng học ấm áp lên.

Vương Trung đang giảng giải cho mọi người về phòng ngự tác chiến của mình trên bục giảng.

"Ngày thứ hai sau trận chiến Olaci, chúng ta đã từ bỏ một số trận địa đã từng chiếm đoạt nhiều lần vào ngày đầu tiên, những trận địa này đã được

thiết kế tỉ mỉ, không có lợi cho việc ngăn cản hỏa lực từ trận địa pháo binh của chúng ta.

"Sau khi dụ dỗ kẻ địch tiến vào những trận địa này, dùng hỏa lực tập kích đại lượng sát thương kẻ địch, ngược lại so với cố thủ ở trận địa thu được hiệu quả tốt hơn.

"Nhưng chúng ta có thể tiến hành tác chiến phòng ngự như vậy, là bởi vì chúng ta xây dựng một trận địa phòng ngự tương đối sâu."

Vương Trung hướng tất cả thành viên biểu diễn trận địa phòng ngự hắn xây dựng xung quanh Olaci.

"Nhìn này, đây là trận địa phục kích ngày đầu tiên của chúng ta, đây là trận địa ngày thứ hai —— mặc dù trận địa của chúng ta đã lui về phía sau, nhưng chúng ta vẫn bảo tồn lực lượng của mình, đồng thời sát thương đại lượng địch nhân.

"Tiếc là xung quanh Olaci nhiều không gian như vậy, không thể bố trí trận địa phòng ngự sâu hơn. Ngoài ra binh lực và hỏa lực của chúng ta cũng không cho phép chống cự..."

Lúc này Vasili đột nhiên chen qua một đám người chặn ở cửa, đi vào phòng: "Tướng quân, không xong rồi!"

Hắn đi tới bên tai Vương Trung nhẹ giọng thì thầm: "Quân đoàn đột kích số 1 ở phía đông Shostka bị phục kích, tổn thất hơn một trăm chiếc xe tăng."

Vương Trung lập tức trừng to mắt: "Bao nhiêu chiếc?"

Vasili: "Hơn một trăm chiếc, tất cả đều là T34 vừa mới sản xuất chưa lâu."

Vương Trung trong nháy mắt nghĩ đến các đồng bào chết thảm trong xe tăng.

Khóe miệng hắn hơi co quắp, buông thước dạy học xuống, nói với các học viên chật ních phòng học: "Xin lỗi. Cho tôi bình tĩnh một chút."

Nói xong hắn xoay người đối mặt bảng đen vẽ biểu đồ chiến tuyến, nện một quyền vào bảng đen.

Tuy rằng chuyện như vậy đã trải qua vô số lần, tương lai có thể còn trải qua vô số lần, nhưng hắn vẫn không có cách nào quen được.

Khó khăn lắm mới bình phục tâm tình, Vương Trung quay đầu hỏi Vasili: "Sao có thể tổn thất lớn như vậy? Kẻ địch trang bị pháo chống tăng kiểu mới rồi sao?"

Đến lúc này hắn còn tưởng rằng là chiến quả của pháo chống tăng PAK 40.

Vasili vẻ mặt nghiêm túc: "Binh sĩ chạy về báo cáo, nhìn thấy xe tăng Prosen được trang bị pháo nòng dài cỡ lớn."

Vương Trung kinh hãi, vội vàng hỏi: "Nhìn rõ ràng kiểu dáng chưa? Là số 4 mà chúng ta đã gặp, hay là kiểu xe tăng mới hình hộp hơn?"

Trên lý thuyết, tháp pháo của Tiger và Panzer IV không thể nào nhìn lầm, nhưng tình hình trên chiến trường hỗn loạn như vậy, lại bị phục kích, không nhìn rõ cũng là chuyện bình thường.

Vasili lắc đầu: "Không thấy rõ ràng, chỉ biết là pháo nòng dài. Có người chạy về nói là số 3 lắp pháo nòng dài, cũng có người nói là số 4."

Vương Trung tặc lưỡi, hắn lập tức nghĩ đến có thể tìm không quân hỗ trợ, phái máy bay đi trinh sát, sau đó để máy bay duy trì liên lạc với mặt đất.

Nhưng ngay sau đó, hắn nghĩ rằng không quân không phải là quân dưới trướng của mình, cho nên dù có giữ liên lạc vô tuyến, cũng không thể thu được tầm nhìn của phi công.

Kết quả vẫn chỉ có thể dựa vào ảnh chụp trinh sát trên không.

Vương Trung: "Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ Tư lệnh Không quân."

Vasili: "Ngài đi cũng vô dụng, hiện tại không quân của chiến khu thuộc về Tập đoàn quân Tây chỉ huy. Ngài phải trực tiếp đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây."

Vương Trung: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây hiện tại ở đâu?"

Vasili: "Đây là bí mật quân sự, tôi cũng không biết."

Vương Trung chửi thầm một câu, hạ lệnh: "Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ Thống soái, hỏi một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Tôi đã nói cho bọn họ biết kẻ địch có thể bố trí phòng tuyến ở đâu, vì sao bọn họ vẫn đâm đầu vào như vậy, còn là bị phục kích!

"Tiền tuyến trinh sát đâu? Thật sự là không thể hiểu nổi!"

Vương Trung nói xong, quay đầu nói với các học viên: "Tan học! Tự mình tiêu hóa nội dung bài giảng hôm nay."

Nói xong hắn đi về phía cửa phòng học, các bạn học chặn ở cửa như thủy triều rút xuống nhường đường.

Vương Trung vừa ra khỏi phòng học, liền thấy tiểu công tước Valkov dẫn theo một đám công tử bột ở ngoài cửa, vừa thấy hắn liền cười nói: "Tướng quân Rokossovsky, chuẩn bị đi liếm giày của Nguyên soái Tukhachev sao?"

Vương Trung: "Vừa rồi, quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1 bị kẻ địch phục kích, toàn quân tiên phong bị diệt, tổn thất hơn 100 chiếc xe tăng T34."

Biểu cảm của tiểu công tước Valkov cứng đơ.

Vương Trung không để ý tới hắn, trực tiếp quay đầu đi, không ngờ vừa bước một bước, tiểu công tước liền hô to: "Ông có phải rất vui vẻ không! Nhưng mà quân địch chỉ là phục kích thành công mà thôi, cũng không phải

thật sự chặn được Tập đoàn quân Tây!"

Vương Trung mạnh mẽ xoay người, một cái tát giáng vào mặt tiểu công tước, đánh hắn đụng vào tường.

Không thể không nói, thể trạng của vị tiểu công tước này ở Ant đúng là thuộc dạng "thân nhẹ như yến".

Vương Trung: "Một trăm chiếc xe tăng bị phá hủy, mấy trăm chiến sĩ hy sinh, bất cứ ai nghe được tin tức này mà vui vẻ thì kẻ đó nhất định là gián điệp Prosen! Ví dụ như cậu, phản ứng đầu tiên của cậu là tôi nghe được tin tức này sẽ vui vẻ! Điều này chứng tỏ cậu căn bản không coi trọng sinh mạng của mấy trăm người lính đã hy sinh.

"Những kẻ như cậu mà sau này chỉ huy quân đội thì chắc chắn sẽ gây ra thương vong nặng nề. Tôi cho rằng cậu không đủ tư cách làm quân nhân, vì vậy với tư cách là Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov, tôi tuyên bố khai trừ quân tịch cậu! Cút đi, đồ ngu ngốc!"

Nói xong Vương Trung xoay người, nói với thẩm phán đứng bên cạnh: "Tiểu công tước Valkov tuyên truyền phản động, vu khống tôi. Lý do này đủ để bắt hắn ta chứ?"

Vị thẩm phán cười nói: "Đương nhiên. Vừa rồi hắn ta dám vu khống anh hùng bảo vệ Yekaterinburg là ngài, nói ngài nghe được tin tức quân địch chiến thắng là vui mừng, đây là lời vu khống hết sức ác ý, phải bắt hắn ta về điều tra!"

Tiểu công tước Valkov lập tức kêu gào: "Không! Không! Tôi không có ý đó! Tôi đáng chết! Tôi lỡ lời!"

Hắn ta vừa nói vừa tự tát vào mặt mình.

Vị thẩm phán lập tức xông lên, giữ chặt tay hắn ta, còng tay hắn ta lại: "Chúng tôi đều nghe thấy, hơn nữa còn có nhiều học viên làm chứng! Cậu đã vu khống tướng quân Rokossovsky! Có gì thì đến nhà giam của tòa án rồi khai báo!"

"Không! Không! Tôi sai rồi, tôi... Cha tôi còn đang chiến đấu ở tiền tuyến, hai người không thể bắt tôi như vậy! Ít nhất phải đợi cha tôi trở về từ tiền tuyến!"

Hai vị thẩm phán kéo tiểu công tước đi.

Vương Trung bỗng nhiên chú ý tới, quần quân trang của tiểu công tước hình như có chút ẩm ướt. Hiện tại đang là mùa đông, quần áo của mọi người đều rất dày, bên ngoài mà đã thấm nước thì bên trong chắc chắn là ướt hết rồi.

Nhưng Vương Trung lại không vui nổi.

Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng ngăn chặn Tập đoàn quân Tây, để cho bọn họ dừng lại chỉnh đốn, không nên lãng phí binh lực trên phòng tuyến

của quân địch.

————

Một tiếng sau, đoàn xe của Vương Trung đã đến trước cổng chính Cung điện Mùa hè.

Vì Vương Trung không báo trước với Bộ Thống soái là mình sẽ đến nên không có ai ra đón.

Vương Trung trực tiếp xông vào trong.

Lính gác của Cung điện Mùa hè cơ bản đều nhận ra Vương Trung, cho nên chỉ kiểm tra giấy tờ qua loa rồi cho qua.

Vương Trung đi thẳng đến phòng bản đồ của Bộ Thống soái, chưa kịp đẩy cửa thì Belinsky đã đẩy cửa bước ra.

Belinsky: "Tôi vừa nghe nói cậu đến là ra ngay."

Vương Trung: "Ông không cần ngăn cản tôi, hãy mau ra lệnh cho Tập đoàn quân Tây dừng lại!"

Belinsky: "Sau đó bọn họ sẽ đổ hết trách nhiệm không thể đánh bại hoàn toàn quân Prosen lên đầu cậu. Không, tôi phải ngăn cản cậu, không thể để cậu phá hủy cơ hội quét sạch phái Tốc Thắng trong quân đội.

"Sau khi đám người Tukhachev thất bại thảm hại, chúng ta có thể nhân cơ hội đó mà nhổ cỏ tận gốc. Trong số đó có không ít là quý tộc."

Vương Trung: "Vậy còn những người lính đã hy sinh thì sao? Chỉ vì mục đích đó mà để họ hy sinh vô ích sao?"

Belinsky nhìn chằm chằm vào Vương Trung, vẻ mặt cứng như thép: "Đúng, đó là cái giá phải trả.

"Cậu phải hiểu một điều, không chỉ có các tướng lĩnh cấp cao mong muốn chiến thắng nhanh mà ngay cả những người lính cũng nghĩ như vậy. Phải để cho bọn họ nếm mùi thất bại thì mới tỉnh ngộ.

"Trước đây tôi đã bảo cậu viết một bài báo trình bày chi tiết suy nghĩ của mình, cậu đã viết xong chưa?"

Vương Trung: "Tôi viết xong rồi, bài báo có tiêu đề "Phản bác phái đầu hàng và phái Tốc Thắng, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đấu trường kỳ gian khổ với quân Prosen", tôi cũng đã giao cho ông rồi! Nhưng ông không cho đăng!"

Belinsky: "Thời cơ chưa thích hợp, lúc đó mà đăng thì chỉ khiến mọi người phản cảm. Mười mấy ngày nữa, sau khi Tập đoàn quân Tây bị đánh bại hoàn toàn thì sẽ đăng bài báo đó.

"Lúc đó, mọi người sẽ coi bài báo của cậu là tư tưởng chỉ đạo cho cuộc chiến này. Tôi đã đọc bài báo đó rồi, viết rất hay, đủ sức gánh vác trách nhiệm này!"

Vương Trung thầm nghĩ, tất nhiên là hay rồi vì tôi sao chép mà, hơn nữa với kiến thức nông cạn của tôi thì chắc chỉ sao chép được 1/10 công lực của bản gốc thôi.

Sau khi hiểu rõ ý đồ của Belinsky, Vương Trung vẫn cảm thấy bất đắc dĩ: "Những người lính đó... không thể tránh khỏi những tổn thất này sao?"

Belinsky: "Nếu như đánh thủng được phòng tuyến của quân địch thì sao?"

Vương Trung: "..."

Belinsky: "Cậu cũng không thể đảm bảo 100% là không có khả năng đó, đúng không? Vì vậy tôi cho rằng, không thể tránh khỏi những tổn thất này."

Vương Trung im lặng.

Thái độ của Belinsky rất kiên quyết.

Hơn nữa, Vương Trung cũng cảm thấy ông ta nói có lý, từ trên xuống dưới đều có tư tưởng Tốc Thắng, vậy thì chỉ có thể để cho hiện thực đánh thức bọn họ.

Belinsky chuyển chủ đề: "Đúng rồi, tôi đã xem qua nội dung cậu giảng dạy ở trường quân sự. Rất tốt. Nghe nói cậu đang soạn thảo tài liệu về việc thành lập sư đoàn hỗn hợp tinh nhuệ theo mô hình của Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1?"

Vương Trung: "Vâng, kế hoạch của tôi là thành lập hai sư đoàn theo mô hình của Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1, ba sư đoàn sẽ được biên chế thành một quân đoàn cơ động, cung cấp đầy đủ hậu cần và huấn luyện bài bản.

"Sau đó sẽ đưa quân đoàn này đến những vị trí quan trọng, do tôi trực tiếp chỉ huy."

Thực ra ý tưởng này của Vương Trung giống với game "Hearts of Iron", khi chơi game này thì thường có rất nhiều sư đoàn bộ binh yếu và một số sư đoàn tinh nhuệ.

Người chơi Hearts of Iron thường gọi sư đoàn tinh nhuệ này là "Gundam", ý nói những sư đoàn này giống như robot Gundam trong bộ anime "Mobile Suit Gundam", chém nát quân địch như chém rau củ.

Belinsky gật đầu: "Tốt, ý tưởng này rất hay."

Vương Trung: "Ước gì tôi có thể chỉ huy không quân, chỉ huy một hai trung đoàn tiêm kích cơ và cường kích cơ thì tốt biết mấy."

Belinsky: "Vậy chẳng phải cậu thành Tư lệnh Tập đoàn quân rồi sao? Tập đoàn quân chỉ có ba sư đoàn... Không, cho dù Hoàng đế muốn thành lập một Tập đoàn quân như vậy thì cũng sẽ bị phản đối kịch liệt. Cậu nên tranh thủ tạo mối quan hệ tốt với không quân, giống như ở Shostka, tuy rằng bọn họ không thuộc quyền chỉ huy của cậu nhưng vẫn nghe theo lệnh

của cậu."

Vương Trung thầm nghĩ đúng là như vậy, nhưng hệ thống của tôi không công nhận bọn họ là quân của tôi nên không cho tôi tầm nhìn!

Haizz, Belinsky nói cũng đúng, trước mắt nên linh hoạt một chút, nhận được sự chi viện từ không quân. Đợi sau này khi nào quân đoàn cơ động của tôi đánh đâu thắng đó thì sẽ chỉ huy Tập đoàn quân.

Vương Trung đang định nói chuyện khác với Belinsky thì cửa phòng bất ngờ mở ra. Olga tự tay mở cửa, vừa nhìn thấy Vương Trung đứng ở cửa thì mỉm cười rạng rỡ: "Alyosha! Anh đến rồi, mau vào đây giúp tôi, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Belinsky kéo áo Vương Trung: "Nhớ lời tôi dặn."

Vương Trung gật đầu.

Olga bước lên, nắm tay Vương Trung kéo vào phòng, kéo đến trước tấm bản đồ lớn.

Olga: "Vừa rồi quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1 bị phục kích, tổn thất hơn 100 chiếc xe tăng! Bây giờ phải làm sao, Alyosha! Anh là chuyên gia, anh nói xem!"

(Hết chương 115)

Chương 116: Tôi và Bệ hạ diễn kịch

Vương Trung vội vàng rút tay khỏi tay Olga, nghiêm túc phê bình: "Khi quân đội đang chịu tổn thất nặng nề như vậy, tuyệt đối Bệ hạ không được tỏ thái độ vui mừng ở nơi công cộng."

Olga vội vàng ngừng cười, cúi đầu: "Xin lỗi, tôi biết lỗi rồi."

Các sĩ quan trong phòng họp nhìn nhau, ngạc nhiên.

Vương Trung cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có phần không ổn, dễ gây ra hiểu lầm nên vội vàng nói: "Tôi chỉ là một người thần tử đưa ra kiến nghị, cảm ơn Bệ hạ rộng lượng."

Olga muốn cười nhưng phải cố nhịn, nghiêm nghị đáp lời: "Anh nói đúng, cho dù kiến nghị chính đáng đến đâu mà được đưa ra với thái độ không đúng mực thì tôi cũng sẽ không cân nhắc.

Tiếp đó, cô xoay người, bước đến trước bản đồ: "Anh có ý kiến gì về tình hình hiện tại không?"

Vương Trung liếc nhìn Belinsky.

Nếu như bây giờ mình đề nghị đình chỉ tấn công, cho quân đội nghỉ ngơi chỉnh đốn thì kế hoạch quét sạch phái Tốc Thắng của Belinsky sẽ thất bại.

Vì Olga nhất định sẽ nghe theo lời khuyên của mình.

Vương Trung nhìn Olga, hắn nhận ra ánh mắt của cô gái rất trong sáng, không hề giống như đang lo lắng cho tình hình chiến sự.

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra: Cô nàng này diễn kịch từ lúc mở cửa, tất cả những hành động vừa rồi đều là để dọn đường đưa mình lên làm Hoàng phu.

Làm sao cô ấy có thể không hiểu là phải nhân cơ hội này để dập tắt phái Tốc Thắng?

Không thể nào!

Thế là Vương Trung nói: "Tôi đã nói rồi, quân Prosen sẽ thiết lập phòng tuyến ở khu vực Bokoste-Shostka, nhưng Tập đoàn quân Tây hoàn toàn không coi trọng lời khuyên của tôi nên mới dẫn đến thất bại thảm hại như vậy!

"Tôi đề nghị sau khi đẩy chiến tuyến đến khu vực Bokoste-Shostka thì toàn quân dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ mùa đông trôi qua. Lần tấn công tiếp theo của chúng ta sẽ là vào tháng 4, tháng 5 năm sau, lúc đó mùa xuân đã kết thúc, mặt đất không còn lầy lội..."

"Không!" Olga giả vờ tức giận, "Sao có thể để đến tháng 4, tháng 5 năm sau mới tấn công? Lúc đó quân Prosen đã khôi phục lại sức mạnh rồi! Ý tôi là anh có cách nào để trong tháng này đột phá phòng tuyến của bọn chúng không? Tukhachev đã vỗ ngực cam đoan là có thể đẩy chiến tuyến đến biên giới, giành lại những vùng đất đã mất!"

Đúng như tôi dự đoán!

Tukhachev không có mặt ở đây nhưng người thay thế ông ta, Quyền Tổng tham mưu trưởng Boris lại lộ vẻ mặt đau khổ. Với kinh nghiệm non kém của mình, Vương Trung đoán rằng vị nguyên soái này biết rõ là không thể đột phá được phòng tuyến của quân địch, nếu cố chấp tấn công thì sẽ gây ra thương vong nặng nề.

Tuganev lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, có vẻ như ông ta rất hy vọng Vương Trung có thể ngăn cản phái Tốc Thắng, không để bọn họ hy sinh vô ích.

Bản thân Vương Trung cũng muốn ngăn cản phái Tốc Thắng, hắn là người đã từng chiến đấu ở tiền tuyến, những người lính ở tuyến đầu đều là anh em, đồng chí của hắn.

Nhưng Belinsky nói đúng, từ trên xuống dưới đều có tư tưởng Tốc Thắng, tất cả đều đang ở trong trạng thái chủ quan, tự mãn, phải để cho bọn họ nếm trải thất bại thì mới có thể tỉnh ngộ.

Điều mà Vương Trung có thể làm là giảm thiểu thương vong cho quân đội.

Vương Trung: "Nếu Bệ hạ đã tin tưởng Tukhachev thì tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng mà..."

Hắn ngừng lại, nhìn Olga.

Olga lập tức hiểu ý, nói: "Anh có thể đưa ra những đề nghị về chiến thuật."

Vương Trung: "Vậy tôi đề nghị không nên vội vàng tấn công vào những vị trí được phòng thủ kiên cố, nên dùng trinh sát binh để quét sạch khu vực phía trước, chờ bộ binh, công binh và đặc biệt là pháo binh tiếp cận sau đó mới tấn công."

Olga: "Tốt! Đề nghị này rất hợp lý, tôi sẽ chuyển lời đến Nguyên soái Tukhachev. Anh còn đề nghị gì nữa không?"

Vương Trung suy nghĩ một lúc, hình như hắn cũng không còn đề nghị nào khác, tấn công vào vị trí phòng thủ kiên cố chắc chắn sẽ phải trả giá bằng máu.

Hồi cuối tháng 9, đầu tháng 10, khi Vương Trung xây dựng phòng tuyến ở sông Desna, quân Prosen tinh nhuệ cũng phải trả giá bằng thương vong rất lớn mới có thể công phá được.

Đó là bởi vì Gilles đã tạm dừng tấn công, chuyển sang sử dụng chiến thuật công thành. Nếu không thì thương vong của quân Prosen còn cao hơn nữa.

Ít nhất là gấp đôi.

Còn quân Ant có trình độ huấn luyện kém hơn mà tấn công thì có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ thảm khốc đến mức nào.

Vương Trung thở dài: "Không còn gì nữa. Tấn công vào phòng tuyến của quân địch chắc chắn sẽ gây ra thương vong rất lớn, Nguyên soái Tukhachev nên chuẩn bị tinh thần gánh vác trách nhiệm."

Olga: "Tôi tin là ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng. Alyosha, anh..."

Vương Trung: "Bệ hạ, xin hãy gọi chức vụ hoặc quân hàm của tôi khi đang làm việc."

Olga thoáng lộ vẻ mặt "bị nhìn thấu", sau đó nghiêm nghị đáp: "Anh nói đúng, Trung tướng Aleksei Konstantinovich. Vậy anh vội vàng đến đây chỉ để nói những điều này sao?"

Vương Trung: "Tôi đến đây là vì hai lý do, một là để yêu cầu đình chỉ tấn công nhưng đã thất bại. Lý do thứ hai có liên quan đến chuyên môn xe tăng của tôi."

Khoan đã, hình như mình là tướng lĩnh bộ binh, thôi kệ, hiện tại sẽ không có ai thắc mắc về chuyện này.

Vương Trung: "Lý do thứ hai, tôi cần phải biết loại xe tăng nào đã phục kích quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1. Tôi nghe nói loại xe tăng này được trang bị pháo nòng dài."

Nguyên soái Boris lên tiếng: "Đúng là có báo cáo như vậy từ tiền tuyến, chúng tôi đã yêu cầu Tập đoàn quân Tây xác minh. Ngày mai sẽ có ảnh

chụp trên không."

Vương Trung: "Hy vọng là có xe tăng thật."

Nguyên soái Boris: "Chờ chúng ta chọc thủng phòng tuyến của bọn chúng thì sẽ có xe tăng thật."

Vương Trung gật đầu: "Cảm ơn các chiến sĩ của Tập đoàn quân Tây."

Nguyên soái Boris gật đầu.

Olga hỏi Vương Trung: "Loại xe tăng đó có ảnh hưởng lớn đến vậy sao?"

"Rất lớn, Bệ hạ, chúng có thể bắn xuyên giáp T34 từ khoảng cách xa, sức công phá rất lớn. Điều này chứng tỏ sau khi chạm trán với T34 vào tháng 6, quân Prosen đã ngay lập tức yêu cầu bộ phận nghiên cứu phát triển chế tạo loại xe tăng mới có thể đối phó với T34. Giờ thì loại xe tăng này đã được đưa ra tiền tuyến, tốc độ của bọn chúng thật đáng kinh ngạc." Vương Trung nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.
Bên Trái Đất, 4F2 là tháng ba năm thứ hai mới xuất hiện, hơn nữa số 4 đã sớm có kế hoạch pháo nòng dài, cho nên mới có thể nhanh như vậy.

Thế giới này quả nhiên Prosen mạnh hơn Đức rất nhiều.

Vương Trung không biết, những thứ mà Seydlitz tiếp nhận là sản xuất thử nghiệm, gần với nguyên mẫu, sản xuất hàng loạt có lẽ là vào tháng ba sang năm sẽ ra tiền tuyến.

Dù sao Vương Trung cũng cảm thấy Đại Đức trước mắt có chút khó nhằn.

Olga thấy vẻ mặt Vương Trung nghiêm túc như vậy, cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, nàng dùng giọng nói nghiêm nghị hạ lệnh: "Bảo quân Tây Phương cố gắng nghĩ cách mang một chiếc xe tăng kiểu mới trở về. Đây là nhiệm vụ ưu tiên nhất."

Nguyên soái Boris gật đầu: "Được."

Olga quay đầu nhìn Vương Trung: "Còn gì nữa không?"

Vương Trung: "Không còn. Tôi đến đây chỉ có hai chuyện. Vậy tôi xin phép, còn có việc khác phải xử lý."

Olga gật đầu: "Được."

Vương Trung chào Olga, xoay người đi ra ngoài.

Lúc rời đi, hắn nhìn Belinsky, Đại mục thủ hiển nhiên vô cùng hài lòng với việc triển khai hội nghị.

Vương Trung ra khỏi phòng, sải bước đi dọc theo hành lang của cung điện Mùa Hè.

————

Tối hôm đó, Vương Trung kết thúc công việc một ngày trở về trang viên, thấy Lyudmila và mấy vị tiểu thư đang uống trà trong phòng trà ở tầng

hai.

Vì thế hắn không đi cửa chính, mà đi lên thang lầu bên cạnh vào phòng trà, vào cửa nhìn Lyudmila, giang hai cánh tay: "Em yêu, anh về rồi!"

Lyudmila đi lên ôm hắn một cái, sau đó hôn lên má hắn.

Vương Trung: "Bánh ngọt trên bàn trông có chút kỳ quái."

Bởi vì lúc này trời đã tối, dưới ánh nến, Vương Trung không nhìn rõ đồ vật trên bàn.

Lyudmila: "Là quà do đại sứ Hợp Chủng Quốc tặng, hôm nay vừa mới đến, đồ hộp Hợp Chủng Quốc."

Vương Trung: "Spam đóng hộp sao?"

Lyudmila: "Hình như là đọc như vậy, ăn cũng khá ngon."

Đó là bởi vì hiện tại vừa khai chiến, Spam đóng hộp vẫn sản xuất theo tiêu chuẩn trước chiến tranh, vẫn chú ý hương vị. Đợi đến lúc chiến tranh mở rộng sản xuất, thứ đồ chơi này sẽ biến thành thịt muối khó ăn.

Đương nhiên cũng chỉ là lính cậu ấm Hợp Chủng Quốc mới thấy khó ăn, sĩ quan Liên hiệp Vương quốc đến ăn đều sẽ thấy là món ngon - so với khoai tây chiên cá muối của bọn họ ngon hơn nhiều!

Lúc này Vương Trung đột nhiên sực nhớ ra, hỏi: "Đại sứ Hợp Chủng Quốc ngoài tặng loại đồ hộp này, có tặng gì khác không? Ví dụ như đồ uống?"

"Có, họ có tặng một loại đồ uống đen sì giống như cà phê, chúng em chưa thử."

Vương Trung cười: "Mau lấy ra đây, anh muốn thử một ngụm!"

Cả ngày hôm nay, Vương Trung cứ nghĩ đến việc hy sinh của các chiến sĩ ở phòng tuyến kiên cố của Prosen là thấy khó chịu, bây giờ hắn cần Coca Cola để cung cấp năng lượng!

Nelly bưng một chai Coca lên: "Cái này, chúng em không biết mở nó như thế nào..."

Vương Trung cầm chai Coca, gõ nhẹ đầu chai vào thành bệ cửa sổ bên cạnh, nắp chai liền bật ra.

Sau tiếng "bụp", bọt từ trong chai thủy tinh trào ra.

Vương Trung không quan tâm nhiều như vậy, uống một ngụm lớn.

Lyudmila ở bên cạnh nhìn động tác của hắn, tò mò hỏi: "Đây là loại rượu vang sủi nào vậy? Champagne?"

Vương Trung không kịp trả lời, uống cạn chai Coca.

Giây phút này, hắn như trở về thế kỷ 21, trở về cố quốc, vừa mới mở máy tính ở tiệm net, lấy trong tủ lạnh ra một chai Coca chuẩn bị bắt đầu một

đêm lướt web.

Vương Trung ợ một cái, ảo ảnh thế kỷ 21 liền biến mất, Lyudmila lại chiếm trọn tầm nhìn.

Vương Trung: "À, đây là một loại đồ uống, cũng giống như Champagne. Em thử một chút đi!"

Nói xong, hắn đặt chai rỗng lên khay của Nelly.

Nelly nghi hoặc cầm lấy chai, nhìn vào bên trong, sau đó đưa lên mũi ngửi, vẻ mặt càng thêm nghi hoặc.

Vương Trung: "Nelly, lấy thêm một chai cho Lyusha."

"Vâng."

Lúc này, một trong những quý bà đang ngồi quanh bàn thưởng thức Spam lên tiếng: "Tướng quân Rokossovsky, nghe nói sáng nay ở cung điện Mùa Hè có chút chuyện. Ngài đã mắng Olga Bệ hạ trước mặt mọi người."

Vương Trung: "Tôi chỉ đưa ra ý kiến."

Hắn nhìn Lyudmila: "Với tư cách là anh trai kết nghĩa."

Lyudmila nhún vai: "Không cần giải thích với em."

Vương Trung: "Hơn nữa, tôi đến cung điện Mùa Hè là muốn ngăn cản phái Tốc Thắng dâng đầu người."

"Em đã nói là không cần giải thích với em. Em tin anh." Lyudmila cười nói.

Lúc này, Nelly bưng khay đến: "Em lấy thêm hai chai từ hầm rượu lên."

Bởi vì trời quá lạnh nên rượu bia đều phải để trong hầm rượu, giữ nhiệt độ. Thế mà lại để cả Coca Cola vào trong hầm rượu...

Xem ra nó được coi là đồ cao cấp thật.

Vương Trung đặt tay lên vai Lyudmila: "Nào, em yêu, thử xem."

(Hết chương)

Chương 117: Tướng quân Rokossovsky ở cùng chúng ta

Ngày 12 tháng 12 năm 2014, Vương Trung theo thường lệ ra ngoài.

Điểm đến đầu tiên là Ủy ban thẩm tra, hắn phải đến đó phê duyệt văn kiện. Từ khi xác định lãnh đạo các ban ngành của Ủy ban, số lượng văn kiện Vương Trung phải xử lý mỗi ngày đã giảm xuống còn 20 phần, hơn nữa phần lớn đều liên quan đến đợt thẩm định vũ khí đầu tiên vào trung tuần tháng 12.

Trong đợt thẩm định này, Ủy ban sẽ lần đầu tiên phát huy chức năng, quyết định loại vũ khí nào sẽ được đưa vào sản xuất.

Đương nhiên, vì Ủy ban tháng này mới được thành lập nên những vũ khí này đều không phải do Ủy ban đưa ra tiêu chuẩn kỹ thuật mà là phản hồi từ các quân đoàn gửi đến các nhà thiết kế, sau đó tổng thiết kế sư của dự án sẽ "xem xét điều chỉnh".

Sau này, Ủy ban sẽ tổng hợp nhu cầu của tiền tuyến, đưa ra tiêu chuẩn kỹ thuật, sau đó gửi đến các nhà thiết kế liên quan, ai thiết kế ra sản phẩm ưu việt hơn thì sản phẩm đó sẽ được đưa vào sản xuất.

Sau khi phê duyệt xong tài liệu ở Ủy ban, Vương Trung phải đến thao trường Kubinka để thị sát huấn luyện và thành lập các sư đoàn mới cho Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Bởi vì Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1 có biên chế tương đối phức tạp nên muốn dựa theo đó để thành lập hai sư đoàn không phải chuyện đơn giản, ngay cả Tướng Tuganev cũng chỉ có thể cố gắng để tập hợp đủ nhân lực cho một sư đoàn.

Khó khăn chủ yếu là do trình độ giáo dục cơ bản của Ant không đủ, lúc trước Vương Trung cứ nghĩ tốt nghiệp lớp 10 là phổ biến ở Ant, bây giờ mới biết chỉ có những khu vực phát triển tương đối tốt mới có nhiều người học hết lớp 10 như vậy, đại đa số con cái của thường dân Ant chỉ học vài năm ở trường của Giáo hội là phải ra ngoài làm việc.

Còn học sinh tốt nghiệp trung học thì lại càng hiếm, phần lớn đều được bổ sung vào các quân chủng kỹ thuật. Ngay cả như vậy, học sinh tốt nghiệp trung học cũng chỉ chiếm chưa đến 20% quân số các quân chủng kỹ thuật của Ant.

Các binh chủng có quân số đông như thiết giáp thì phần lớn binh sĩ đều là học sinh tốt nghiệp lớp 10, thậm chí còn có khoảng 1/10 chưa học hết lớp 10, chỉ biết đọc chữ viết chữ ở trường của Giáo hội.

Cuối cùng thì Vương Trung cũng hiểu vì sao lực chiến đấu của lính thủy đánh bộ lại cao như vậy, thì ra là bởi vì lính thủy đánh bộ ít nhất cũng tốt nghiệp lớp 10, thậm chí có rất nhiều người tốt nghiệp trung học.

Chẳng trách trong phim điện ảnh "Bảo vệ **" của Trái Đất có một câu thoại: "Trình độ văn hóa thấp đã hạn chế việc phát huy tính năng của vũ khí kỹ thuật."

Biết được mấu chốt của vấn đề thì dễ giải quyết.

Cứ học theo cách của Trái Đất là được.

Vương Trung quyết định sẽ tổ chức lớp học buổi tối trong Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1, nâng cao trình độ văn hóa cho binh sĩ.

Ban ngày huấn luyện, buổi tối học văn hóa, học kiến thức kỹ thuật.

Tin tốt là ít nhất binh sĩ Ant đều biết chữ, không cần phải giống như một số quân đội ở Trái Đất, mỗi người lính phải đeo sau lưng một tấm biển có

ghi chữ cái.

Tin xấu là người Ant không thích học tập, buổi tối họ thích uống rượu, nhảy múa bên đống lửa, chơi đàn accordion và đàn balalaika.

Vương Trung đành phải vừa cố gắng để cho đám người thô kệch này học chút kiến thức văn hóa, vừa tìm Hải quân để xin người: Các anh không có tàu chiến nữa, gửi cho tôi ít học sinh trung học đi, cho tôi xin ít đi!

May mà Giáo hội cũng đang cố gắng gửi học sinh trung học và học sinh tốt nghiệp lớp 10 đến chỗ Vương Trung, có vẻ Giáo hội cũng cảm thấy thay vì giao những thanh niên có văn hóa này cho đám tướng tá bất tài để lãng phí, không bằng giao cho Vương Trung.

Tóm lại, hiện tại sư đoàn mẫu đầu tiên của Vương Trung đã được thành lập được một nửa, chỉ còn chờ đám sĩ quan từ tiền tuyến trở về học tập lý thuyết ở trường quân sự tốt nghiệp, bổ sung vào quân đội.

Xong việc ở Kubinka, Vương Trung phải đến trường giảng dạy, lớp học của hắn là lớp học được hoan nghênh nhất trường quân sự, những học viên nào không bỏ lỡ buổi học nào của hắn đều được gọi là "phái Rokossovsky".

Tuy Vương Trung đã viết một quyển sách nhỏ, in ra phát cho mọi người trong trường nhưng có vẻ như điều này lại càng khiến cho các học viên thêm nhiệt tình đến nghe hắn giảng bài.

Tóm lại, đó là một ngày của Trung tướng Rokossovsky.

Nhưng hôm nay, ngay từ đầu hành trình đã gặp phải một chút trục trặc nhỏ.

Ủy ban thẩm tra nằm ngay bên cạnh Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến, đây là bệnh viện lớn nhất Yekaterinburg, có khoa ngoại chấn thương tốt nhất Yekaterinburg.

Hôm nay, đoàn xe của Vương Trung vừa đến trước cổng Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến đã bị chặn lại.

Trên đường, từng chiếc xe tải nối đuôi nhau nhích từng chút một, di chuyển rất chậm.

Vương Trung hạ cửa kính xe xuống, một mùi máu tanh xộc vào mũi, những chiếc xe tải này chắc là đang chở thương binh từ tiền tuyến trở về.

Đoàn xe di chuyển chậm như vậy, chắc là do bệnh viện đã quá tải.

Vương Trung đợi một lát, thở dài, mở cửa xe bước xuống.

Vasili vội vàng hỏi: "Tướng quân? Ngài đi đâu vậy?"

Vương Trung: "Đi bộ, nếu không sẽ không kịp làm việc buổi sáng."

Vasili vội vàng cầm cặp tài liệu xuống xe.

Grigory cũng xuống xe, đi theo Vương Trung.

Vương Trung vừa đi được mấy bước, một thương binh trên xe tải đã nhận ra hắn, hô to: "Tướng quân các hạ!"

"Chào các anh." Vương Trung giơ tay chào.

Không ngờ người thương binh này lại òa khóc: "Tướng quân các hạ! Chúng tôi đã không nghe lời ngài, cứ tưởng Prosen sắp bị diệt vong đến nơi rồi, chúng tôi còn cười nhạo ngài! Xin ngài hãy tha thứ cho chúng tôi!"

Vương Trung: "Không trách các anh được, là do phái Tốc Thắng mê hoặc! Tội của bọn chúng đáng chết!"

Người thương binh này vừa khóc, vừa nói, tất cả mọi người trên xe đều phát hiện ra Vương Trung.

Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp đoàn xe.

Càng ngày càng có nhiều thương binh òa khóc:

"Prosen đã xây dựng rất nhiều lô cốt kiên cố! Cả tiểu đoàn của tôi đều bỏ mạng trước lô cốt!"

"Bọn chúng rất xảo quyệt! Cố tình bố trí bẫy, chúng tôi vừa xông vào thì bị tấn công từ bốn phương tám hướng!"

Vương Trung nhíu mày: Bị tấn công từ bốn phương tám hướng, sao nghe quen quen, hình như có liên quan đến hắn?

Không lẽ Prosen đã học được cách bố trí trận địa phòng ngự trong chiến tranh phòng ngự chiến của hắn rồi?

Năng lực học tập của bọn chúng kinh thật!

Vương Trung đi bộ được khoảng mấy chục mét, xem ra cả đoàn xe đều đã biết hắn đến.

Nhưng trong quá trình lan truyền, tin tức đã bị biến đổi, hiện tại mọi người đều nói "Tướng quân Rokossovsky đến thăm chúng tôi".

Chuyện đã đến nước này, hắn không thể nào nói mình chỉ đi ngang qua đây được nữa.

Vương Trung đành phải bắt tay từng người một, để mặc cho các thương binh chạm vào mặt và quân phục của mình.

Vất vả lắm mới đến được cổng bệnh viện, Vương Trung quyết định nhân tiện vào thăm hỏi một chút.

Hắn vừa bước vào bệnh viện đã khiến cho cô y tá ở cửa giật nảy mình: "Trung tướng các hạ! Ngài bị sao vậy? Bị tập kích sao? Tôi đi gọi bác sĩ khoa chấn thương!"

Vương Trung: "Không phải, đây không phải máu của tôi, là lời chúc phúc của các chiến sĩ."

Hắn cúi đầu nhìn những vết máu trên người, trịnh trọng nói: "Họ dùng cách này để nhắc nhở tôi rằng nợ máu phải trả bằng máu."

Vẻ mặt của cô y tá rõ ràng là "Tôi không hiểu nhưng nghe có vẻ rất lợi hại."

Cô y tá hỏi: "Có cần thông báo cho Viện trưởng biết ngài đến thăm không?"

Vương Trung: "Không cần, tôi chỉ ghé qua thăm thôi."

Hai tiếng sau, Vương Trung đã nói chuyện với hơn trăm thương binh, thu thập được rất nhiều thông tin trực tiếp từ họ.

Ví dụ như, quân phòng thủ có thể là Tập đoàn quân số 9 của Prosen và Quân đoàn kỵ sĩ số 1 của Asgard, chỉ huy Tập đoàn quân số 9 là Trung tướng Walter Model, còn chỉ huy Quân đoàn kỵ sĩ số 1 là người quen cũ của Vương Trung - Siegfried.

Lại ví dụ như, quân địch đúng là có loại xe tăng nòng dài nhưng số lượng rất ít.

Một vị tiểu đoàn trưởng khẳng định với Vương Trung rằng, loại xe tăng nòng dài này có thể chỉ có một tiểu đoàn, hơn nữa tất cả xe tăng đều có biểu tượng đầu lâu, phỏng đoán là biểu tượng của đơn vị chiến đấu.

Sau khi Vương Trung thu thập thông tin gần xong, cuối cùng thì Viện trưởng cũng chạy đến.

"Xin lỗi, Trung tướng các hạ, tôi có ca phẫu thuật nên đến muộn." Viện trưởng áy náy nói.

Vương Trung: "Không sao, ông cứ đi phẫu thuật đi. Ông cứu được càng nhiều thương binh thì tôi càng vui, tiếp đón tôi không phải là việc quan trọng."

Viện trưởng gật đầu: "Ngài vẫn như xưa."

Vương Trung hơi bất ngờ: "Hả? Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi sao?"

"Ở Loktev, tôi cũng là Viện trưởng bệnh viện dã chiến." Viện trưởng đẩy kính mắt.

Vương Trung mừng rỡ: "Ông là bác sĩ Losonov! Ông cũng sống sót à."

Viện trưởng: "Sống sót, suýt chút nữa thì bị vây ở Agasukov, sau khi đến Yekaterinburg thì vừa lúc Viện trưởng ở đây chết do bom của Prosen, tôi được bổ nhiệm làm Viện trưởng."

Vương Trung: "Ông vất vả rồi."

Hai người bắt tay nhau.

Viện trưởng: "Vậy tôi đi phẫu thuật đây."

Vương Trung: "Mời ông, tôi ở lại với các chiến sĩ thêm một lát nữa."

Viện trưởng gật đầu rồi xoay người rời đi.

Vương Trung nhìn các thương binh đang nằm kín phòng bệnh.

Tất cả thương binh đều đang nhìn hắn.

Vương Trung cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó, bèn lên tiếng: "Hiện tại, tôi không muốn nói những lời như "đây là vì không nghe lời khuyên của tôi" nữa. Tôi hiểu tâm trạng muốn nhanh chóng trở về nhà của mọi người."

Vương Trung lấy hộp cơm vẫn luôn đeo trên người xuống: "Hộp cơm này! Trong này là đất của quê hương tôi - Kazaria. Lúc rời khỏi Kazaria, tôi đã đào một ít đất ở một ga tàu hẻo lánh.

"Cùng ngày hôm đó, cha tôi, những người anh em tốt của tôi, tất cả đều hy sinh - cùng với hàng vạn hàng nghìn người lính khác.

"Tôi, Rokossovsky, hơn bất kỳ ai, tôi muốn giành lại quê hương! Tâm trạng của tôi cũng giống như các anh! Cho nên tôi sẽ không bao giờ cười nhạo các anh!

"Tuyệt đối sẽ không!

"Tôi chỉ muốn nói với các anh rằng, muốn giành lại quê hương cũng phải dựa vào thực tế. Không được thoát ly thực tế, không được khoác lác! Nói khoác lác không thể nào đánh bại được lũ quỷ Prosen!"

Vương Trung cất hộp cơm, nhìn quanh căn phòng một lần nữa.

"Muốn đánh bại lũ quỷ Prosen là cả một quá trình gian khổ và lâu dài, chúng ta phải trả giá bằng máu và nước mắt. Nhưng tôi có thể cam đoan với các anh, thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ thuộc về chúng ta!

"Vì thắng lợi này, chúng ta không những phải dũng cảm chiến đấu, hy sinh mà còn phải động não, tìm hiểu ưu điểm của địch, phải biết người biết ta! Sau đó mới có thể lựa chọn chiến thuật phù hợp!

"Các anh đều biết, tôi là người thích xông pha trận mạc, tôi làm như vậy là vì muốn hiểu rõ kẻ địch. Tìm ra điểm yếu của bọn chúng!

"Trong tương lai, tôi xin thề với các anh, tôi vẫn sẽ tiếp tục phát huy tác phong này, cho dù có một ngày tôi hy sinh trên chiến trường!"

Vương Trung đứng giữa các thương binh, trên người đầy máu của họ.

Các thương binh cũng mình đầy thương tích nhìn hắn.

"Tôi tuy không áo, nguyện cùng đồng bào. Nay vương ra quân, tôi nguyện mài gươm, cùng đồng lòng giết giặc."

Lúc này, đột nhiên có tiếng đèn flash lóe sáng.
Vương Trung quay đầu nhìn về phía ánh sáng đang chiếu tới, liền thấy phóng viên Mike và người cộng tác của anh ta.

Phóng viên chụp ảnh Robert Capa đắc ý lầm bầm: "Tôi lại chụp được một tấm hình tốt! Tấm này gọi là 'Tướng quân Rokossovsky ở cùng với chúng ta'."

Vương Trung lắc đầu, nói với Mike: "Phóng viên Hợp Chủng Quốc các anh chạy nhanh thật đấy!"

(Hết chương)

Chương 118: Tình hình ngày 16 tháng 12 (Bổ sung 26/33)

Ngày 12 tháng 12, cung điện Mùa Hè.

Mấy ngày nay Belinsky đều ở Bộ Tổng tư lệnh, chú ý chặt chẽ tình hình chiến đấu tiền tuyến.

Hôm nay, hội nghị ở Bộ Tổng tư lệnh vừa mới kết thúc, Lavkid liền vào phòng, đi đến bên tai Belinsky thì thầm: "Trên đường đi làm, Rokossovsky nhìn thấy đoàn xe vận chuyển thương binh, liền ghé thăm Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến."

Belinsky vui mừng: "Thật vậy sao? Vậy có chụp ảnh không?"

Lavkid: "Căn cứ theo tình hình lúc đó, thẩm phán đã thông báo cho phóng viên của Hợp Chủng Quốc và cộng sự của anh ta."

Belinsky cười nói: "Tốt, nói chuyện với phóng viên của Hợp Chủng Quốc một chút, ảnh rửa ra chúng ta cũng phải có một bộ, lựa chọn một số tấm để đăng lên Nhật báo Yekaterinburg."

Lavkid: "Còn có một việc, chính phủ lưu vong Melainia đã yêu cầu Ngoại trưởng để được gia nhập liên minh với tư cách là một quốc gia đồng minh."

Belinsky: "Melainia? Tôi nhớ lúc đế quốc Prosen diệt vong Melainia, những người theo phái thế tục của giáo hội Đông Thánh ở đó đều chạy trốn đến đây."

"Đúng vậy, chúng ta từng sắp xếp chỗ ở cho một số giáo sĩ từ Melainia, phần lớn người tị nạn cũng được bố trí đến vùng lãnh thổ rộng lớn ở phía đông, đó là chuyện của ba năm trước rồi."

Lavkid nói xong, Belinsky liền cảm thán: "Họ vậy mà vẫn còn đang chiến đấu, thật đáng khâm phục. Ý của chính phủ lưu vong là gì? Định chiêu mộ binh lính từ những người Melainia tị nạn ở đây sao?"

"Chắc là vậy." Lavkid gật đầu, "Nhưng mảng ngoại giao này đều do giới quý tộc quản lý."

Rốt cuộc trước khi đế quốc Prosen gây hấn, phần lớn quốc gia ở Uropa đều là vương quốc hoặc đế quốc, đều là những quốc gia có vua.

Belinsky suy nghĩ một chút, hỏi Lavkid: "Những người Melainia tị nạn này, khi chúng ta động viên thì họ có mong muốn tham gia quân đội không?"

"Từ khi đến đây, họ đã yêu cầu khôi phục đất nước, sau khi chiến tranh bùng nổ, họ còn nhiều lần gửi đơn thỉnh cầu thông qua các giáo sĩ của họ."

Belinsky: "Vậy tại sao không chiêu mộ họ?"

"Bởi vì quân đội chê họ nói tiếng Ant quá kém. Tôi cho rằng đó là cái cớ của giới quý tộc, họ coi những người Melainia chạy trốn đến đây là những kẻ cuồng tín của phái thế tục."

Belinsky nhíu mày: "Họ thật sự là vậy sao?"

Lavkid đẩy mắt kính: "Phần lớn là vậy, cho dù ban đầu không phải, sau khi chứng kiến những hành vi tàn bạo của người Prosen thì cũng trở thành như vậy."

Belinsky: "Anh đi chuẩn bị một chút, một khi Bộ Ngoại giao và chính phủ lưu vong Melainia thiết lập quan hệ, chúng ta sẽ chiêu mộ những người Melainia này. Ngoài ra, trình độ văn hóa của những người Melainia này có cao không?"

Lavkid: "Nhìn từ dữ liệu đăng ký nhập cảnh, trình độ của họ khá cao."

Belinsky: "Vậy thì bổ sung cho Rokossovsky đi, ngày nào hắn cũng kêu gào muốn có binh sĩ có trình độ văn hóa cao, cứ đưa cho hắn, xem hắn có thể làm gì với những người lính này. Tất nhiên, tất cả những việc này đều phải làm sau khi liên minh với chính phủ lưu vong Melainia, trước đó cứ để những người Melainia này ở lại khu vực đã được bố trí."

————

Ngày 16 tháng 12, phòng hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov.

Vương Trung nhìn thư ký đánh xuống chữ cái cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm: "Xong rồi, cuối cùng đã hoàn thành cuốn 'Nguyên tắc Hướng dẫn trong Chiến đấu Phòng ngự Thiết giáp'."

Thực ra Vương Trung vốn định đặt một cái tên dài hơn: "Nguyên tắc Hướng dẫn trong Chiến đấu Phòng ngự Thiết giáp được đúc kết từ các trận đánh ở Cao điểm Peniye, Loktev và Olaci".

Nhưng như vậy thì nhìn giống tên tiểu thuyết quá, nên Vương Trung đã bỏ ý định đó.

Lúc này, người phụ trách đánh máy là bà Petrofna do cô Ally tìm đến, là một nữ quan đã gần năm mươi tuổi, con cái đều trêm trạc tuổi Vương Trung.

Bà Petrofna lấy tờ bản thảo cuối cùng từ máy đánh chữ ra, đặt lên bàn cho khô mực, đồng thời nói với Vương Trung: "Chúc mừng cậu, tướng quân, đây là sách giáo khoa trong tương lai đúng không?"

Vương Trung: "Trước khi chúng ta có lý luận phòng ngự xuất sắc hơn thì đúng là vậy."

Thực ra trong cuốn sách này không chỉ có tổng kết kinh nghiệm thực chiến của Vương Trung, mà còn có không ít lý luận tiên tiến từ Trái Đất.

Bà Petrofna: "Cậu thật khiêm tốn, đây nhất định sẽ là sách giáo khoa của chúng ta."

Vương Trung cười đi tới trước cửa sổ kính lớn của phòng hiệu trưởng, nhìn ra sân tập bên ngoài bị tuyết buổi sáng bao phủ. Học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng và chuyên ngành chỉ huy bộ binh vừa mới tiến vào sân tập, đang dọn dẹp tuyết.

Hôm nay hình như là chuẩn bị diễn tập hiệp đồng bộ binh - xe tăng, nên học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh cũng có mặt, bình thường chỉ có chuyên ngành chỉ huy xe tăng dọn dẹp sân tập lớn nhất trường này.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, bà Petrofna cầm lấy điện thoại: "Học viện Quân sự Suvorov xin nghe. Tướng quân Rokossovsky đang ngắm tuyết, tôi sẽ gọi cậu ấy nghe điện thoại."

Lúc này, Vương Trung đã đi tới từ chỗ cửa sổ, trực tiếp nhận ống nghe từ tay bà Petrofna: "Là tôi đây, Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Pavlov: "Biên chế của sư đoàn kiểu mẫu... Lực lượng chiến đấu cơ bản đã tập hợp đủ, nhưng lại thiếu nhân viên bảo trì. Cục Quân giới nói với chúng ta là không đủ năng lực sản xuất xe kéo xe tăng, bảo chúng ta dùng xe tăng kéo là được rồi."

Vương Trung lập tức mắng: "Bọn họ bị ngu à? Loại xe tăng có tỷ lệ hỏng hóc cao như vậy mà so được với xe kéo sao!"

Bản thân xe tăng đã nặng hơn 30 tấn, chạy được 100 km mà không gặp trục trặc đã là may rồi, còn muốn dùng xe tăng kéo xe tăng hỏng chạy 100 km về trạm sửa chữa?

Cho dù trong thời chiến, trạm sửa chữa sẽ không cách xa tiền tuyến như vậy, nhưng lấy xe tăng làm xe kéo là một việc cực kỳ không đáng tin cậy.

Ở Trái Đất, một đại đội xe tăng 14 chiếc của Mỹ sẽ được trang bị hai chiếc xe kéo 30 tấn.

Hơn nữa, quân đội Mỹ còn trang bị loại xe kéo hạng nặng nhất được đưa vào sử dụng trong Thế chiến thứ hai: Xe kéo kiểu rồng M25, dựa vào thứ này, quân đội Mỹ có thể kéo xe tăng Sherman hỏng về hậu phương đại tu, cũng có thể vận chuyển tàu đổ bộ đến bờ sông Rhine.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất lại là một ví dụ điển hình khác: Một lữ đoàn xe tăng chỉ có ba chiếc xe kéo, dẫn đến việc phần lớn xe tăng bị hỏng hóc chỉ có thể bỏ lại bên đường, bởi vì không có đủ xe kéo.

Sư đoàn kiểu mẫu của Vương Trung muốn thay đổi điểm này, để cho quân đội Ant cũng có khả năng "bảo đảm hậu cần".

Suy cho cùng, trong suy nghĩ của Vương Trung, những trang bị mà sư đoàn của anh đang sử dụng đều là những trang bị được sản xuất với yêu cầu kỹ thuật rất cao, chắc chắn không thể dễ dàng vứt bỏ.

Ví dụ như pháo chống tăng 57mm được trang bị phổ biến cho Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, việc sản xuất nó thậm chí còn phức tạp hơn cả pháo cao xạ 85mm.

Để vận chuyển pháo 100mm của hải quân đến đây, chắc chắn cũng là thứ quý hiếm với sản lượng thấp.

Xét cho cùng, chỉ có một nhà máy bên bờ biển Nội Hải đang sản xuất pháo 100mm, cho dù nhà máy này có tăng năng suất đến đâu thì cũng không tăng được là bao, trừ khi đầu tư xây dựng nhà máy mới để sản xuất nó.

Vì vậy, lực lượng của Vương Trung phải được đảm bảo về hậu cần.

Pavlov thở dài: "Nhưng không có đủ năng lực sản xuất xe kéo là sự thật, Cục Quân giới cũng không thể làm gì được."

Vương Trung: "Được rồi, tôi sẽ thử xem có thể kiếm được một ít từ Hợp Chủng Quốc không. Xe kéo hạng nặng, xe kéo pháo, thậm chí là xe sửa chữa chiến trường, tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Thế thì tốt quá. Nhưng mà..."

Vương Trung: "Có chuyện gì thì cứ nói."

"Không có nhiều công nhân kỹ thuật. Sửa chữa những hỏng hóc đơn giản thì dạy một chút là được, còn muốn đại tu xe tăng thì ít nhất cũng phải tốt nghiệp cấp 3. Nhưng những người tốt nghiệp cấp 3 đều là xương sống của quân đội, không thể nào điều động hết đi sửa chữa xe tăng được."

Vương Trung tặc lưỡi, im lặng vài giây rồi nói: "Tôi sẽ đi hỏi hải quân, chẳng phải trước đó tôi đã yêu cầu 1.000 công nhân kỹ thuật sao?"

"Đã bổ sung hết cho Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 rồi, sư trưởng Yegorov coi những công nhân kỹ thuật đó như báu vật, tôi bảo ông ta chia cho sư đoàn kiểu mẫu một nửa mà ông ta không chịu."

Vương Trung: "Anh là Tham mưu trưởng Phòng thủ Thành phố! Anh lớn hơn hay ông ta lớn hơn?"

Pavlov: "Chúng ta đều là thiếu tướng."

Vương Trung tặc lưỡi: "Thôi được, tôi sẽ đi nói chuyện với ông ta."

Pavlov: "Đừng quên xin thêm công nhân kỹ thuật từ hải quân, càng nhiều càng tốt."

Vương Trung: "Được rồi, tôi biết rồi."

Vương Trung cúp điện thoại, thở dài một hơi nặng nề.

Bà Petrofna hỏi: "Gặp chuyện khó khăn sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, bây giờ chỗ nào cũng thiếu công nhân kỹ thuật, nhà máy thiếu, tiền tuyến cũng thiếu. Các nhà máy đã bắt đầu sử dụng phụ nữ và trẻ em để sản xuất xe tăng, họ thiếu đào tạo bài bản, làm việc chắp chước, nhiều mối hàn bị lỗi."

Lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Vasili cầm một bức điện bước vào: "Đợt tấn công thứ hai của Tập đoàn quân phía Tây bắt đầu vào hôm kia, đến nay vẫn chưa đạt được kết quả gì, tuy rằng đã chiếm được một số vùng, nhưng quân đội Prosen vẫn đang kiểm soát một số thành phố lớn."

Nói xong, Vasili đi đến chỗ bản đồ trong phòng hiệu trưởng, cầm bút chì và dụng cụ vẽ, nhanh chóng vẽ vài đường trên bản đồ.

Vương Trung tặc lưỡi: "Tuyến đầu trở nên rối ren như răng cưa vậy."

Thực ra, đây mới là trạng thái bình thường của chiến tranh hiện đại, chiến tuyến giống như bị xé rách, vô cùng hỗn loạn, "bên địch có ta, bên ta có địch".

Đặc biệt là khu vực ngoại ô gần thành phố, tình hình sẽ càng phức tạp hơn.

Vasili nhìn bản đồ vừa cập nhật xong, nói: "Bây giờ ngay cả tôi cũng có thể nhận thấy, cuộc tấn công của Tập đoàn quân phía Tây đã thất bại."

Vương Trung: "Thương vong bao nhiêu?"

Vasili cầm bức điện lên nhìn: "Hai ngày sau khi phát động cuộc tấn công thứ hai, tổng cộng đã tiếp nhận 70.000 thương binh."

Vương Trung chửi thầm một câu.

Quân đội Hợp Chủng Quốc tiếp nhận 70.000 thương binh, vậy có thể chỉ có khoảng 10.000 đến 20.000 người chết, bởi vì hệ thống hậu cần của họ tốt, rất nhiều thương binh có thể được cứu sống.

Quân đội Ant thì khác.

Vasili tiếp tục báo cáo: "Trong điện báo còn nói có một số tiểu đoàn bộ binh chỉ còn lại chưa đến 200 người. Muốn tiếp tục tấn công thì phải bổ sung lực lượng dự bị."

Vương Trung nhìn bản đồ, lắc đầu: "Có thể sẽ còn bổ sung một số lực lượng dự bị, nhưng sẽ không nhiều. Trận thua này đã rất thảm hại, cứ để họ đánh thêm một lần nữa, chỉ là để họ từ bỏ ý định này mà thôi."

Vasili cười hả hê nói: "Dù sao thì người chịu trách nhiệm cho thất bại này sẽ phải rơi đầu."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng ông ta nên cảm thấy may mắn vì mình chỉ là bất tài, chứ không phải phản quốc, cho nên chỉ cần mất đầu là được."

Lúc này, điện thoại trên bàn lại reo.

Vương Trung nhấc máy: "Rokossovsky đây. Cái gì? Tham quan? Vào lúc này?"

Vasili nhìn Vương Trung với vẻ nghi ngờ, nhưng không hỏi ngay.

Vương Trung trả lời điện thoại vài câu rồi đặt máy xuống, nhìn Vasili: "Hình như có một đoàn tham quan ngoại giao muốn đến đây."

Vasili: "Ngoại giao?"

Vương Trung: "Tôi cũng không rõ, có thể là bạn bè của chúng ta ở Hợp Chủng Quốc muốn đến xem đối tượng được họ viện trợ. Anh đi gọi phó hiệu trưởng Valery đến, sắp xếp công việc tiếp đón."

Vasili đặt bức điện lên bàn, quay đầu rời đi.

Bà Petrofna cầm bức điện lên, cất vào một chiếc kẹp file đặc biệt.

Lúc này, điện thoại trên bàn lại reo, Vương Trung nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Belinsky vang lên từ đầu dây bên kia: "Có một đoàn tham quan ngoại giao đang trên đường đến Học viện Quân sự Suvorov, thành viên chủ yếu là đoàn đại biểu của chính phủ lưu vong Melainia, cả Thủ tướng kiêm Tư lệnh các lực lượng vũ trang của họ đều đến."

Vương Trung lập tức dùng tay xoay quả địa cầu bên cạnh, tìm Melainia - một quốc gia đã bị Prosen sát nhập, nằm khá gần Ant.

Belinsky: "Có thể chúng ta sẽ thiết lập quan hệ ngoại giao với Melainia, họ có thể sẽ cử một số quân tình nguyện đến hỗ trợ chúng ta."

Vương Trung: "Nhiệm vụ của tôi là tiếp đãi họ chu đáo, đúng không?"

"Đúng vậy, phải khiến họ tin rằng chúng ta có thể giành lại Melainia."

Vương Trung: "Cứ giao cho tôi."

"À đúng rồi, cậu đã xem tin tức trang nhất trên tờ Nhật báo Yekaterinburg mới nhất chưa?"

Vương Trung: "Chưa, tôi đang bận chạy đôn chạy đáo khắp nơi."

Đúng lúc này, Vasili cầm một tờ báo chạy vào: "Tướng quân! Tướng quân, cậu xem này! Bức ảnh này!"

Vasili đưa trang nhất cho Vương Trung xem, trên đó là một bức ảnh lớn, trong ảnh, Vương Trung - tướng quân Rokossovsky đang đứng giữa những người lính bị thương bê bết máu, trên người cũng đầy máu, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định, rõ ràng đang cổ vũ tinh thần binh sĩ.

Bên cạnh bức ảnh là dòng chữ: "Ngôi sao chiến thắng sát cánh cùng các chiến sĩ."

Vương Trung một tay cầm ống nghe, một tay nhận tờ báo.

Belinsky trong ống nghe nói: "Tôi đã tìm họa sĩ nổi tiếng nhất vẽ một bức tranh sơn dầu rồi."

Vương Trung nhìn bức ảnh, lần đầu tiên anh nhận ra mình lại được mọi người mong đợi với ánh mắt đầy kỳ vọng như vậy.

Vậy thì càng không thể để họ thất vọng.

(Hết chương)

Chương 119: Melainia sẽ không diệt vong

Vương Trung đang ngẩn người nhìn bức ảnh, bỗng nhiên nghe thấy Belinsky nói: "Nói về chuyện đoàn tham quan."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình vẫn đang cầm ống nghe, anh vội vàng trả tờ báo cho Vasili, cầm chắc ống nghe nói: "Thực ra tôi không hiểu tại sao một đoàn đại biểu ngoại giao lại muốn đến thăm học viện quân sự."

"Cậu thật sự không hiểu sao?" Belinsky cười nói, "Tình hình ngoại giao của chúng ta được cải thiện là bắt đầu từ khi cậu đánh đuổi quân Prosen khỏi khu vực Yekaterinburg. Cho dù đế quốc Phù Tang không 'góp phần', thì Liên hiệp Vương quốc cũng sẽ cố gắng viện trợ chúng ta. Tuyến đường viện trợ trên bộ từ biển Nội Hải - Balath - Bahala đã được khai thông từ trước, nhưng sau khi cậu đánh bại quân địch, số lượng vật tư được vận chuyển qua tuyến đường này đã tăng lên rất nhiều."

Vương Trung: "Nhưng Melainia đã mất hết lãnh thổ rồi, họ có thể viện trợ gì cho chúng ta?"

"Quân lính." Belinsky nói, "Hơn nữa là binh lính có chất lượng cao. Ít nhất, theo dữ liệu của chúng tôi, rất nhiều người tị nạn đến từ Melainia đã tốt nghiệp trung học phổ thông."

Vương Trung: "Tôi nhất định sẽ tiếp đãi họ chu đáo! Nhưng mà, nếu những người tị nạn đã chạy đến đây, thì chúng ta trực tiếp chiêu mộ họ là được rồi, liên quan gì đến đoàn ngoại giao?"

"Nếu không có thỏa thuận với họ, việc chiêu mộ người tị nạn sẽ khiến chúng ta bị đánh giá không tốt, hơn nữa trong quân đội có ý kiến, nói rằng những người tị nạn này nói tiếng Ant không tốt. Nếu có cân nhắc về mặt ngoại giao, chúng ta có thể áp chế những ý kiến phản đối trong quân đội." Belinsky giải thích.

Vương Trung: "Được rồi, tôi hiểu rồi."

"Ngoài ra, trong đoàn ngoại giao lần này còn có con gái thứ ba của Tổng thống Cộng hòa Melainia, là một cô gái trẻ, hãy tận dụng sức hấp dẫn của mình một chút."

Vương Trung nhíu mày: "Sức hấp dẫn của tôi? Không, không được, tôi đã có hôn thê rồi."

"Việc cậu có hôn thê hay không không mâu thuẫn với việc tận dụng sức hấp dẫn của mình. Cố gắng lấy lòng cô gái đó một chút, tôi nhờ cậu đấy."

Nói xong, Belinsky cúp máy.

Vương Trung gãi đầu, nhìn Vasili.

Vasili: "Yên tâm, cậu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Sức sát thương của cậu với các cô gái là rất lớn!"

Bà Petrofna đang bận rộn sắp xếp lại bản thảo trong phòng ngẩng đầu lên, nhìn Vương Trung và Vasili.

Vương Trung: "Đừng nói như vậy, cứ như tôi muốn dùng mỹ nam kế với công chúa vong quốc vậy."

"Bây giờ nhìn thế nào cũng thấy giống như vậy." Vasili dang hai tay ra.

Đúng lúc này, giáo sư Valery đẩy cửa bước vào: "Ngài tìm tôi?"

Vương Trung: "Đoàn ngoại giao của Melainia sắp đến rồi, ông chuẩn bị một chút đi."

Giáo sư Valery gật đầu: "Vâng, tôi sẽ cất những thứ như trang bị kỵ binh của Melainia đang được trưng bày trong bảo tàng lịch sử nhà trường."

Vương Trung: "Cái gì?"

"Đó là chiến lợi phẩm thu được trong các trận chiến với Melainia vài trăm năm trước, trong đó có không ít là kiệt tác của kỵ binh Kozaria."

Vương Trung: "À... Không cần để ý đến những thứ đó đâu. Mục đích họ đến đây là để xác định xem liệu chúng ta có đánh bại được Prosen hay không. Cứ để các học viên thể hiện tinh thần là được, hô to một chút trong lúc tập luyện."

Lúc này, chiếc điện thoại bên trái trên bàn của Vương Trung reo lên. Chiếc điện thoại này chủ yếu được sử dụng để liên lạc nội bộ trong trường.

Vương Trung nhấc máy: "Trung tướng Rokossovsky đây, có chuyện gì vậy?"

"Thưa trung tướng, lính gác cổng đây, có một đoàn xe nói là đoàn ngoại giao, chúng tôi chưa nhận được thông báo, xin hỏi ý kiến của ngài. Có cho họ vào không ạ?"

Vương Trung: "Cho họ vào đi, để họ lái xe thẳng đến tòa nhà số 1."

Sau khi cúp máy, Vương Trung nhìn Valery: "Còn đứng đó làm gì, mau đi sắp xếp đi, tổ chức một số hoạt động và buổi học để thể hiện tinh thần của chúng ta."

Valery liên tục gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Vương Trung đi đến trước gương, xem quân phục của mình có chỉnh tề hay không.

Vasili: "Nếu cậu không muốn tán tỉnh công chúa vong quốc thì soi gương làm gì?"

Vương Trung: "Cậu thì biết gì, bây giờ tôi không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho đất nước."
Nói xong anh ta đi tới trước kệ quần áo, lấy áo khoác mặc vào, đội mũ, lại chỉnh lý quân hàm trên áo khoác, thu dọn xong lúc này mới đẩy cửa ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Vasili vừa mới chạy một vòng ở bên ngoài, cho nên áo khoác đã mặc xong, lúc này vội vàng đuổi theo bước chân của Vương Trung.

Hắn vừa đi vừa nói: "Không biết công chúa Melainia có xinh đẹp không."

Vương Trung: "Là con gái thứ ba Tổng thống nước cộng hòa, không thể gọi là công chúa."

Vasili: "Vậy phải gọi là gì?"

Vương Trung: "Gọi thẳng tên, tiểu thư nào đó là được rồi."

Hai người đi đến đầu cầu thang, Grigory trực ở phòng cảnh vệ, trang bị đầy đủ vũ khí, đi ra, đi theo phía sau Vương Trung.

Ba người cứ như vậy tiến vào thang máy.

Khi ba người đi ra khỏi lầu số một, đoàn xe vừa vặn tới.

Chiếc xe ở giữa đoàn xe khiến Vương Trung cảm thấy rất quen mắt: Thoạt nhìn giống như một chiếc xe hơi cao cấp của Steampunk. Phía trước xe còn cắm hai lá cờ nhỏ, trên đó là quốc huy của Melainia - một con... Một con ngỗng trắng lớn?

Thoạt nhìn giống như ngỗng trắng đang dang rộng hai cánh uy hiếp kẻ địch.

Không nên, sao có thể bị Prosen diệt ngay lập tức, khiến sức chiến đấu của con ngỗng trắng mất mặt được!

Cửa xe Steampunk mở ra, người xuống trước là một người đàn ông trung niên quyền cao chức trọng, ông ta vừa xuống xe liền ngẩng đầu đối mặt với Vương Trung, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Lúc này suy nghĩ của Vương Trung lại bị lệch lạc, chỉ chăm chăm tìm con gái tổng thống.

Lúc này hắn nhìn thấy quản gia đi tới bên kia của chiếc Steampunk, mở cửa xe ra.

Một mỹ nữ tóc vàng bước xuống xe.

Vương Trung nhìn chằm chằm cô ta vài giây liền không còn hứng thú.

Bình thường.

Cũng không phải nói em gái của Melainia không đẹp, chỉ là so với Lyudmila cùng Olga chênh lệch quá lớn, thiếu nét đặc sắc riêng.

Hơn nữa Vương Trung thật ra là một người Ciris xuyên không đến, đối với người phương Tây vẫn có chút mù mặt, vị "công chúa" của Melainia này thiếu một số điểm để ghi nhớ.

Nếu cô ta có chút tàn nhang, nói không chừng Vương Trung sẽ nhớ kỹ cô ta vì tàn nhang.

Vương Trung trực tiếp đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên xuống xe đầu tiên, đưa tay ra với ông ta: "Xin chào, tôi là Trung tướng Rokossovsky, xin hỏi ngài xưng hô như thế nào?"

"Mościcki Ratzkoyevič, Thủ tướng của chính phủ Melainia lưu vong." Người đàn ông trung niên nắm tay Vương Trung: "Rất vinh hạnh được gặp ngài, ngài là người đầu tiên trên toàn thế giới có thể tiêu diệt gọn một lượng lớn quân đội Prosen."

Vương Trung kinh ngạc: "Thật sao?"

Không ai nói cho tôi biết chuyện này? Tôi lợi hại như vậy sao?

Ratzkoyevič cũng có chút kinh ngạc: "Ngài không biết sao? Một mình ngài bắt sống được nhiều tướng quân Prosen hơn cả toàn bộ quân đội trên thế giới cộng lại!"

Vương Trung: "Như vậy à... Không sao đâu, không bao lâu nữa mọi người sẽ bắt được vô số tướng quân Prosen."

Ratzkoyevič: "Ngài đã trở thành biểu tượng cho toàn thế giới chống lại sự tàn bạo của Prosen, cho nên tôi mới cùng với tiểu thư Hedwig đến đây, chúng tôi muốn chụp ảnh chung với ngài, để cổ vũ lòng tin cho những người Melainia đang phân tán khắp nơi trên thế giới tiếp tục kháng chiến."

Vương Trung: "Tiểu thư Hedwig?"

Hắn đang giả vờ như không phát hiện trong sứ đoàn có một vị tiểu thư.

Ratzkoyevič đứng sang bên cạnh, giới thiệu với Vương Trung: "Vị này là con gái thứ ba của cố Tổng thống nước cộng hòa, người đã kiên cường bảo vệ thủ đô Wisła Warsy, Hedwig Jadwiga."

Vương Trung lại nhìn về phía cô gái này, kết quả cô gái lại ngại ngùng quay mặt đi.

Ồ? Tôi đẹp trai như vậy sao?

Nhưng cô gái lập tức ép buộc mình nhìn thẳng Vương Trung, bày ra tư thế phù hợp với một "công chúa mất nước".

Vương Trung: "Xin chào, Hedwig... tiểu thư."

Suýt chút nữa thì gọi là điện hạ.

Hedwig: "Xin chào, tướng quân Rokossovsky. Ngài... còn oai phong hơn cả trong ảnh."

Vương Trung: "Cô cũng xinh đẹp động lòng người như trong lời đồn."

Hắn đưa tay ra, Hedwig lập tức tiến lên một bước nắm lấy.

Lúc này Ratzkoyevič ở bên cạnh nói: "Nhiếp ảnh gia của chúng tôi đã chuẩn bị xong, mời hai vị đứng gần nhau một chút."

Vương Trung rất phối hợp tiến gần Hedwig một bước, duy trì tư thế bắt tay, nhìn về phía ống kính máy ảnh.

Hedwig cũng tiến gần về phía Vương Trung một bước lớn, gần như dính vào người hắn.

Nhiếp ảnh gia lập tức ấn nút chụp, đèn flash lóe lên một làn khói nhỏ, ánh sáng chiếu sáng hai người.

Hedwig: "Cảm ơn ngài, điều này nhất định sẽ cổ vũ mạnh mẽ tinh thần chiến đấu của người Melainia."

Vương Trung: "Tôi cảm thấy nếu các bạn có thể kiên trì chiến đấu đến bây giờ, vậy các bạn nhất định không thiếu lòng tin và ý chí chiến đấu để khôi phục tổ quốc."

Nụ cười trên mặt Hedwig bỗng nhiên phủ lên một tầng u ám: "Trên thực tế, tình hình không được tốt lắm. Prosen vừa mới thông qua dự luật, cho người Melainia hai loại quyền công dân, có không ít người cảm thấy so với việc sống trong sự đàn áp đầy lo sợ hãi của Prosen, làm công dân hạng hai ít nhất có thể sống an ổn hơn.

"Quân đội Melainia ở nước ngoài còn đỡ, chúng tôi có mười mấy vạn người, vẫn luôn chiến đấu với Prosen. Nhưng tổ chức kháng chiến trong nước đã sắp không duy trì nổi nữa rồi.

"Cũng không phải nói Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp vũ khí và viện trợ không đủ, chủ yếu là... Không nhìn thấy hy vọng. Prosen cường đại như vậy, không ai bì nổi, chúng tôi đã sắp mất đi ý chí chiến đấu. Thậm chí có người bắt đầu tin vào những lời lẽ xằng bậy của Hoàng đế Prosen, cho rằng bọn họ chính là dân tộc ưu tú hơn!"

Nói xong vẻ mặt của Hedwig bỗng nhiên sáng lên: "Nhưng ngài đã đánh bại người Prosen! Tiêu diệt gọn gàng bảy sư đoàn! Đây chính là chuyện chưa từng có! Ngài không biết khi tin tức truyền đến, chúng tôi đã được cổ vũ đến mức nào đâu!

"Hình ảnh ngài cưỡi bạch mã áp giải tù binh Prosen, còn hiệu quả hơn bất kỳ đài phát thanh nào! Chúng tôi đã in hình ảnh đó thành tờ rơi, nhờ không quân Liên Hiệp Vương Quốc rải xuống khắp đất nước Melainia!"

Lúc Hedwig nói những lời này, ánh mắt nhìn Vương Trung căn bản không phải là ánh mắt ái mộ của một cô gái dành cho người trong lòng, Vương Trung bỗng nhiên hiểu ra, cô gái này căn bản không phải vì thích hắn mới ngại ngùng như vậy, đối với cô ta mà nói, "tướng quân Rokossovsky" chính là tồn tại giống như thánh nhân, như sứ giả của Chúa.

Vương Trung: "Tiểu thư Hedwig, tôi rất hiểu tâm trạng của các bạn, quê hương của tôi cũng đã bị vùi lấp, đang bị gót sắt của Prosen chà đạp. Sẽ có một ngày chúng ta giành lại được quê hương. Melainia sẽ không diệt vong."

Hedwig nhìn chầm chầm Vương Trung, bỗng nhiên hai hàng nước mắt lăn dài trên khóe mi: "Cảm ơn... Cảm ơn ngài..."

(Hết chương)

Chương 120: Áp phích quyên góp

Lúc này Vương Trung thật sự rất muốn đưa tay lau nước mắt cho Hedwig, nhưng hắn kìm nén được.

Sau đó hắn liền nhìn thấy nước mắt của cô gái đông cứng lại.

May mà không lau, nếu không lát nữa trên tay dính một mảng da của người ta thì không giải thích rõ ràng được!

Lúc này, phu nhân Petrofna tiến lên, giúp Hedwig lau sạch nước mắt.

Trong lúc Hedwig lau nước mắt, Ratzkoyevič nói với Vương Trung: "Tướng quân, chỉ một bức ảnh có lẽ là chưa đủ, chúng tôi cần nhiều ảnh hơn nữa, để cổ vũ tinh thần cho người Melainia.

"Đặc biệt là những bức ảnh có thể khiến họ liên tưởng đến những điều tốt đẹp. Chúng tôi rất cần những bức ảnh như vậy."

Vương Trung: "Các vị muốn ảnh chụp kiểu gì?"

Ratzkoyevič: "Nghe nói ngài có xe tăng Prosen thu được ở đây, có thể để tiểu thư Hedwig leo lên đó chụp vài bức ảnh được không?"

Vương Trung: "Được, mời đi lối này."

Sau đó Vương Trung dẫn đoàn đại biểu của Melainia đi tham quan trường học, chụp rất nhiều ảnh.

Hắn đã nhìn ra, Melainia coi Hedwig là biểu tượng, dù sao cha cô ta cũng là vị Tổng thống cuối cùng đã kiên cường chống trả đến giây phút cuối cùng ở thủ đô Wisła Warsy.

Đài phát thanh mà cận vệ của ông ta kiên quyết trấn giữ là nơi cuối cùng ở Wisła Warsy bị công phá.

Trước khi quân Prosen ập đến, vị Tổng thống cuối cùng này đã đeo súng tiểu liên, lần cuối cùng phát thanh cho toàn thể người dân Melainia: "Cuộc chiến của tôi sẽ dừng lại vào ngày hôm nay, nhưng cuộc chiến của các bạn sẽ còn tiếp tục, cũng phải tiếp tục! Cho đến khi nào tổ quốc được khôi phục!"

Vương Trung đưa đoàn đại biểu đi rồi mới biết được những điều này, trước đó hắn chỉ biết Melainia là một quốc gia bị Prosen thâu tóm.

Khó trách Hedwig lại được các chiến sĩ Melainia coi là biểu tượng của sự kháng cự.

Vương Trung tự mình trải qua đại thắng ở Yekaterinburg, hắn biết rõ trong thời khắc đen tối nhất, con người ta cần một điểm tựa tinh thần, mà Hedwig chính là điểm tựa đó.

Chiều ngày 17 tháng 12, một ngày sau khi kết thúc chuyến thăm, Vương Trung nhận được những bức ảnh được rửa khẩn cấp. Trong ảnh, Hedwig đứng trên những chiếc xe tăng Prosen thu được, nét mặt kiên nghị.

Vị quan chức ngoại giao Melainia mang ảnh đến nói: "Tiểu thư Hedwig sẽ có bài phát biểu trên đài phát thanh với những người Melainia ở Ant, thời gian sắp đến rồi, ngài có muốn nghe không?"

Vương Trung: "Bật radio lên, tôi nghe thử xem."

Vasili lập tức bật radio trong phòng lên, xoay nút điều chỉnh tần số.

Vị quan chức ngoại giao nói: "Kênh 109.1."

Vasili lập tức xoay nút, dừng chính xác ở kênh 109.1.

Bài phát biểu vừa mới bắt đầu, cô gái nhỏ ngày hôm qua còn coi Vương Trung là thần tượng, là thánh đồ để sùng bái, bây giờ bỗng chốc trở thành một nữ chiến binh kiên cường, một công chúa mất nước, giọng nói vừa bi thương vừa kiên định:

"Hỡi đồng bào! Tôi là Hedwig Jadwiga, ba năm trước, cha tôi đã phát biểu trước toàn thể người dân Melainia tại mảnh đất chưa bị chiếm đóng cuối cùng ở thủ đô Wisła Warsy, ông ấy nói rằng Melainia sẽ không diệt vong.

"Bây giờ đã ba năm trôi qua, Prosen thế như chẻ tre, không ai địch nổi, rất nhiều quốc gia có bề dày lịch sử bị hủy hoại, vó ngựa của Prosen giẫm đạp lên khắp cả Uropa.

"Tình hình tàn khốc khiến rất nhiều đồng bào đánh mất niềm tin vào sự kháng cự, liên tiếp có người buông vũ khí đầu hàng. Nói thật lòng, tôi không trách các bạn."

Vương Trung dựa người vào cạnh bàn, lắng nghe bài phát biểu của cô gái.

Vasili: "Rõ ràng là cô ấy đã có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phát biểu những bài diễn văn kiểu này, rất thành thạo."

Vương Trung gật đầu.

Bỗng nhiên, hắn nảy ra một nghi vấn, bèn hỏi vị quan chức ngoại giao của Melainia: "Tại sao cô ấy lại dùng tiếng Ant? Loại diễn văn này không phải nên dùng tiếng Melainia sao?"

Vị quan chức ngoại giao trả lời: "Phần lớn những người theo chủ nghĩa thế tục đến Ant đều biết tiếng Ant. Hơn nữa mục đích của bài phát biểu này là muốn kêu gọi sự đồng cảm của người dân Ant với chúng tôi."

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, lại hỏi: "Các vị dùng một cô gái trẻ như vậy để cổ vũ tinh thần kháng chiến, có thật sự hiệu quả không? Anh hùng chiến tranh vẫn nên là đàn ông thì thích hợp hơn."

Vị quan chức ngoại giao: "Ở Ant có thể là như vậy, nhưng ở Hợp Chủng Quốc, con gái dễ dàng kêu gọi quyên góp hơn. Trước đây chúng tôi kêu gọi quyên góp ở Hợp Chủng Quốc rất khó khăn, chỉ có những người Melainia sống ở Hợp Chủng Quốc là hào phóng quyên góp.

"Nhưng sau khi chúng tôi đưa Hedwig Jadwiga ra làm người đại diện, việc quyên góp trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Khi đó Hợp Chủng Quốc chưa tham chiến, tất cả vũ khí đều dựa vào tiền quyên góp được để mua và gửi cho quân kháng chiến Melainia."

Vương Trung: "Bây giờ thì sao?"

Vị quan chức ngoại giao nhún vai: "Có lẽ vẫn phải dựa vào tiểu thư Hedwig để quyên góp. Vì Melainia đã thất thủ ba năm rồi, thậm chí đã có người Melainia bắt đầu chấp nhận sự đồng hóa của Prosen. Hợp Chủng Quốc bây giờ muốn ủng hộ phong trào kháng chiến của Carolin hơn."

Vương Trung vuốt cằm, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng mới, hắn cầm điện thoại lên, nói với nhân viên trực tổng đài: "Nối máy đến Đại sứ quán Hợp Chủng Quốc. Xin chào, tổng đài Đại sứ quán phải không? Cho tôi gặp phóng viên Mike ở văn phòng tin tức."

Vài giây sau, giọng nói của Mike vang lên từ trong điện thoại: "Chào ngài, Trung tướng Rokossovsky, ngài cần gì ạ?"

Vương Trung: "Nếu như tôi để vị hôn thê của tôi chụp một bức ảnh quảng cáo quyên góp, thì sẽ nhận được những lợi ích gì ở Hợp Chủng Quốc?"

Phóng viên Mike: "Ở Hợp Chủng Quốc chúng tôi, chỉ cần có tiền thì có thể mua được bất cứ thứ gì, cho dù là trong thời chiến cũng vậy, vị hôn thê của ngài lại xinh đẹp như vậy, lại còn là quân nhân - ở Hợp Chủng Quốc không có nữ quân nhân, càng không có nữ quân nhân lập chiến công, chỉ cần chụp ảnh đẹp một chút, nhất định có thể giúp các ngài kêu gọi được một khoản tiền quyên góp khổng lồ.

"Hơn nữa cô ấy còn có một ưu thế, hiện tại ngài là anh hùng chiến tranh nổi tiếng khắp Hợp Chủng Quốc, mà người dân Hợp Chủng Quốc chúng tôi lại rất thích mô típ anh hùng - mỹ nhân."

Vương Trung mừng rỡ: "Được, vậy chúng ta hẹn thời gian để chụp ảnh."

"Khoan đã," Phóng viên Mike nói, "Hiện tại ngài bận chuyện này có ảnh hưởng gì không? Tình hình chiến sự ở mặt trận Bokoste-Shostka thế nào rồi?"

Vương Trung: "Đừng nhắc nữa... Tình hình cụ thể tôi không tiện tiết lộ, đó là bí mật quân sự. Dù sao cũng giống như tôi dự đoán."

Vương Trung suýt chút nữa thì lỡ lời nói cho phóng viên Mike biết đợt tấn công thứ hai đã thất bại, hiện đang tập hợp lực lượng dự bị, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ ba.

Phóng viên Mike: "Được rồi, ngài không định làm gì đó để xoay chuyển tình thế sao?"

Vương Trung: "Không phải tôi đang cố gắng bù đắp tổn thất do thất bại sao? Ngày mai có thể đến chụp ảnh được không?"

"Để tôi hỏi cộng sự của tôi đã." Bên kia điện thoại mơ hồ truyền đến cuộc đối thoại giữa phóng viên Mike và cộng sự của anh ta, một phút sau, Mike nói: "Được rồi, cộng sự của tôi muốn có thêm một số lựa chọn về bối cảnh."

Vương Trung: "Chuyện bối cảnh, tôi sẽ liên hệ với phòng tuyên truyền của Giáo hội."

"Hợp tác với nhiếp ảnh gia của Giáo hội sao, để tôi hỏi xem..." Kết quả là phóng viên Mike còn chưa kịp hỏi, thì bên kia điện thoại đã vang lên tiếng đồng ý của cộng sự anh ta: "Được rồi, cộng sự của tôi hình như không để ý đến chuyện này lắm. Vậy quyết định là ngày mai, 3 giờ chiều, được chứ?"

Vương Trung: "Cứ quyết định như vậy đi, 3 giờ chiều mai gặp nhau ở tòa nhà phòng tuyên truyền."

Hắn cúp điện thoại.

Lúc này, bài phát biểu của Hedwig đã đi được một nửa: "Ánh sáng hy vọng đã xuất hiện, Trung tướng Rokossovsky đã tiêu diệt gọn gàng bảy sư đoàn của địch, chỉ riêng tù binh đã bắt sống được đến mười vạn người!

"Ông ấy đã chứng minh rằng người Prosen có thể bị đánh bại, chứng minh rằng bọn họ không phải là dân tộc được Chúa chọn, không phải là 'dân tộc ưu tú được định sẵn sẽ thống trị thế giới'.

"Tướng quân Rokossovsky còn đích thân cam đoan với tôi rằng, quê hương của chúng ta nhất định sẽ được giải phóng..."

Vương Trung nghe mà ngượng ngùng, bèn nói với Vasili: "Tắt đi."

Vasili vừa tắt radio vừa cười trộm: "Tướng quân ngài cũng biết ngại ngùng sao?"

Vương Trung cầm điện thoại lên: "Nói linh tinh, tôi phải gọi điện thoại về nhà, để Lyudmila nghe thấy bên này có giọng con gái khác là không hay."

————

Ngày hôm sau, 18 tháng 12, trong phòng chụp ảnh ở tầng một của tòa nhà phòng tuyên truyền Giáo hội, Vương Trung nhìn Lyudmila mặc quân phục, lo lắng hỏi: "Em mặc thế này có lạnh không?"

Lyudmila cúi đầu nhìn váy ngắn của mình: "Cũng bình thường, ở đây sưởi ấm tốt mà. Nhưng váy này, trên chiến trường không mặc được đâu nhỉ?"

Nữ binh Ant trên chiến trường cũng mặc quần dài giống như nam binh. Không chỉ mặc quần dài, bên trong còn mặc quần lót bốn góc của nam, rất rộng, nghe nói rất dễ bị xước da, lúc hành quân thường xuyên bị trầy xước ở đùi.

Lyudmila xoay một vòng trước mặt Vương Trung, hỏi: "Đẹp không?"

Vương Trung mỉm cười: "Em mặc gì cũng đẹp."

Nói xong hắn đưa tay ra, chỉnh lại vị trí thắt lưng của Lyudmila.

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: "Em còn tưởng anh sẽ nhân cơ hội này sàm sỡ em chứ."

Vương Trung: "Anh sờ nắn em đến phát chán rồi."

"Thật sao?"

"Thật."

Lyudmila cười khúc khích.

Lúc này, một nữ tu sĩ đi tới, đưa cho Lyudmila một cây quyền trượng nghi thức.

Lyudmila kinh ngạc: "Chắc chắn là để tôi cầm nó sao? Cấp bậc của tôi không đủ đâu nhỉ?"

Nữ tu sĩ mỉm cười: "Đức Giám mục Belinsky đặc biệt phê chuẩn, cô cứ cầm lấy đi."

Vương Trung nhìn cây quyền trượng: "Cây gậy này có gì đặc biệt sao?"

"Nghe nói đây là cây gậy mà thiên thần bên cạnh Thánh Andrew đã từng sử dụng, bình thường chỉ được dùng trong những nghi lễ long trọng nhất. Người được cầm nó ít nhất cũng phải là Hồng y giáo chủ." Lyudmila giải thích.

Lúc này, nhân viên của phòng tuyên truyền đang giăng một lá cờ Ant cực kỳ to lớn, xem ra lát nữa sẽ dùng lá quốc kỳ này làm phông nền chụp ảnh.

Hai phóng viên người Hợp Chủng Quốc vẫn chưa đến, không biết nhìn thấy lá quốc kỳ này sẽ nghĩ gì.

Lúc này lại có một nữ tu sĩ đi tới, khoác lên người Lyudmila một chiếc áo choàng trắng viền vàng.

Chờ nữ tu sĩ chuẩn bị xong, Lyudmila cầm quyền trượng, nhìn về phía Vương Trung: "Như thế nào?"

Vương Trung gật đầu: "Cũng được, nếu như để cây gậy lùi về phía sau một chút, để sát vào phía trước áo giáp thì càng đẹp."

Lyudmila thở dài: "Nghiêm túc một chút được không!"

Vương Trung nhìn chằm chằm cô một lúc, bỗng nhiên nhớ tới đoạn phim cắt cảnh đầu trò chơi rất nổi tiếng trước khi xuyên không, hắn cảm thấy giây tiếp theo Lyudmila sẽ bắt đầu đọc lời thoại kinh điển:

Cảm thấy quen thuộc ư? Cảnh tượng như vậy, lúc này đang được diễn ra ở khắp mọi nơi trong dải ngân hà! Kẻ tiếp theo rất có thể chính là bạn!

Trừ khi bạn có thể đưa ra quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình!

...

Lyudmila: "Anh yêu? Sao anh lại ngẩn người ra vậy?"

Vương Trung: "Em còn xinh đẹp hơn cả hoa hồng, anh chỉ là nhìn đến ngây người thôi."

Chết tiệt, đây là lời tỏ tình sến súa gì thế này! Mình đang làm cái quái gì vậy!

Lyudmila được khen đến mức vui vẻ vô cùng.

Đúng lúc này, Vasili bất ngờ bước vào phòng chụp, vội vàng đi đến bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng nói: "Quân địch đã giành thế chủ động, phát động tấn công trước khi Tập đoàn quân phía Tây của chúng ta kịp phản công, hiện tại Tập đoàn quân phía Tây đã mất toàn bộ số đất chiếm được trong hai đợt tấn công trước. Bộ chỉ huy Tập đoàn quân đang rất hoang mang."

Vương Trung: "Họ hoang mang cái gì chứ? Quân Prosen không đánh vu hồi, mà chỉ giành lại những vùng đất đã mất, chứng tỏ bọn họ cũng không có đủ binh lực và vật tư để phát động một cuộc tấn công quy mô lớn."

Hắn còn chưa nói hết lời, một vị Thiếu tá đã bước đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào: "Thưa ngài, Sa hoàng bệ hạ yêu cầu ngài lập tức đến Cung điện Mùa hè."

(Hết chương)